

ДАНИЕЛ СТИЙЛ ОТВЛИЧАНЕ

Превод от английски: Боряна Семкова-Вулова, 1995

chitanka.info

НА НИК

Заради неудобството да имаш майка, която те следва навсякъде, и мъчението толкова много години да не можеш да правиш каквото поискаш и когато поискаш. Заради личността, която си, и личността, която ще станеш. Чудесен мъж, добър приятел и може би дори велик писател!

С много обич, мама

И НА ДЖОН

Най-добрия баща, най-добрия приятел, най-голямата любов, най-сладкия човек, най-голямото щастие в живота ми... колко щастливи сме, че те имаме!

От все сърце и душа, винаги
твоя: Олив

ГЛАВА 1

Понакуцвайки почти незабележимо, Чарлс Делони изкачваше стъпалата на катедралата „Сейнт Патрик“, а мразовитият вятър пъхаше ледените си пръсти под яката му и го караше да потръпва. До Коледа оставаха две седмици и той бе забравил колко студено става в Ню Йорк през декември. От години не се беше връщал тук... Сякаш бе минала цяла вечност, откакто не бе виждал баща си, вече осемдесет и седем годишен. Майка му почина много отдавна — още когато той беше тринайсетгодишен, и Чарлс носеше у себе си спомена за една много красива и нежна жена. Баща му вече страдаше от старческо слабоумие, боледуваше тежко, прикован за леглото и съвсем изнемощял. Адвокатите настояха Чарлс да се прибере вкъщи поне за няколко месеца, за да сложи в ред семейните дела. Нямаше нито брат, нито сестра и цялото бреме за собствеността на семейство Делони паднаше на плещите му. А тя не беше малко — имоти в щата, огромно имение до Нюбърг, щата Ню Йорк, възлищни мини, петролни кладенци и стоманодобивни предприятия, както и някакъв много важен недвижим имот в Манхатън. Състоянието не беше натрупано нито от Чарлс, нито дори от баща му, а от двамата му дядовци. Ала през целия си живот Чарлс дори за миг не бе проявявал интерес към семейното имущество.

Лицето му беше младежко, но с отпечатъка на изминалите години и издаваше умората от преживени болки и битки. През последните две години воюва в Испания за чужда кауза, която обаче бе приел дълбоко емоционално като своя. Това бе едно от малкото неща, които имаха значение за него... нещо, за което в душата му гореше истински огън. Преди почти две години, през февруари 1937 година, се записа в бригада „Линкълн“, за да се бори с фашистите, и оттогава остана да воюва в Испания. През август отново го раниха в битката при Ебро, която бе една от най-свирепите. Не му бе за пръв път. През последната година от Първата световна война, петнайсетгодишен, избяга и се записа в армията, после край Сен Мишел го раниха в крака. Тогава баща му силно се разгневи, но сега вече не беше в състояние да

стори каквото и да било. Старецът не проумяваше нищо — нито за света, нито за сина си, нито за войната в Испания. Дори не разпозна Чарлс, а може би, мислеше си синът, докато го гледаше как спи в огромното си легло, така е по-добре. Иначе щяха да спорят и да се карат. Баща му нямаше да одобри решението на сина си, нито идеите му за свобода и независимост, омразата му към фашистите. Винаги негодуваше, че синът му живее в чужбина. Когато Чарлс се роди, баща му беше на възраст и за Делони старши желанието на Чарлс да живее там, в онзи вертеп в Европа, бе непонятно. На осемнайсет години, през 1921, Чарлс се върна в Европа и ето че вече седемнайсет години живееше там. Понякога работеше при приятели, като млад продаваше от време на време свои кратки разкази, но напоследък преживяваше главно от значителната сума пари, оставени му под попечителство. Огромният му доход го дразнеше.

— Никой нормален човек няма нужда от толкова много пари, за да живее — сподели веднъж той с близък приятел и в течение на години даваше по-голямата част от парите, получени от баща му, за благотворителни цели и продължаваше да изпитва удоволствие, когато печелеше малки суми от публикуването на кратките си разкази.

Образованието си получи в Оксфорд, после в Сорбоната и накрая за кратко пребивава във Флоренция. По онова време беше доста безразсъден. Пиеше най-отбраното бордо, колкото може да поеме, понякога го сменяше с абсент и се движеше в компанията на очарователни жени. На двайсет и една, след като бе прекарал три буйни години в Европа, се мислеше за световен мъж. Познаваше хора, за които другите само бяха чели, правеше неща, за които малцина можеха да помечтаят, притежаваше жени, за които мъжете само копнееха. И тогава... тогава се появи Мариел... но това беше друга история — история, за която се опитваше никога вече да не мисли. Ала споменът за нея бе тъй болезнен.

Понякога тя се появяваше нощем в сънищата му, особено когато беше в някаква опасност, или беше изплашен, заспал в някой окоп, докато куршумите свистяха над главата му... В такива моменти споменът за нея пропълзваше... лицето й... незабравимите й очи... устните й... безкрайната тъга, която я разяждаше като язва последния път, когато я видя. Оттогава не я беше срещал, бяха минали почти седем години. Седем години, без да я види, да я докосне... да я държи

в прегръдките си... без дори да знае къде е, непрекъснато му се налагаше да си внушава, че това вече е без значение. Веднъж, когато го раниха и той реши, че ще умре, си позволи да се отдаде на спомените. Санитарите го откриха в безсъзнание, прогизнал в локва кръв, но щом дойде на себе си, можеше да се закълне, че я видя да стои зад тях.

Мариел бе едва осемнайсетгодишна, когато се срещнаха в Париж. Лицето ѝ бе така красиво и изразително, сякаш току-що бе нарисувано. По това време Чарлс беше двайсет и три годишен, зърна я, докато седеше в едно кафене с приятел. Тя го завладя от пръв поглед. Когато го погледна, на лицето ѝ бе изписана дяволитост. Тогава тя избяга обратно в хотела си, но не след дълго той я срещна на вечеря, дадена от американския посланик в Париж. Представиха ги един на друг официално, всичко беше много благопристойно, като се изключи закачливият смях, който бликаше от очите ѝ и го смущаваше. Родителите ѝ обаче не бяха очаровани от него. Баща ѝ бе сериозен мъж, много по-възрастен от жена си, и знаеше всичко за лудориите на Чарлс. Беше от поколението на собствения му баща и на Чарлс му се струваше, че те дори бегло се познават. Майка ѝ беше наполовина францужойка и му изглеждаше невероятно благовъзпитана и твърде мрачна. Родителите държаха Мариел много изкъсо и настояваха във всеки един момент да им се покорява. Нямаха ни най-малка представа каква кокетка е тя, колко забавна може да бъде. Но Мариел можеше да се държи също така и сериозно и Чарлс установи, че е в състояние с часове да разговаря с нея. Очевидно тя много се зарадва от срещата им в посолството, спомни си как са се видели в кафенето, макар да му го призна чак по-късно, когато той започна да я задиря. Чарлс бе очарован от нея. Мариел — от него. Тя го възприемаше като интересен млад мъж, който доста се различаваше от останалите ѝ познати. Силно желаше да знае всичко за него — откъде е, защо е тук, как е научил така добре френски. От първия миг ѝ направиха дълбоко впечатление неговите амбиции и способностите му като писател. Срамежливо му обясни, че рисува по малко. По-късно, когато се опознаха по-отблизо, тя му показва изненадващо добри рисунки. Но в тази първа вечер не ги свърза нито литературата, нито изкуството, а нещо много по-дълбоко в душите им, което ги привличаше фатално силно един към друг. Родителите ѝ забелязаха това и след като майка ѝ ги намери улисани в разговор, веднага се опита да отмъкне Мариел и да я запознае с други

млади хора, които също бяха поканени. Чарлс я следваше неотлъчно, призрак, чието съществуване вече бе невъзможно без нея.

На следващия ден следобед се срещнаха при „Дьо Марго“ и после направиха дълга разходка край Сена, като две непослушни деца. Тя му разказа всичко за себе си, за живота си, мечтите си, за желанието си някой ден да стане художничка, а след това да се омъжи за някого, когото обича, и да има девет или десет деца. Той не беше очарован от идеята ѝ, но обожаваше нея самата. У това момиче имаше нещо ефирно и деликатно, прекрасно на пръв поглед, а под него се криеше вътрешна сила, жилавост и енергичност. Беше като дантелена покривка, постлана върху изящно изваян бял мрамор. Дори кожата ѝ притежаваше бялата полупрозрачност на статуите, които бе видял във Флоренция, когато пристигна първия път от Щатите, очите ѝ блестяха като два тъмносини сапфира, докато той споделяше с нея мечтите си за литературата. Чарлс ѝ каза, че се надява един ден да събере и издаде в сборник късите си разкази. Тя сякаш веднага разбра всичко и силно се заинтересува от онова, което имаше значение за него.

Родителите ѝ я заведоха в Довил, но той я последва и там, а след това гонитбата продължи през Рим... Помпей... Капри... Лондон и накрая отново се върнаха в Париж. Където и да се озовеше тя, той имаше приятели и се появяваше съвсем непринудено, правеше всичко възможно колкото може по-често да излиза на разходка с нея, придружаваше я на балове и прекарваше изключително скучни вечери с родителите ѝ. Ала за него тя беше като опиум и мисълта, че трябва да я има, не го напускаше, където и да отидеше. Дори абсентът не бе за Чарлс толкова привлекателен, като това момиче. А през август... в Рим... когато тя го погледна, очите ѝ бяха пълни с необуздана страст.

Родителите ѝ се изнервиха от него, но все пак познаваха семейството му. Чарлс бе получил добро възпитание, беше интелигентен и бе трудно да се пренебрегне фактът, че той е единствен наследник на огромно състояние. За Мариел богатството не означаваше нищо, родителите ѝ бяха състоятелни и материалните проблеми никога не я бяха тревожили. Единствената ѝ мисъл беше за Чарлс, за силата на ръцете му, за плещите му, за мускулите, за лудешкия поглед в очите му, след като се целунаха, за изваяната хубост на лицето му, което приличаше на лик от древногръцка монета, за нежните му длани, с които докосваше тялото ѝ.

Чарлс изобщо нямаше намерение да се връща в Щатите, беше й казал това още в самото начало — двамата с баща си не се понасяли, откакто той отишъл да воюва на петнайсет години, а завръщането му в Ню Йорк след това било истински кошмар. Чарлс имаше чувството, че там е твърде тясно за него, твърде досадно и ограничаващо. От него се очакваше твърде много, все неща, които той нямаше намерение да прави. Светски задължения, семейни отговорности, запознаване с инвестиции, холдинги и тръстове и всичко, което баща му беше купил или продал и което той един ден щеше да наследи. В живота има още толкова неща, обясняваше Чарлс на Мариел, докато прокарваше дългите си нежни пръсти по копринената й коса с цвят на канела, която се спускаше надолу по раменете и гърба й. Мариел беше висока, но до него изглеждаше дребна, редом с Чарлс се чувстваше нежна и слаба, ала напълно сигурна и защитена.

Когато се запознаха, той живееше в Париж от пет години и обожаваше този град. Там протичаше животът му, там намираще вдъхновение. Но през септември тя щеше да отплава за вкъщи с кораба „Париж“. Това означаваше връщане към хрисимия начин на живот, който й бяха предопределили, към мъжете, с които трябваше да се среща, към нейните приятелки, към малката, но елегантна къща на Шейсет и втора улица в източната част на Ню Йорк. Не можеше да се сравни с дома на Делони десет пресечки на север от техния, ала и този дом беше почтен... почтен... и много досаден. Не можеше да се сравни и с мансардата му на улица „Бак“, която беше наел от една обедняла аристократка, собственичка на голяма богаташка къща. Един ден Чарлс заведе там Мариел и двамата страстно се хвърлиха един към друг, но без да стигат докрай. В последния момент той се вразуми и бързо излезе от стаята, за да дойде на себе си. Когато се върна обратно, беше настроен сериозно, седна до нея на леглото, а тя се опитваше да оправи роклята си и да се успокои.

— Съжалявам... — тъмната коса и горящите зелени очи му придаваха още по-драматичен вид, но в същото време у него имаше някаква тъга, която винаги й въздействаше силно. Никога не бе познавала човек като него, никога не бе правила нещата, които

изведнъж ѝ се прииска да прави с него. Тя съзнаваше, че ѝ е завъртял ума, ала не беше в състояние да се съпротивлява.

— Мариел... — Чарлс заговори тихо, меката ѝ червеникавокафява коса закриваше половината от лицето ѝ. — Не може повече така... ти ме подлудяваш. — Но и той я подлудяваше и това ѝ беше приятно. Никой от тях не бе изпитвал подобни чувства преди.

Тя му се усмихна и придоби вид на по-голяма и по-разумна, а той се приведе и я целуна. Когато беше с нея, се чувстваше като пиян. Единственото, което знаеше със сигурност, бе, че не иска да я изгуби. Не и сега, никога. Ала нямаше желание да се върне в Ню Йорк заради нея — в момента или по-късно, да моли за ръката ѝ или да убеждава баща ѝ. Не искаше да чака повече. Желаше я сега, веднага. В тази стая, в тази къща. В Париж. Искаше да е винаги до него.

— Мариел? — той я погледна много сериозно и погледът му се забули.

— Да? — обади се съвсем тихо тя. Беше толкова млада и толкова влюбена в него, но той я познаваше твърде добре, за да почувства колко силен е духът ѝ.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Чу я да въздъхва, после се засмя.

— Сериозно ли говориш?

— Аз... Бог ми е свидетел... отговори ми. — Чарлс беше ужасен. Ами ако му каже „не“? Сякаш целият му живот зависеше от онова, което тя щеше да изрече след минута. Ами ако не се омъжи за него? Ако иска да се прибере вкъщи с родителите си? Ами ако това беше само игра за нея? По погледа ѝ обаче разбра, че опасенията му са неоснователни.

— Кога? — тя се изкикоти нервно от притеснение.

— Сега — той имаше предвид буквално в този момент.

— Не говориш сериозно.

— Сериозно говоря — стана и започна да крачи из стаята, приличаше на много красив млад лъв, прокарваше ръка през косата си, докато кроеше планове и я гледаше. — Съвсем сериозен съм, Мариел — в един миг Чарлс спря, вторачи поглед в нея, целият бе изпънат и наелектризиран. — Не отговаряш на въпроса ми — бързо отиде при

Мариел и я хвана здраво за ръцете, а тя избухна в смях от нелепото му държание.

— Ти си луд.

— Да, така е. И ти си луда. Ще се омъжиш ли за мен? — той я хвана още по-здраво и тя се престори, че ще вика. Чарлс я стискаше все по-силно, а Мариел се смееше неудържимо, после той я целуна и продължи да настоява за отговор, докато не го изкопчи между целувките.

— Да... да... да... ще се омъжа за теб — тя бе останала без дъх и двамата се усмихваха. — Кога ще поискаш ръката от баща ми? — Мариел седна с щастливо изражение, а лицето на Чарлс помръкна.

— Той никога няма да се съгласи. Или ако го направи, ще настоява да се върнем в Щатите и да започнем сериозен и почтен живот под неговото крило — отново приличаше на лъв в клетка и пак започна да крачи из стаята. — Направо ще ти кажа още сега — няма да го направя.

— Няма да поискаш ръката ми или няма да се върнеш в Ню Йорк? — тя изведнъж се разтревожи и опъна дългите си грациозни крака, които той безуспешно се стараяше да не забелязва.

— За Ню Йорк със сигурност... А... — Чарлс спря и отново я погледна, черната му коса изглеждаше разрошена, а очите му проникваха в нейните. — Какво ще кажеш да избягаме?

— Тук? — тя го погледна слисана, а той кимна. Беше съвсем сериозен. Мариел го познаваше достатъчно добре, за да е сигурна в това. — Господи, те ще ме убият!

— Няма да им позволя — Чарлс приседна до нея, за да обсъдят идеята му. — Ти трябва да отплаваш след две седмици, затова по-добре да побързаме — тя кимна безмълвно, премисляйки всичко, претегляйки го наум, макар вече да знаеше, че няма друг избор, няма друго решение и не може да подлага чувствата си на съмнение. С него би отишла и накрай света. А когато той отново я целуна, тя беше съвсем сигурна в това.

— Мислиш ли, че някога ще ни простят? — Мариел все пак беше загрижена и за родителите си. И тя като него беше единствено дете, а баща ѝ беше доста по-възрастен от майка ѝ. Те очакваха много от нея, особено майка ѝ. Миналата зима представиха Мариел официално на нюйоркското светско общество, а сега правеха „големия светски тур“

извън Съединените щати и очакваха скоро тя да си намери подходящ съпруг. В известен смисъл Чарлс отговаряше на изискванията — поне що се отнасяше до произхода му, но несъмнено неговият начин на живот в момента беше малко ексцентричен. С течение на времето, би казал баща ѝ, ще миряса. Когато обаче същата вечер тя се опита да зачекне темата, баща ѝ я посъветва да почака, докато той не стане по-уравновесен.

— Не бързай, виж дали ще го харесваш толкова и когато се върне в Ню Йорк, скъпа. А междувременно там те чакат още много млади мъже. Няма нужда да се хвърляш веднага така лудешки. — Същата пролет Вандербилт я ухажваше, а майка ѝ бе хвърлила око на Астор. Те обаче не представляваха никакъв интерес за Мариел сега, а и никога не ѝ бяха правили впечатление. Тя нямаше намерение да чака, докато Чарлс се върне в Ню Йорк. Почти сигурна беше, че той не ще го направи — не и след като имаше такова отношение към Ню Йорк и дори към Съединените щати, а по-конкретно — към баща си. Чарлс беше щастлив тук, направо благоденстваше през последните пет години. Париж му пасваше идеално.

Избягаха три дни преди родителите ѝ да отпътуват. Оставиха им бележка в хотел „Крийон“. Тя се чувстваше малко виновна заради мъката, която щяха да изпитат, но от друга страна, познаваше родителите си достатъчно добре, за да знае, че те ще са доволни, задето се омъжва за Делони. Всъщност тя не беше съвсем права, като се имаше предвид репутацията на Чарлс, че живее безразсъдно, но сигурно майка ѝ и баща ѝ щяха все пак малко да се умилоствият. В бележката си Мариел им пишеше, че е добре те да отплават за Щатите, както е било по план, и че двамата с Чарлс ще им отидат на гости в Ню Йорк за Коледа. Оказа се обаче, че родителите ѝ не бяха толкова импулсивни в действията си. Останаха търпеливо да чакат, преизпълнени с гняв към младите любовници, крепеше ги надеждата, че могат да анулират брака и да прикрият всичко, преди скандалът да се е разразил. Разбира се, посланикът бе известен за постъпката ѝ, защото те потърсиха помощта му и той направи дискретни проучвания. Ала всичко, което успяха да разберат, бе, че са се оженили в Ница, и посланикът смяташе, че малко след това са прекосили границата и са отишли в Италия.

Меденият им месец беше изключителен — Умбрия, Тоскана, Рим, Венеция, Флоренция, езерото Комо. После заминаха за Швейцария и два месеца по-късно, към края на октомври, с укротени страсти се запътиха към Париж. Родителите ѝ все още бяха в „Крийон“ и когато младоженците се завърнаха, в квартирата на Чарлс те намериха бележка.

Мариел не можеше да повярва, че майка ѝ и баща ѝ са още там, но с изненада откри, че те наистина я чакат. Два месеца не бяха правили нищо друго, освен да се самонавиват един друг за бягството на дъщеря им. Когато Мариел и Чарлс се появиха в хотела, хванати за ръце с щастлив и доволен вид, родителите ѝ настояха Чарлс веднага да си тръгне и съобщиха, че са уредили на сутринта бракът им да бъде анулиран.

— На ваше място не бих го направила — тихо рече Мариел и това накара Чарлс да се усмихне на твърдата ѝ позиция в негова защита. За срамежливо и свито момиче като нея тя по забележителен начин можеше да проявява изключителна решителност. Той беше доволен, че и в този случай стана така. След миг задоволството му щеше да премине в изненада.

— Не смей да ми говориш така! — изрева баща ѝ срещу нея, а в същото време майка ѝ нареждаше колко неблагоприятна е, колко опасен ще е животът ѝ с Чарлс, как единственото, което те желаят, е нейното щастие и как сега всичко е разрушено. Приличаха на хор от древногръцка трагедия, а Мариел беше в епицентъра на бурята и ги наблюдаваше притихнала. На осемнайсет години тя изведнъж се бе превърнала в жена — жена, която Чарлс беше сигурен, че ще обожават цял живот.

— Бракът не може да се анулира, татко — отново заговори тихо Мариел. — Чакам бебе.

Този път Чарлс се втрени в нея и внезапно му стана смешно. Най-вероятно това не бе вярно, но във всеки случай беше идеалният вариант да ги накара да се откажат от идеята за анулирането. Щом тя изрече тези думи, настана ужасна врява, майка ѝ взе да крещи още по-високо, а баща ѝ седна и започна да диша на пресекулки и да се оплаква от болки в гърдния кош. Майка ѝ нареждаше, че Мариел го убива и когато възрастният мъж беше изведен от стаята, подпомогнат от съпругата си, Чарлс предложи да се върнат на улица „Бак“ и да

обсъдят въпроса с родителите ѝ след известно време. Двамата с Мариел си тръгнаха малко по-късно. Навън бе топло и след като повървяха няколко пресечки, Чарлс я погледна развеселен, притегли я към себе си и я целуна.

— Това беше блестяща идея. На мен самия не би ми хрумнала.

— Не беше идея — тя също беше весела. — Истина е — Мариел беше много доволна от себе си, малкото момиче, каквото беше доскоро, щеше да стане майка. Той я погледна смаян.

— Сериозно ли говориш?

Тя кимна и на свой ред го погледна.

— Кога е станало? — Чарлс беше по-скоро изненадан, отколкото притеснен.

— Не съм сигурна... Рим?... Може би Венеция... не бях сигурна до тази седмица.

— Ах ти, потайно малко същество... — привидно я сгълча той, но когато я притисна към себе си, изглеждаше доволен. — И кога трябва да се появи наследникът на Делони?

— През юни, струва ми се. Там някъде.

Никога не се беше замислял, че може да бъде баща. Тази мисъл би трябвало да го изплаши, като се има предвид свободният живот, който водеше, ала истината бе, че е развълнуван. Взе такси заради нея и когато потеглиха към къщи, към улица „Бак“, се целуваха на задната седалка по-скоро като две деца, отколкото като сериозни бъдещи родители.

На следващия ден родителите ѝ бяха точно толкова обезумели, но след продължилите две седмици спорове те най-накрая отстъпиха. Майката на Мариел я заведе при един американски лекар на Шанз-Елизе, който потвърди — тя беше бременна. Идеята за анулиране на брака беше изключена. Със сигурност дъщеря им беше щастлива. Независимо дали им харесваше или не, те трябваше да приемат съществуването на Чарлс Делони. Преди да си тръгнат, той им обеща да осигури по-добър апартамент и прислужница, детегледачка и кола. Баща ѝ изтръгна от него обещанието, че ще бъде „почтен човек“. Почтен или не, очевидният факт беше, че двамата бяха безумно щастливи.

Родителите на Мариел заминаха малко след това с кораба „Франция“ и след вълненията, бъркотията, напрежението и

изтощението от преживелиците с тях двамата с Чарлс се разбраха, че нито за Коледа, нито по-късно няма да пътуват до Ню Йорк. Бяха щастливи в мансардата си на левия бряг на Сена, с живота, който водеха, с приятелите, дори Чарлс пишеше по-талантливо от всякога. В един кратък слънчев миг в Париж през 1926 година животът бе прекрасен.

Когато Чарлс дръпна огромната врата на катедралата, беше измръзнал до кости, а кракът го болеше повече от обичайното. В Европа зимата също беше много люта. Толкова отдавна не беше идвал в Ню Йорк, толкова отдавна не бе ходил на черква и когато влезе вътре, вдигна глава нагоре към внушителния сводест таван. В известен смисъл съжаляваше, че е дошъл в родината си. Потискащо беше да види баща си толкова болен и до такава степен чужд на онова, което го заобикаля, безразличен към самоличността на хората край него. За момент той сякаш позна Чарлс, но после този миг отмина, погледът му отново стана празен, сетне очите му се затвориха и баща му задряма в леглото си. Докато го наблюдаваше, у Чарлс се появи чувството за самота. Сякаш старият Делони си беше отишъл. Можеше и така да е. Не беше останал никой. Всички си бяха отишли... дори приятелите, с които беше воювал в Испания. Имаше да се моли за спасението на много души.

Проследи с поглед как свещеникът в черно прекосява пътеката, после бавно се приближи към дъното на черквата, до малкия олтар. Там се молеха две монахини и по-младата му се усмихна, когато той коленичи близо до тях. Черната му коса бе прошарена със сиво, но очите му хвърляха същите искри, както на петнайсет години, и той още излъчваше енергия и сила. Дори младата монахиня го усети. Ала очите му бяха пълни с тъга, когато приведе глава и се замисли за всички тях, за хората, които означаваха толкова много за него, за онези, които бе обичал, за онези, с които бе воювал. Но не за тях дойде да се моли. Тук бе по повод годишнината от най-лошия ден в живота му... преди девет години... две седмици преди Коледа. Ден, който никога нямаше да забрави... денят, в който почти беше готов да я убие. Беше полудял, напълно изгубил разсъдъка си от мъка и болка... толкова страшна болка, че не можеше да я понесе. Искаше му се да я разкъса на

парчета, за да спре времето, да върне часовника назад, да предотврати случилото се... и въпреки това я обичаше толкова силно... обичаше ги и двамата... Сега не можеше да понесе дори мисълта и склони глава, неспособен да се моли за нея или за него, за себе си или за когото и да било друг, неспособен да мисли... Болката от случилото се все още беше толкова силна, почти не беше намаляла, единствената разлика беше, че той рядко си позволяваше да мисли за миналото. Когато обаче докосна това място в сърцето си, където те все още бяха живи, болката секна дъха му и бе почти непоносима. Една сълза се търкулна бавно по бузата му, докато гледаше с невиждащи очи пред себе си, а младата монахиня го наблюдаваше. Стоеше коленичил от доста време, не виждаше нищо, мислеше за тях, за онова, което е било и никога няма да бъде, за мястото, за което рядко си позволяваше да си спомня. Но днес той нарочно дойде тук, за да е по-близо до тях. Още по-неприятно бе, че се бе случило малко преди празник като Коледа.

В Испания щеше да намери някоя малка черква или параклис и щеше да се отдаде на същите мисли, на същата разпъваща го болка, но при цялата простота на живота му там щеше да изпитва някакво успокоение. А тук нямаше нищо, освен чужди за него хора и една огромна катедрала от студен сив камък, който не се различаваше много от студения сив камък на къщата, в която сега живееше с умирация си баща. Когато бавно се надигна, той вече знаеше, че няма да остане много дълго в Щатите. Искаше му се час по-скоро да се върне в Испания. Там имаха нужда от него. В Ню Йорк не беше необходим никому, освен на адвокатите и bankerите, а той не проявяваше интерес към тях. Богатството му никога не бе представлявало интерес за него, а в този миг — още по-малко, отколкото преди години. Не успя да стане „почтен човек“, както мечтаеше неговият тъст. При мисълта за тъста и тъщата си Чарлс се усмихна, но те вече не бяха сред живите. Всички бяха мъртви. На трийсет и пет години Чарлс Делони се чувстваше така, сякаш бе изживял десет живота.

Застоя се, загледан в статуята на Мадоната с младенеца... спомни си за тях... После тръгна бавно обратно към вратата, откъдето беше влязъл, чувстваше се по-зле отпреди, вместо да му стане по-добре. Искаше отново да е до Андре, да е близо до него и да усеща нежната топлина на телцето му, мекотата на бузката му, малката ръчичка, която винаги го стискаше толкова здраво.

Погледът му се замъгли от сълзи докато вървеше бавно към голямата врата на катедралата. Кракът като че ли го заболя по-силно, а вятърът свистеше зловещо в черквата и в този миг с Чарлс се случи нещо, което не го бе връхлитало от доста време. Във всеки случай не му беше за пръв път. Понякога, дори на бойното поле, му се привиждаше Мариел.

Сега я разпозна отдалече, загърната в скъпо кожено палто, тя премина край него като призрак, запътил се към нещо, което той не можеше да види, неспособен да съгледа и него. Чарлс застина на едно място задълго, не откъсваше поглед от нея, отново изпита болката, която не бе чувствал толкова отдавна, споменът оживя, докато я гледаше, и тогава той осъзна, че това не е призрак, а жена, която изглежда точно като нея. Беше висока и стройна, сериозна и много красива. Носеше семпла черна рокля под самуреното си палто, което почти се влачеше по пода, а над елегантната кожа лицето ѝ изглеждаше още по-нежно. Шапка закриваше едното око, но макар че от лицето ѝ се виждаше толкова малко, Чарлс сякаш я усети — походката ѝ, външният ѝ вид, отмереното движение, с което свали черната си ръкавица и после се отпусна на колене пред малкия олтар. Беше така грациозна, както винаги, така висока и слаба, само че сега изглеждаше по-елегантна. Покри лице с изящните си ръце и дълго време се моли. Той знаеше защо. И двамата бяха дошли тук по една и съща причина. Това беше Мариел, ставаше все по-сигурен, докато я наблюдаваше, ала беше неспособен да го повярва.

Сякаш мина цяла вечност, преди тя да се обърне и да го погледне, но когато го направи, очевидно не го видя. Запали четири свещи и пусна малко пари в кутията за даренията, после стана и отново се загледа в олтара, а бузите ѝ също като неговите бяха мокри от сълзи. След това приведе глава и се загърна по-плътено с коженото палто. Тръгна бавно между пейките, все едно цялото тяло я болеше и заедно с него и душата ѝ се терзаеше. Беше вече на сантиметри от Чарлс, когато той леко протегна ръката си и я спря. Тя очевидно се изненада, после го погледна смаяна, сякаш я бяха събудили от дълбок сън. Когато обаче срещна очите му, затаи дъх и се вгледа в него. Закри устата си с ръка, очите ѝ бяха пълни със сълзи, които не бе спряла да пролива, откакто бе отишла до олтара.

— О, боже... — не беше възможно. Ала беше истина. Не бе го виждала почти седем години. Направо не ѝ се вярваше.

Той докосна ръката ѝ безмълвно, тя се опря в него, без да се поколебае, без мисъл, без дума и той я обгърна с ръце. Беше нормално и двамата да дойдат тук, да бъдат заедно на днешния ден и те се вкопчиха един в друг наред черквата като удавници, които търсеха спасение. Мина доста време, преди тя да се освободи от ръцете му и да го погледне. Изглеждаше ѝ поостарял, уморен от битките, изтощен в много отношения. По лицето му забеляза дребни белези, имаше един по-лош на ръката, който тя не можеше да види, също и на крака, косата му се бе прошарила и въпреки това, докато го гледаше, Мариел се чувстваше осемнайсетгодишна, а сърцето ѝ биеше както някога в Париж. От години знаеше, че у нея има частица, която никога няма да се раздели с Чарлс Делони. Знаеше го отдавна и бе свикнала да живее с тази мисъл. То беше нещо, което трябваше да приеме, като болката, като крака, който той понякога провлачваше, а когато времето бе студено и влажно, го безпокоеше. Това беше болка като всяка друга, която бе свикнала да търпи.

— Не знам какво да кажа — тя му се усмихна тъжно и изтри сълзите си, — след всичките тези години да те попитам „Как си?“ звучи доста глупаво. — Така беше, но какво друго можеше да каже? От време на време дочуваше нещо за него, но от доста години нямаше никакви сведения. Известно ѝ бе, че баща му отдавна боледува. Собствените ѝ родители починаха в течение на няколко месеца, още преди тя да се върне от Европа. Чарлс знаеше това.

— Изглеждаш невероятно. — Той не можеше да откъсне очи от нея. На трийсет години тя беше още по-красива, отколкото на осемнайсет, когато се ожениха. Изглеждаше като човек, чиито надежди се бяха оправдали, ала въпреки това очите ѝ бяха толкова тъжни. Беше му мъчно, че ги вижда такива.

— Добре ли си? — това беше въпрос с много подвъпроси, но както преди години Мариел веднага го разбра. В крайна сметка за известен период те бяха едно цяло — един танц, една песен, едно движение. Той можеше да започне изречението и тя щеше да го довърши безмълвно. Познаваха се до съвършенство. Сякаш бяха двете половини на един и същи човек. А сега бяха две отделни половини... или пак бяха едно цяло? Той размишляваше върху това, докато я

гледаше. Беше облечена със скъпи дрехи, самуреното ѝ палто беше разкошно. Шапката бе правена по поръчка от „Лили Даше“ и изглеждаше още по-хубава, защото бе на нейната глава. Мариел сега беше много по-съвършена, отколкото като младо момиче. Ако тогава беше така фина, навярно щеше да го изплаши, усмихна се той сам на себе си, или може би нямаше да му въздейства по същия начин. Сега обаче тя не го плашеше, а разкъсваше сърцето му както през всичките изминали години. Защо прояви такъв дяволски инат последния път, когато се видяха?

— Струваш ми се много сериозна, Мариел — очите му сякаш проникваха в нейните и търсеха отговора на хиляди въпроси.

Тя се опита да се усмихне, но се обърна, преди отново да го е погледнала.

— Този ден е труден... и за двама ни...

Ако нещата стояха другояче, те едва ли щяха да са тук. Все още ѝ се струваше невероятно, че са тук, в катедралата „Сейнт Патрик“, отново двамата заедно след толкова много години.

— Окончателно ли се върна вкъщи? — прояви тя любопитство. Той изглеждаше по-едър и по-силен отпреди, по-стабилен и като че ли по-непримирим с глупостта. Колкото и да беше трудно да се повярва това, нервите му сякаш бяха по-оголени.

Чарлс поклати глава, имаше желание да поседнат в черквата и цял ден да разговарят.

— Не мисля, че бих могъл да издържа тук. Върнах се преди три седмици и вече с нетърпение чакам да отплавам обратно за Испания.

— Испания? — тя вдигна веждите си в почуда. Неговият живот винаги ѝ се бе струвал толкова свързан с Париж и техните спомени от този град, че ѝ беше трудно да си го представи другаде.

— Воювам там от две години.

Мариел кимна, всичко си дойде на мястото.

— Веднъж ми мина през ума, че може да си в Испания — наистина това беше неговият начин да се бори. — Не знам защо, но имах чувството, че ще отидеш точно там.

Тя беше права, той нямаше причина да не го стори. Нямаше какво да губи. Нито да спечели. Нямаше за каква да стои вкъщи.

— А ти? — Чарлс я погледна многозначително. Беше странно двамата да се разпитват един друг за новините точно на това място, но

всеки искаше да знае какво прави другият.

Мина доста време, преди тя да заговори, след това тихо отвърна:
— Омъжена съм.

Той кимна, опита се да не показва, че му е причинила болка, макар че в интерес на истината заби нож в раната, която отдавна береше.

— Познавам ли го? — беше твърде невероятно, тъй като живееше в чужбина от седемнайсет години, но тя изглеждаше така, сякаш беше омъжена за някой най-малкото от ранга на Астор.

— Не знам — но на нея ѝ бе известно, че съпругът ѝ е приятел на стария Делони. Мъжът ѝ беше с двацет и пет години по-възрастен от нея. — Малкълм Патерсън.

В очите ѝ нямаше радост, когато произнесе името му, не се забеляза и гордост, а изведнъж шапката скри напълно лицето ѝ от него. Той усети нещо, което не му хареса — очевидно за нея можеше да се каже всичко друго, но не и че е щастлива. Ето какво бе правила през последните седем години. Сякаш това по-скоро го подразни, отколкото да му направи впечатление.

— Името ми е познато — отвърна хладно Чарлс и зачака отново да срещне очите ѝ. — Щастлива ли си?

Струвало ли си бе да му откаже да се върне при него? За Чарлс беше очевидно, че не.

Мариел не знаеше какво да отговори. Имаше някои неща в брака ѝ, които ценеше високо. Малкълм бе обещал да се грижи за нея в момент от живота ѝ, когато тя отчаяно се нуждаеше от това, и го беше направил. Никога не беше я разочаровал. Винаги беше мил. Ала отначало тя не бе предусетила колко студен, колко сдържан и делови може да бъде той. И въпреки това в известен смисъл Малкълм беше идеалният съпруг. Вежлив, интелигентен, галантен, очарователен. Но не беше Чарлс... нямаше нищо общо с увлечението и страстта на младостта ѝ... не беше това лице, за което мечтаеше, когато се мятеше между живота и смъртта... нито името, което зовеше... а и двамата знаеха, че никога не може да бъде.

— Там се чувствам сигурна, Чарлс. Това означава много за мен — с Чарлс нямаше сигурност... само радост, вълнение, любов и страст... и накрая — отчаяние. Щастие, което бе преживяла с него, се равняваше на последвалата мъка.

— Видях те... в Испания... когато ме раниха — заговори той замечтан.

„А аз те виждах всяка нощ в продължение на години“ — искаше й се да му каже, но не можеше. Вместо това тя само се усмихна.

— Всеки от нас е преследван от някакви призраци, Чарлс — някои обаче причиняваха много повече болка от други.

— Възможно ли е това? Призраци ли сме? Нищо повече?

— Може би.

Чак след като прекара две години в санаториум, тя разбра, че всичко е свършило, че ще трябва да живее с болката и да продължи живота си и след случилото се. Сега не можеше да рискува, дори и заради него, особено заради него. Не можеше да си позволи да направи стъпка назад, колкото и да смяташе, че го обича. Докосна го по ръката, после по бузата и той се наведе да я целуне, но тя извърна леко главата си. Целуна я по бузата, близо до устните, а тя затвори очите си за дълго, докато той я държеше в прегръдката си.

— Обичам те... винаги ще те обичам... — когато изрече тези думи, очите му горяха от страстта, която й бе така добре позната. Това не беше страст, породена от желание, а от убеждението, потребността и загрижеността, които бяха толкова силни, че почти убиваха. Чарлс се отнасяше по този начин почти към всичко и тя знаеше, че един ден това ще го убие. Едва бе оцеляла от изпепеляващата му страст и сега бе уверена, че повече не бива да рискува. Той имаше своите белези по тялото, тя — своите, които бяха не по-малко дълбоки, макар и неполучени в битка.

— Аз също те обичам — прошепна, съзнавайки, че не трябва да му казва тези думи. Ала това бе шепот от миналото, нещо като последна почит към всичко, което е било и е умряло заедно с Андре.

— Ще се видим ли, преди да замина за Испания? — беше напълно в негов стил да упражнява натиск върху нея, да я накара да мисли за него, когато той се върне на бойното поле. Тя му се усмихна, но този път поклати глава в знак на отрицание.

— Не мога, Чарлс. Омъжена съм.

— Той знае ли за мен? — бавно, със страдание в очите, тя завъртя глава.

— Не, не знае. Смята, че едно лято, по време на „големия светски тур“ из Европа, аз съм проявила малко безразсъдство и съм се

изплъзнала от контрол — предполагам, че това е обяснил баща ми на приятелите си. Преди години баща ми споменал, че съм имала „дребна авантюра“. Това е всичко, което Малкълм знае. Никога не е допускал да говорим надълго и нашироко по тази тема. Малкълм няма ни най-малка представа, че сме били женени.

Беше напълно в стила на баща ѝ да представи нещата пред хората така. Пред никого не бе споменавал за живота ѝ с Чарлс и тяхното пребиваване в Европа го улесни. Беше го грижа единствено за приличието, за репутацията. Беше излъгал, за да я защити, казваше на всички, че е останала да учи в Европа. На всяка цена трябваше да запази порядъчния облик на семейството и искаше да предпази Мариел от „ужасната грешка“, която бе направила, омъжвайки се за Чарлс Делони. И ето че сега съпругът на Мариел живееше с лъжата, защото тя го беше допуснала.

На Чарлс чак не му се вярваше, че никога не е казвала истината на съпруга си. Те двамата си бяха доверявали всичко. Бяха споделяли всичките си тайни. Но всъщност какво толкова имаше да крие човек на осемнайсет години? На трийсет беше различно.

— Нищо не знае, Чарлс. Защо да му казвам? — защо трябваше да разкрива, че прекара двайсет и шест месеца в санаториум, че искаше да умре... че се опита да си среже вените... защо да споделя всичко това? Чарлс го знаеше, той беше плащал сметките... и тя се бе възстановила.

— Ще му признаеш ли, че си ме видяла днес? — той беше любопитен да разбере нещо повече за нея, за тях. Какъв ли беше този брак, след като тя не му казваше нищо? Обичаше ли го, а той нея? С такава лекота след всички тези години беше прошепнала „обичам те“ и Чарлс ѝ повярва. А сега кимна отрицателно в отговор на въпроса му.

— Как да му кажа, че съм те виждала, след като той не знае за съществуването ти? — очите ѝ бяха спокойни, а лицето ѝ красиво. Изглеждаше сигурна и това вече беше нещо.

— Обичаш ли го? — той не вярваше в това и искаше да го чуе.

— Разбира се. Аз съм негова съпруга — истината беше обаче, че тя го уважаваше, че му се възхищаваше и го притежаваше. Никога не го беше обичала както Чарлс и никога нямаше да го обича така. И което е по-важно, не искаше да го обича. Подобна обич причиняваше много болка, а тя вече нямаше куража и силата за такива

преживявания. Погледна часовника си и после отново вдигна очи към Чарлс. — Трябва да тръгвам.

— Защо? Какво ще стане, ако не се прибереш вкъщи, ако дойдеш с мен? — Той я погледна така, сякаш ѝ го предлагаше сериозно.

— Не си се променил. Ти си същият човек, който навремето в Париж ме убеди да избягам с него — при спомена за това тя се усмихна, на неговото лице също се появи усмивка.

— Тогава беше по-лесно да бъдеш убедена.

— Тогава всичко беше по-лесно, бяхме млади.

— Все още сме — ала дълбоко в душата си тя знаеше, че не е така.

Загърна се по-плътно с палтото и си сложи и другата ръкавица, а той тръгна бавно редом с нея към голямата врата на катедралата.

— Искам да те видя отново, преди да замина.

Тя въздъхна, спря и го погледна.

— Чарлс, как е възможно да направим подобно нещо?

— Ако не се съгласиш, ще дойда у вас и ще позвъня на вратата ти.

— Да, ти си способен — Мариел се засмя въпреки тъгата на този ден, която ги беше събрала.

— Ще имаш достатъчно време да му обясниш — дори само мисълта за това ѝ причини почти мигренозна болка в главата. — Знаеш къде можеш да ме намериш. У баща си съм. Обади се. В противен случай аз ще го направя.

След седем години той стоеше пред нея и я заплашваше и в същото време изглеждаше така дяволски красив.

— А ако не се обадя?

— Ще те намеря.

— Не искам да бъда намирана — тя имаше съвсем сериозен вид, същото се отнасяше и за него, когато отговори:

— Не ти вярвам. След всичките тези години ние не можем просто... Аз не мога да си тръгна ей така, Мариел... не мога... съжалявам — той изглеждаше толкова окаян и макар да бе странно, имаше вид на съсипан човек.

— Разбирам — тя го хвана под ръка и те излязоха точно когато шофьорът на Малкълм надничаше през страничната врата. Времето си бе прекарал интересно, докато ги наблюдаваше. Мариел му се разкри в

нова, неизвестна светлина, но в известен смисъл не го изненада. Малкълм също си имаше свой живот, а тя бе красива млада жена. Красива и напласена, той го виждаше. Беше унижавана от всички, особено от съпруга си. Замисли се кой ли би му платил повече за онова, което току-що бе видял, след време... Самата госпожа Патерсън? Или съпругът ѝ?

Чарлс и Мариел слизаха бавно по стъпалата под ръка и когато стигнаха до долу, той я притисна към себе си.

— Не ми се ще да те притеснявам, ако не ме искаш, но бих желал да се видим, преди да замина — всъщност видът му издаваше, че бе решен дори да я притеснява.

— Не мога да ти се обадя.

— Можеш да направиш всичко, каквото поискаш. И каквото и да е то, аз все още ще... За теб е точно толкова трудно... — той се загледа в черквата, замисли се за повода, който ги бе довел отново тук, после отмести поглед към нея, очите му бяха пълни със сълзи, а нейните вече се стичаха в отговор, когато кимна утвърдително.

— Да, точно толкова трудно е. Болката не преминава.

И никога нямаше да изчезне. Тя го разбра сега. Налагаше ѝ се да живее със спомена, той беше като постоянна болка. Мариел отново го погледна.

— Толкова съжалявам... — от години ѝ се искаше да му каже тези думи и ето че го направи, но нищо не се промени.

Чарлс поклати глава, притегли я към гърдите си и я пусна. Погледна я за последно, после се отдалечи нагоре по Пето авеню, без да се сбогува. Истината беше, че не можеше. Тя го наблюдава известно време и след това се качи в колата на Малкълм. Докато шофьорът я караше към къщи, мислеше за Чарлс... за един отдавна изгубен живот, който никога нямаше да се върне... за Андре.

ГЛАВА 2

На връщане Патрик, шофьорът, пое в северна посока по Пето авеню, но Мариел не видя Чарлс, макар че и той бе тръгнал натам. После колата зави на изток по Шейсет и четвърта улица и спря пред къщата, в която живееше с Малкълм от шест години. Домът се намираше между Медисън и Пето Авеню, на отсрещния ъгъл срещу парка. Къщата бе хубава, но Мариел никога не я бе чувствала като своя. Тя принадлежеше на Малкълм. Отначало дори се чувстваше неловко. Беше внушителен дом с многоброен обслужващ персонал, някогашна собственост на родителите на Малкълм. Той продължаваше да я поддържа почти като техен паметник, навсякъде се пазеха безценните им колекции, към които се прибавяха само редки предмети, донесени от неговите пътувания или от уредници на музеи. В някои случаи Мариел се чувстваше като луксозен предмет, който от време на време бе излаган на показ, ала никой не го взимаше в ръце. Кукла, която стоеше на рафта и всички ѝ се възхищаваха, но никой не играеше с нея. Слугите му се отнасяха, общо взето, вежливо, но не пропускаха да ѝ покажат, че не са на служба при нея, а при съпруга ѝ. Повечето работеха в тази къща от години, но въпреки че тя вече шеста година живееше тук, едва ги познаваше. Малкълм винаги я караше да се държи на разстояние от тях. Мариел спазваше дистанцията грижливо, в отношенията на прислугата с нея липсваше човешка топлина. От самото начало Малкълм ѝ даде да разбере, че няма да допусне никакви промени. Това продължаваше да е неговият дом, всичко се правеше, както той кажеше, и ако нейните нареждания се различаваха от неговите, те бяха вежливо пренебрегвани и за тях изобщо не се споменаваха. Подборът на персонала бе негов и бе отдал предпочитанията си на ирландци, англичани и германци. Малкълм обожаваше всичко германско. На младини беше завършил Хайделбергския университет и говореше немски перфектно.

Понякога Мариел си мислеше дали причината персоналът да не я одобрява, макар и негласно, беше, че тя бе работила при Малкълм.

Когато се завърна от Европа през 1932 година, ѝ беше невъзможно да си намери работа. Голямата депресия се беше разразила с пълна сила, дори хора с университетско образование бяха останали на улицата, а тя нямаше никаква квалификация. Никога досега не бе работила, а родителите ѝ не ѝ оставиха нищо. Баща ѝ изгуби всичко по време на краха от 1929 година и всъщност това го уби. Беше твърде възрастен, за да преживее напрежението, да събере сили да започне отново. Накрая сърцето му отказа да му служи, но много преди това бе сломен духът му. Когато след няколко месеца от този свят си отиде и жена му, от семейното състояние не беше останало нищо — само неколкостотин долара. Тогава Мариел беше още в Европа. Чарлс уреди и продаде къщата им, за да плати дълговете. Тя беше твърде болна, за да се погрижи за себе си, и когато най-сетне се върна в Ню Йорк, вече нямаше нищо, нямаше и дом, в който да се прибере. Настани се в хотел в източната част на града и започна да си търси работа веднага щом пристигна. Имаше две хиляди долара, взети на заем от Чарлс. Това беше всичко, което му позволи да ѝ даде. Беше съвсем сама. В много отношения Малкълм я спаси. Тя все още му беше благодарна за това и никога нямаше да го забрави.

Появи се в офиса му в един мразовит февруарски ден и лицето, което ѝ се усмихна зад бюрото, ѝ се стори като слънчев лъч. Отиде при него, защото знаеше, че е един от приятелите на баща ѝ, и се надяваше, че той може да я насочи към място за работа или към някой, който имаше нужда от компаньонка, говореща френски. Това беше всичко, което умееше да прави, освен че можеше и да рисува, но с това не се бе занимавала от години. Нямаше никакви секретарски умения, но след като разговаря с нея един час, Малкълм я нае и докато си намери квартира, дори плащаше хотелските ѝ сметки. После тя се опита да му върне парите, ала той не искаше и да чуе. Беше наясно с бедственото ѝ положение и се радваше, че може да ѝ помогне.

Тя усвояваше бързо и започна да работи добре като помощничка на главната му секретарка — една англичанка, която явно не одобряваше Мариел, но винаги беше любезна с нея. За никого не беше изненада, когато Малкълм взе да я кани да излизат заедно — първо на тихи обеда, после на романтични вечери. Накрая започна да я взима

със себе си на светски събития, като винаги дискретно ѝ предлагаше за случая да си купи нова рокля от един магазин, в който го познаваха. Отначало това я притесняваше. Тя не искаше да се възползва от парите му, не искаше да изпада в неловко положение. Но той винаги бе толкова мил с нея, толкова интелигентен и забавен, толерантен. Никога не я разпитваше за предишния ѝ живот, нито защо е живяла в Европа шест години, защо се е върнала накрая. Темите на техните разговори бяха от настоящето. Мариел с почуда установи, че винаги се чувства добре, когато са заедно. Малкълм бе толкова вежлив и любезен, с него всичко изглеждаше лесно. Вътрешната съпротива, която изпитваше в началото, се стопи и тя беше много изненадана, че той никога не прави опити за сближаване. Изглежда, просто харесва компанията ѝ, да го виждат с красива млада жена в скъпи дрехи, за които той плаща. Тя беше болезнено срамежлива и понякога все още малко несигурна. Ала той сякаш никога не го забелязваше и когато беше с него, Мариел винаги се чувстваше по-сигурна и учудващо силна, такава каквато не бе се усещала много отдавна. Предишното съществуване вече го нямаше, тя се бе преродила в ново, с което определено можеше да живее в мир.

Като приближена на Малкълм никой не смееше да я разпитва за миналото ѝ. Разбира се, хората искаха да знаят коя е, но освен за името ѝ те никога не питаха къде е била досега или защо винаги е сериозна. Правеше силно впечатление на околните заради човека, с когото се появяваше, а също и с външния си вид и понякога любопитството им дори ѝ бе забавно. Чувстваше се толкова сигурна с него, той я защитаваше от всичко и именно това ѝ предложи, когато на Деня на благодарността поиска ръката ѝ. Каза ѝ, че ще я брани и ще се грижи за нея до края на живота си, което не означаваше до края на нейния, защото той беше доста по-възрастен. Не се преструваше, че я обича, макар в известен смисъл тя да усещаше някакви чувства от негова страна, защото винаги беше толкова загрижен и мил, толкова деликатен и добър. Всъщност Мариел не искаше нищо повече от него. Не можеше да поеме риска, нито да издържи на болката, ако нещата не потръгнеха както трябва или ако нещо се случеше. Споменът за Чарлс беше още твърде болезнен, а за останалото не бе в състояние да говори дори пред Малкълм. Тя се опита да бъде честна с него и да му разкаже за преживелиците от миналото си, които ѝ бяха причинили такава голяма болка, но той не искаше и да чуе.

— Всеки от нас има минало, скъпа — усмихна ѝ се нежно, докато обядваха в „Плаза“. — Предполагам, че след като си на двацет и четири години, твоето е по-необременено.

Колко внимателно и деликатно се държеше той с нея. Мариел можеше да отиде при него с миналото и болката си, с раните си и да намери там утеха и защита. Именно към това се стремеше тя, а не към къщата, бижутата и парите му. Беше се женил два пъти преди това и тя бе чувала за легендарната му щедрост, която не знаела граници. Ала всичко, което Мариел искаше от него, беше да ѝ осигури тихо пристанище, място, където да се скрие до края на живота си, и той ѝ обещаваше точно това. За него не беше трудно да разбере колко е уплашена, макар и да не подозираше до каква степен е съсипана. Единственото, което искаше от нея, бе да му роди деца. Предишните му жени не можаха и сега, на четирийсет и девет години, нямаше друго нещо, което да желае толкова много — наследник на империята Патерсън. Парите му бяха натрупани с жестокост, а предците му няколко поколения преди него не се отличаваха с особена префиненост, но когато се роди, името вече беше високоуважавано. А Малкълм го издигна още повече.

В първия момент тя беше зашеметена от предложението му и за един кратък миг дори ѝ мина мисълта, че се шегува. Наистина бяха излизали много пъти и той бе проявявал към нея неизказана щедрост, но досега дори не я беше целунал.

— Аз... не знам какво да кажа... Сериозно ли говориш? — Малкълм ѝ се усмихна студено, взе ръката ѝ в своята, поразвеселен от изненадата ѝ. Приличаше му на дете и той внимателно вдигна ръката ѝ към устните си и я целуна по пръстите.

— Разбира се, че говоря сериозно, Мариел — очите му срещнаха нейните и по нещо той ѝ заприлича на баща ѝ. Но то бе нещо, което тя бе харесвала у баща си, и най-важното, от което отчаяно се нуждаеше. По това време вече ставаше година, откакто се беше върнала в Щатите. Нямаше никого на този свят, освен Малкълм. — Искам да бъдеш моя жена. Ще се грижа добре за теб, скъпа. Обещавам ти. Ако извадим късмет да имаме и деца, ще ти бъда благодарен до края на живота си.

Това беше странно предложение и когато го чу, то ѝ прозвуча повече като сделка, отколкото като идея за брак. Той желаше деца от нея, а тя искаше и се нуждаеше от закрилата му. Не ѝ беше казал, че я

обича, не я гледаше с обожание, а Мариел не бе безумно влюбена в него. Беше толкова различно от преживяното с Чарлс, но тя се стремеше точно към това. Плашеше я единствено мисълта да има деца. Не беше сигурна, че е в състояние отново да поеме този риск, ала не смееше да му го каже.

— Ами ако не можем да имаме деца? — очите ѝ потърсиха неговите с безпокойство, а той си мислеше дали таи нещо, за което не знае. Смяташе, че е научил всичко за нея.

— Тогава ще бъдем приятели — изглеждаше спокоен, когато го каза, и това я убеди, но тя все още не можеше да разбере защо я иска за съпруга, след като толкова много жени си падаха по него. Всъщност той почти не я познаваше.

— Но защо избра мен? Има... толкова много други... по-подходящи... — Мариел се изчерви, когато изрече тези думи. Вече нямаше нито пари, нито положение в обществото. Родителите ѝ наистина бяха уважавани навремето, но не и в неговия кръг, а и бяха я оставили без стотинка. Тъкмо това му харесваше. Момиче без връзки, без семейство, без задължения. „Принадлежеше“ му във всякакъв смисъл или по-точно щеше да му принадлежи, ако се омъжеше за него, и това му допадаше. Малкълм Патерсън беше човек, обладан от маниакална идея за собственост — неговите къщи, неговите коли, неговите картини, неговата колекция на Фаберже, неговите „неща“. Мариел означаваше за него още една собственост... твърде важна собственост, ако можеше да го дари с деца. Освен всичко друго тя беше много тихо и скромно момиче, а това му допадаше. Би била достойна, привлекателна съпруга и навярно, ако имаха късмет, един ден би станала много добра майка.

— Може би е редно да кажа, че те обичам — започна той с мил глас, но и двамата знаеха, че не е вярно. — Не съм сигурен обаче, че това е важно за нас. — Малкълм я познаваше добре, по-добре, отколкото тя си представяше. — Може би това изобщо няма значение. Може би така ще е по-добре и с течение на времето ще започнем да се обичаме, нали? — Мариел кимна, все още изпълнена с благоговение от думите му. Гледаше я, обзет от надежда, сякаш тя знаеше какво се очаква от нея да каже, и той чакаше да го изрече. — Можеш ли да ми отговориш?

Поколеба се, но само за миг.

— Аз... — Мариел го погледна обезпокоена. — ... Сигурен ли си?... — Бе по-изплашена за него, отколкото за себе си. Ами ако го разочарова? Ами ако... ако тя отново преживее раздяла? Миналата година не ѝ беше лесно. Две седмици след завръщането ѝ бе отвлечено детето на семейство Линдбърг и ужасът от случилото се отначало блокира съзнанието ѝ, а през май, когато се разбра, че детето е мъртво, тя почувства в сърцето си болка заради тях — болка, която знаеше, че е незаличима. В продължение на дни остана на легло, твърдеше, че е болна от грип. Но всъщност Мариел не беше в състояние да живее и работи нормално. Накрая в момент на ужас се обади на лекаря си в Швейцария и той успя да ѝ възвърне увереността. Ами ако се случеше отново? Ако Малкълм знаеше... — Не съм сигурна, че е честно спрямо теб от моя страна.

Мариел сведе поглед и сълзите се задържаха на миглите ѝ. Изведнъж му се прииска да я притегли в прегръдката си и да я люби. За пръв път тя възбуждаше у него страстни чувства и за миг Малкълм се зачуди дали наистина може да се влюби в нея.

— Скъпа... моля те... омъжи се за мен... ще направя всичко за теб... — това бе единственото, което той повтаряше, но тя го погледна с тъжна усмивка и поклати глава.

— Не е наложително да правиш това. Трябва само да си мил с мен, а ти винаги се държиш така. Много си мил. Не го заслужавам.

— Говориш глупости. Ти заслужаваш повече, отколкото аз мога да ти дам. Ти заслужаваш хубав млад съпруг, който да е толкова луд по теб, че да е полуобезумял и да те извежда всяка вечер на танци. Не някой възрастен мъж, когото ще трябва да разхождаш на количка, когато станеш на четирийсет години — тя се изсмя на картината, която той обрисова, беше ѝ трудно да си представи Малкълм по друг начин, освен като жизнен мъж с младежки дух. Той беше силен, пращеше от здраве и въпреки че буйната му коса бе преждевременно побеляла, изглеждаше десет години по-млад. Прошарената коса само му придаваше по-стабилен вид.

— А сега, след като ти казах какво бъдеще те чака, ще приемеш ли предложението ми? — очите ѝ срещнаха неговите и тя почти незабележимо кимна. Почувства, че затаява дъх, когато го погледна, а той я притегли в прегръдките си и я притисна към себе си. Мариел усети, че се просълзява. Искеше да е толкова добра към него, колкото и

той към нея, искаше да му обещае всичко на този свят и се закле пред себе си, че никога няма да го разочарова.

Сватбата бе скромна и дискретна. Ожениха се точно на Нова година, бракосъчетанието бе извършено в дома на Малкълм от един съдия, близък негов приятел. Присъстваха десетина негови приятели. Тя все едно нямаше кого да покани — освен жените, които бе срещнала в офиса му. Те и без това сега я избягваха. Нейната история на Пепеляшка не ги изпълваше с радост. Бе постигнала онова, за което винаги бяха копнели, но по далеч по-различни причини от нея. Те мечтаеха за парите му, а Мариел се задоволяваше само със закрилата му.

Тя бе облечена в бежов атлазен костюм, който той ѝ купи от „Мейнбошър“, с подходяща шапка от „Сали Виктор“. Никога не бе изглеждала толкова красива, както в този ден, с тъмокестенявата си коса, свита на елегантен кок, и тъмосините си очи, изпълнени с вълнение. Мариел се разплака, когато съдията ѝ обяви за мъж и жена, и целия ден стоя близо до Малкълм, сякаш се страхуваше, че ако се отмести, някакъв зъл дух може да застане между тях.

Изкараха медения месец в Карибско море, на един остров, частна собственост, близо до Антигуа. Той принадлежеше на негов приятел, който имаше приказна къща, яхта и цяло войнство от дискретна, изключително добре обучена британска прислуга. Във всяко отношение беше идеално и тя откри, че привързаността ѝ към него се задълбочава. Вниманието му и нежността ѝ правеха впечатление по-често, отколкото беше в състояние да му го казва. Той подходи и към интимния им живот с благоразумие, вежливост и огромна предпазливост. Много искаше да имат дете, но недотам, че да се държи грубо или сприхаво с нея. По-голямата част от медения им месец прекара в търсене на онова, което ѝ носеше удоволствие. Малкълм беше опитен мъж и на нея ѝ беше приятна всяка минута, прекарана с него в леглото, ала не можеха да се скрият от факта, че между тях нещо липсва. Всеки обаче се наслаждаваше на присъствието на другия и когато се върнаха в Ню Йорк след три седмици, бяха добри приятели, а тя влезе в дома му със самочувствие и с бодра стъпка, както не бе ходила от години. Но със самото им завръщане реалността на техния съвместен живот я връхлетя с пълна сила. Те живееха в неговата къща, виждаха се с неговите приятели, денем и нощем тя бе заобиколена от

неговите слуги и Мариел трябваше да прави всичко, което той искаше. Повечето от прислужниците я смятаха за сребролюбка и се отнасяха с нея като с натрапница. Те знаеха, че преди е работила при него, и ревността разпалваше пламъците на омразата им. Нейните нареждания бяха пренебрегвани, молбите ѝ ставаха тайно обект на подигравка, нещата ѝ или изчезваха, или „случайно“ биваха повреждани, а когато тя най-накрая реши да спомене за това пред Малкълм, той се развесели от оплакванията ѝ, което още повече я разстрои. Препоръча ѝ да даде известно време на „неговите хора“ да свикнат с нея и я успокои, че с течение на времето те ще я заобичат, както той я цени.

Щом се върнаха в Ню Йорк, Малкълм отново бе погълнат от работата в офиса. Повечето време прекарваше сам, водеше свой собствен живот и Мариел се чувстваше много самотна. Все още му беше приятно да я виждат до него и винаги беше мил с нея, но беше ясно, че тя няма да е част от целия му живот, дори и от спалнята му. Малкълм ѝ обясни, че остава да работи до късно през нощта, чете документи, обажда се в чужбина и за него е важно, докато се занимава с това, да бъде сам, а и не иска да я безпокои. Тя му предложи да сменят стаите, така че кабинетът му да бъде до спалнята им, където той да може да работи нощем, но Малкълм категорично отказа да прави каквито и да било промени. И не ги направи. Нищо не се промени в живота на Малкълм след женитбата му с Мариел, освен че излизаха малко по-често заедно. Ала в редица случаи въпреки любезното му отношение тя продължаваше да се чувства като един от неговите служители.

Все още получаваше заплата, която дискретно бе теглена по сметка на първо число на всеки месец, и той я насърчаваше да пазарува където и каквото иска. Но прислугата продължаваше да е негова, къщата му все още изглеждаше точно както преди, хората, с които се срещаша, пак бяха неговите приятели и той все така пътуваше по работа без нея. Всъщност преди, когато работеше като помощник-секретарка, Мариел пътуваше повече. Може би тя трябваше да мрази новата секретарка, която го придружаваше, но Мариел я харесваше. Бригите беше хубава германка от Берлин. Поведението и репутацията ѝ бяха безукорни и тя се отнасяше към Мариел с огромно уважение. Беше със светлоруса коса и яркочервен маникюр. Обличаше се добре и беше много работоспособна. Освен всичко друго се държеше мило с

Мариел, дори приятелски. Що се отнасяше до Мариел, тъй като по-старите секретарки ревнуваха от нея, Мариел я съжаляваше неведнъж, когато забелязваше вдигнатите в недоумение вежди на колежките на Бригите. Бригите демонстрираше голямо уважение към нея и винаги щом Мариел се обадише в офиса, бе готова да ѝ помогне. Особено мила бе към Мариел, когато тя забременя, изпращаше малки, но хубави подаръчета за бебето. Дори му оплете одеяло и няколко пуловерчета — жестове, които дълбоко развълнуваха Малкълм. През останалото време той сякаш не забелязваше присъствието ѝ. Други неща занимаваха съзнанието му — важни сделки, съпругата му и в края на краищата синът, за когото толкова силно мечтаеше.

Мариел очакваше, че ще забременее лесно. Така беше и преди и тя бе изненадана, когато не се случи през първите няколко месеца от брака им. Шест месеца по-късно Малкълм настоя тя да отиде при един специалист в Бостън. Той самият я заведе и я остави в болницата един следобед, за да я прегледа екип от лекари. В крайна сметка се оказа, че всичко е наред, и те с Малкълм бяха насърчени да продължават да опитват. Специалистите смятаха, че е само въпрос на време, и направиха някои препоръки, които я притесниха, но Малкълм беше готов да пробва всичко. Шест месеца по-късно съветите все още не бяха помогнали и двамата бяха дълбоко разстроени. Тогава един ден тя отиде при своя лекар. Той не ѝ каза нищо ново и много спокойно ѝ обясни, че някои жени просто са създадени така, че не могат да имат бебета. Беше му се случвало и преди — здрави млади жени, при които всичко е наред, ала никога не зачеват, или както той тихо обобща:

— Понякога Господ просто не иска това да се случи.

Когато за пореден път станеше ясно, че и този месец не е забременяла, Мариел изпаднаше в истерия и постоянното напрежение ѝ причиняваше мигрени.

— Да, но преди при мен се е случвало — възрази тя спокойно на лекаря, без да смее да го погледне. Това беше нещо, което не бе споделяла с Малкълм, а сега, когато не можеше да забременее от него, бе абсолютно изключено.

— Вие сте забременявали? — лекарят очевидно бе заинтригуван. Беше му минало през ум веднъж по време на преглед, но не беше сигурен и не я попита. А и тя не му беше доверявала нищо. В Бостън я питаха няколко пъти, но Мариел отрече. Ала към този лекар изпитваше

по-голямо доверие и затова реши да му разкрие тайните си. Тя сама го бе открила и той беше един от малкото хора в живота ѝ, които не дължаха нищо на Малкълм.

— Да — кимна.

— Аборт ли направихте? — това вече го обезпокои.

В лекарската му практика жените, които правеха аборти скришом на незаконни места, после рядко можеха отново да имат деца. Отиваха при касапи и същински късмет бе, ако оцелееха, та камо ли да имат след това други деца.

— Не, не съм.

— Разбирам... — изведнъж в гласа му прозвуча съчувствие. — Изгубили сте го.

— Не — започна тя, след това трепна, сякаш изпита физическа болка. — Искам да кажа, да... родих го... и той умря... по-късно...

— Толкова съжалявам.

Тогава Мариел му разказа за случилото се и плака безкрайно много, но след два часа, когато си тръгна от кабинета му, се чувстваше спокойна. Сякаш някой бе свалил товар от раменете ѝ. Той я утеши, като ѝ каза, че е сигурен в нейното забременяване. Нямаше причина да не стане.

И се оказа прав. Два месеца по-късно с учудване и радост тя разбра, че е бременна. Вече беше започнала да вярва, че никога няма да се случи, и ѝ минаваше мрачната мисъл дали да не предложи на Малкълм да се разведат, ако той поиска, защото тя не може да има деца. Ала изведнъж наоколо всичко просветна и Малкълм беше извън себе си от благодарност и вълнение. Обсипа я с бижута и подаръци, прибираше се вкъщи да види как е, отнасяше се с нея като с най-рядък скъпоценен камък и като че ли всяка минута кроеше планове за тяхното бебе. Очевидно той искаше от нея син, но все пак щеше да се радва и на дъщеря.

— Ако е момиче, ще трябва да имаме още едно дете — бърбеше щастливо, а Мариел се смееше. По това време тя вече не можеше да вижда краката си, защото коремът ѝ пречеше, а от седмици не бе спала добре. Перспективата за още деца беше малко обезсърчаваща. От друга страна, тя разцъфтя в бременността и болката от последните няколко години сега ѝ се струваше по-слаба поради радостта от живота, който растеше в утробата ѝ. С часове седеше и се наслаждаваше на

движенията на бебето и понякога чакаше цял час, за да ги долови. Детето щеше да запълни празнината, която я мъчеше от години, и тя съзнаваше, че само това би могло да отстрани болката. Трябваше отново и отново да си повтаря, че този път това няма да е Андре, а ще бъде друго дете... Той никога нямаше да се върне и независимо какво щеше да е това дете, тя искаше да посрещне него или нея с цялото си сърце, а същото важеше и за Малкълм.

Той поръча всички в къщата да се грижат за нея, да изпълняват всяка нейна приумица, да я хранят на практика на всеки час, да внимават да не падне, да не се спъне, да не се уморява, но прислугата не беше толкова очарована от бременността ѝ, колкото Малкълм. Сякаш те видяха още по-голяма възможност да бъдат непокорни, особено икономката, която беше в къщата от двайсет години — бе живяла и с предишните му две жени и продължаваше да гледа на Мариел като на временна натрапница. Перспективата, че ще има дете, я правеше още по-голяма заплахата, затова, вместо да бъдат любезни, най-зле настроените от тях бяха направо гневни. Икономката, прислужничките, шофьорът Патрик — ирландец, когото Мариел не хареса от пръв поглед, дори готвачката и нейните подчинени се дразнеха, че трябва да задоволяват незначителните прищевки на съпругата. Ядосваха се дори когато им се налагаше да ѝ правят чай при мигренозно главоболие. Очевидно смятаха болките ѝ за признак на слабост и често бяха груби заради неразположението ѝ. Даже бавачката на бебето, която Малкълм доведе специално, като че ли гледаше на Мариел като на по-несъвършено същество. Това беше една англичанка, която Малкълм бе наел по време на пътуване в чужбина, лицето ѝ бе като каменна стена, а и сърцето ѝ не бе по-различно. Трудно беше човек да си представи, че подобна жена би била способна да даде топлина или нежност на едно новородено. А когато пристигна месец преди раждането на детето, Мариел беше ужасена от вида ѝ.

— Тя прилича на надзирател от затвор, Малкълм. Как бихме могли да ѝ позволим да се грижи за нашето дете? — всъщност подвъпросът на Мариел беше защо изобщо им е необходима. Тя сама бе гледала Андре, но споменът за него бе твърде болезнен, за да го подхранва, а и нямаше как да обсъжда сега това с Малкълм. — Аз мога сама да се грижа за бебето.

Той обаче се засмя и ѝ каза, че е глупава. Искал всички да я гледят.

— Ти ще си изтощена от раждането. Ще имаш нужда от почивка. Госпожица Грифин ще те отмени. Тя има брилянтни препоръки и медицински опит. Ти се нуждаеш точно от такъв човек, но дори не го съзнаваш. Знаеш ли, бебетата не са толкова проста работа, колкото си представяш.

Тя всъщност знаеше, че е по-лесно, отколкото той си мисли, ала не можеше да му го каже. Беше осемнайсетгодишна, когато се грижеше за бебето си без помощта на хора като госпожица Грифин.

Госпожица Грифин вече бе оповестила, че мигрените на Мариел са вредни за бебето и че може би са признак на опасно голяма слабост у майката. Като че ли искаше Мариел да се срамува от тях, но болките бяха толкова жестоки, че тя бе в състояние да ги понася само в затъмнена стая и в леглото си. Хиляди неща можеха да ги причинят. Напрежение, безпокойство, спор с Малкълм, нелюбезна забележка от страна на прислугата, простиване на главата, вирус, късните вечерни часове, обилна храна и дори чаша вино. Мигрените измъчваха Мариел, а тя все се извиняваше заради тях, сякаш бяха някакъв сериозен недостатък на характера, точно както твърдеше госпожица Грифин.

Само Хейвърфорд, англичанинът домакин, винаги беше любезен с нея. Никога не проявяваше любопитство, беше неизменно вежлив и мил, за разлика от госпожица Грифин, чиято единствена цел бе да се хареса на Малкълм, защото всъщност той я доведе. Подобно на всички други в къщата бавачката започна да се отнася към Мариел като към натрапница. За госпожица Грифин тя беше неприятно, но необходимо средство, чрез което на бял свят щеше да дойде бебето. Докато беше бременна, ѝ се искаше да бъде сред хора, които я обичат, мечтаеше за щастливите дни с Чарлс, преди да се роди тяхното бебе. Понякога просто лежеше в леглото и плачеше и нерядко Малкълм бе шокиран, че я намира в подобно състояние.

— Сега си с изострена чувствителност. Не взимай всичко толкова навътре — опитваше се да я успокои. Но след като разговаря с госпожица Грифин, той започна да мисли Мариел за малко глуповата. Като че ли тя непрекъснато плачеше. Мариел се разстрои дори когато отиде в офиса и видя Бригите. Реши, че като бременна е толкова дебела и грозна в сравнение с нея, че три дни не пожела да излезе никъде с

Малкълм. Той обаче беше търпелив и се опитваше да бъде толерантен. За него беше очевидно, че в края на бременността си Мариел е с изопнати нерви. Сякаш беше ужасена, не можеше да преодолее състоянието си и той правеше всичко, за да ѝ помогне. Госпожица Грифин обясняваше, че някои жени са толкова изплашени от раждането, че се влудяват от предчувствието за болката. Това само потвърждаваше теорията ѝ, че Мариел е слаба духом и което е по-лошо — страхливка.

Мариел искаше да роди бебето си вкъщи и много пъти бе настоявала пред Малкълм, но той точно толкова упорито държеше тя да роди в болница, където разполагаха с всички съвременни средства, в случай че се появи проблем. Мариел усещаше, че ще е по-спокойна вкъщи, притесняваше се детето да не бъде откраднато и сподели това с Малкълм. През септември бе арестуван Бруно Ричард Хауптман, който бе отвлякъл детето на Линдбърг, и тя отново бе обзета от маниакалната идея за тази опасност, но Малкълм реши, че жена му проявява неоснователна нервност, защото е бременна на шест и половина месеца. Моментът беше труден за нея, ала това бе непонятно за околните. Само нейният лекар разбра какво става и по време на посещенията ѝ той се опитваше да я успокои и да ѝ вдъхне увереност, че този път всичко ще е различно.

Нощта, когато започнаха родилните болки, те си бяха вкъщи — тя четеше в своята стая, а Малкълм преглеждаше някакви документи в неговата спалня. Мариел почака известно време и после отиде да му каже, а той се засуети край нея, щом я видя. Патрик ги закара в болницата и Малкълм стоя, докато лекарят ги приеме и докато я откарат на количката, за да роди тяхното бебе. Тя вече беше замаяна от лекарството, което ѝ бяха дали, и говореше на Малкълм непонятни неща, за това колко различно е било в Париж. Лекарят се засмя, двамата мъже размениха усмивки на разбиране, Мариел беше попаднала в някакъв нереален свят.

— Би трябвало да мине лесно — констатира спокойно лекарят, когато сестрите я откараха. — Ще се върна скоро при вас. — Той се усмихна, а Малкълм седна на един стол да чака в големия апартамент, който бяха резервирани за престоя ѝ в болницата. Беше полунощ, а Тиодор Уитман Патерсън се роди в четири часа и двамайсет и три минути сутринта.

Отначало Мариел го видя като през мъгла, лекарят ѝ го подаде увит в пелена. Беше със сбръчкано червено личице и руса косица, гледаше я изненадано, сякаш очакваше да види някой друг, после нададе дълъг протяжен вик и всички в родилното отделение се усмихнаха, а по бузите на Мариел се затъркаляха сълзи. Тя си мислеше, че е умрял... спомняше си го толкова добре... същите пълни бузки, изненаданите очи... но косата му беше черна като на Чарлс... блестяща гарвановочерна коса... не беше той и все пак толкова много приличаше на него. Тя опря бузата си о неговата и усети в душата си старата болка, но в същото време изпита прилив на радост, нежност и пълнота. Те го взеха, за да го измият и покажат на баща му, а Мариел задряма и лекарите ѝ направиха няколко шева.

Когато я върнаха в стаята, бе утрин. Малкълм спеше спокойно и чакаше завръщането ѝ, а до леглото ѝ в сребърна кофичка се изстудяваше шампанско. Той се събуди веднага щом вкараха количката в стаята и сега тя беше по-бодра, отколкото последния път, когато я бе видял. Будна и във ведро настроение, щастлива, както не е била от години... и горда..., защото най-сетне бе изпълнила мечтата на Малкълм, тяхното споразумение.

— Видя ли го? — попита тя, а Малкълм се приведе и я целуна по бузата. Очите ѝ издаваха умора, но и задоволство, когато я погледна.

— Видях го — той се просълзи. Това беше всичко, което искаше. — Толкова е хубав и толкова прилича на теб.

— Не, не е вярно. — Тя поклати глава, искаше ѝ се да каже думи, които не можеше да изрече... че прилича на Андре... — Много е сладък, нали? — Мариел погледна сестрата, изведнъж се изплаши... Ами ако умре?... Ако му се случи нещо... ако някой го вземе...

— След малко ще го донесат. Спи в детската стая.

— Искам го тук, в моята стая. — Мариел погледна Малкълм нервно и той взе ръката ѝ.

— Всичко ще е наред.

— Знам..., но искам да го видя. — Никога нямаше да откъсва очи от него, никога нямаше да допусне да тръгне някъде, без да го види, това нямаше да се случи никога отново... никога... Тя започна да обезумява и да се оглежда наоколо за бебето, за миг толкова се уплаши, че главата я заболя. Но този момент премина и Малкълм ѝ сипа шампанско, до което тя само опря устни. В крайна сметка скоро бе

родила, бяха ѝ давали лекарства и дори „Кристал“-ът, който той беше донесъл, не предизвикваше жажда у нея.

Малко след това ѝ донесоха бебето и тя го държа в ръцете си, докато то спа, а когато се събуди, разкопча нощницата си и го накърми. Всичко това изглеждаше толкова естествено, сякаш нищо не се беше случило в миналото, нямаше я мъката, спомена за загубата и трагедията... Бяха изчезнали... Нямаше ги... Вечността на майчинството ѝ принадлежеше и тя се топеше от любов при допира на това мъничко бебе.

Малкълм я наблюдаваше с обожание, докато го кърмеше, след това поддържа бебето — разглеждаше сина си, онемял от възхита. Покъсно сутринта Малкълм се върна вкъщи и заспа дълбоко в спалнята си със съзнанието, че животът му е пълен, завършен и почти идеален. Въпреки някои съмнения, които бе изпитал през последните две години, сега той се радваше, че се бе оженил за Мариел. Детето осмисли всичко.

Тежката дъбова врата се разтвори бавно и Мариел пристъпи безшумно в къщата. Все още бе натъжена от срещата с Чарлс след толкова много години. Това беше сътресение, но то беше докоснало и нещо в душата ѝ.

— Добър ден, мадам. — Домакинът пое палтото ѝ, а една от прислужниците застана до нея, за да я обслужи, ако има нужда. Когато ги видя, Мариел въздъхна с облекчение. Денят бе минал трудно за нея, много трудно. Докато сваляше ръкавиците и ги оставяше до черната велурена чанта, сякаш още усещаше студът на черквата да пълзи по костите ѝ.

— Добър ден, Хейвърфорд — обърна се тя към възрастния домакин. — Господин Патерсън вкъщи ли е?

— Мисля, че не.

Мариел кимна и се заизкачва по стълбите, разкъсвана от колебанието дали да отиде в своята стая, или да продължи към третия етаж. Често, когато се беше запътвала към него, впоследствие се разколебаваше. Отначало, за своя изненада, тя се отнасяше различно към детето на Малкълм. Обичаше го от цялата си душа, страстно, тъй както не бе очаквала... дори повече от първото... повече, отколкото би

могла на осемнайсет години... повече, отколкото си бе представяла, че ще обича друго човешко същество. В същото време външно бе резервирана към него, нерядко обичта ѝ приличаше на добре пазена тайна. Беше твърде опасно да си позволява да го заобича много. Знаеше, че ако този път нещо се случи, това ще я убие. Затова тя се насили да стои далече от него и дори да изглежда малко безразлична. Имаше обаче случаи, когато не беше в състояние да позира, когато трябваше да е с него, случаи, когато нощем отиваше боса на горния етаж само за да го погледа, докато спи. Той беше по-хубав от всяко друго дете, което бе виждала, по-топъл, по-пухкав, по-сладък, по-мил, по-съвършен... Той беше наградата за цялата ѝ болка, дар от Господа за онова, което бе изгубила. Беше всичко, заради което живееше.

Разбира се, Малкълм също го обожаваше, особено заради слънчевата и приятна атмосфера, която създаваше край себе си. Малкълм не се тормозеше от нейните страхове и не се безпокоеше за безопасността на Теди. Той беше едно непринудено, щастливо дете, което носеше радост на всички, които го познаваха.

Тази бе причината Малкълм да пожелае още деца и през първата година след раждането на момченцето той се надяваше Мариел пак да забременее. Техните усилия обаче отново се оказаха напразни, но сега, когато го имаше Теди, Малкълм не беше така настоятелен. Той се отказа, без да е постигнал нещо, и сега с Мариел живееха дискретно разделени, всеки в своята стая. На нея сякаш това не ѝ правеше впечатление и двамата бяха доволни от живота, който водеха. На трийсет години Мариел имаше дете, което обожаваше, съпруг, който се отнасяше добре с нея — това бе далеч повече, отколкото имаха много други жени, а Малкълм се радваше на наследника, за когото мечтаеше. И на двамата това им стигаше.

Сега в известен смисъл Мариел изглеждаше по-спокойна, като се изключи темата за безопасността на Теди. Щом нещата опираха до това, тя се превръщаше в лъвица. Отвлеченото дете на Линдбърг бе убито преди повече от две години, но тя все още се държеше така, сякаш на всеки ъгъл дебне похитител.

Малкълм ѝ беше благодарен — грижеше се чудесно за сина му, беше идеална майка, добра съпруга и го беше дарила със съвършеното, красиво, слънчево и русо дете на неговите мечти. Това беше всичко, за което бе мечтал.

Мариел вървеше бавно по стълбите — все още водеше вътрешен спор да отиде или не. Вярно, че не беше в настроение да изтърпи бавачката, а и не искаше да безпокои Теди и госпожица Грифин. Ала изведнъж чу гласа му. През един коридор на горния етаж долетя сподавен смях, който тя долови, и се усмихна. Вече беше виждала Теди сутринта и понякога се опитваше да се вразуми. Наложително беше, защото иначе той щеше да се превърне в изтощителна страст. Сякаш играеше някаква игра сама със себе си, без да си позволява да стига докрай, без да бъде с него толкова често, колкото ѝ се искаше, защото съзнаваше, че в противен случай би обезумяла, ако се случеше нещо лошо. В интерес на истината детето вече беше част от всяка фибра на душата ѝ, така че не можеше да се откъсне от него. Ала когато ограничаваше контактите си с него, можеше да си позволи да се самозаблуждава, че успява да се държи на разстояние и си е осигурила някаква свобода. За жалост в резултат на това той прекарваше останалото време под постоянните грижи на непреклонната госпожица Грифин. Малкълм настоя бавачката да остане при тях и въпреки че живееха заедно вече четири години, Мариел все още не я харесваше. А госпожица Грифин продължаваше да се отнася към нея като към непълноценно същество. Мигрените, нервите ѝ, страхът от похитители, зле прикриваната и очевидно нездрава страст към детето, редуваща се с периоди на резервираност — всичко това госпожица Грифин възприемаше като признак за очевидно недостойна личност, впечатление, което тя без притеснение споделяше с всички, когато отиваше в кухнята. Бавачката обожаваше единствено Малкълм и тайно мечтаеше за него. Той ѝ беше господар от четири години и ако съдбата бе проявила повече милост към нея, госпожица Грифин би била на мястото на това вечно изнервено, малодушно същество, както тя понякога наричаше Мариел. А Мариел продължаваше да говори за детето на Линдбърг, за това каква травма е причинена на родителите, къде е била, когато е чула новината. Разбира се, че беше неприятен случай, но оттогава бяха минали шест години, а и в края на краищата семейство Линдбърг след това се бяха сдобили с двама синове.

Мариел се заслуша в смеха на детето, усмихваше се сама на себе си и после, сякаш тласната от невидима сила, се запъти бавно по мраморните стълби към третия етаж, а почукването на токчетата на елегантните ѝ велурени обувки отекваше по дългия коридор, докато тя

отиваше при сина си. Вратата бе затворена, но когато Мариел се приближи, чу Теди да се кикоти. Би трябвало да почука и знаеше, че госпожица Грифин щеше да бъде смаяна от проявата на невъзпитание, но Мариел предпочиташе да има елемент на изненада, затова бавно натисна месинговата дръжка на бравата и също така бавно я отвори. Ефектът бе постигнат — малкото дете се обърна, златните му къдрици се затресоха, големите му сини очи се ококориха, а на лицето цъфна усмивка, щом я видя.

— Мамо! — Той прекоси тичешком стаята и се озова в прегръдката ѝ, лицето му се разтопи в сладостна усмивка, когато тя го взе в ръцете си. Мариел го вдигна, притисна го към себе си, а той зарови глава в шията ѝ и вдъхна силно от парфюма ѝ. — Миришеш хубаво. — Не пропускаше да отбележи такива неща — как майка му изглежда, с какъв парфюм е, а на нея ѝ беше много приятно той да я мисли за истинска красавица. Като се изключи Бригите, секретарката на баща му, която понякога идваше да го види и му носеше германски книжки с приказки и бонбони, останалите жени край него бяха твърде обикновени. Бригите твърдеше, че в Германия всичко било по-хубаво, но госпожица Грифин смяташе, че това не е вярно. Според нея най-хубаво било в Англия.

— Как си днес, прекрасен мой принце? — Тя го целуна по бузата и го пусна, а гувернантката я погледна с неодобрение.

— Много сме добре, благодаря, госпожо Патерсън. Тъкмо се готвехме да прием чай, когато вие ни прекъснахте. — Мариел не смяташе, че Теди трябва да пие чай, но госпожица Грифин го смяташе за свещен ритуал, а Малкълм отдавна бе дал официалното си одобрение за следобедния чай. Както винаги, искането на Мариел, която смяташе, че млякото и бисквитите са по-здравословни за него, пък и Теди в интерес на истината ги предпочиташе, бе пренебрегнато.

— Добър ден, бавачке. — Мариел ѝ се усмихна несигурно, защото никога не знаеше как ще бъде приета, а и винаги се чувстваше неловко в близост до госпожица Грифин. През всичките тези години обаче не успя да обясни това на Малкълм и понякога ѝ се струваше, че госпожица Грифин ще остане в дома им завинаги. Теди беше едва на четири години и би било преждевременно да се каже, че не се нуждае от нея.

Прислужницата сервира чай и за тримата. Тя беше едно неприятно ирландско момиче, което Мариел никога не бе харесвала, ала икономката я бе наела, а госпожица Грифин я обожаваше. Казваше се Едит и бе доста близка приятелка с шофьора. Беше с боядисана червена коса и фамилиарничеше нагло, но переше безукорно дрехите на Теди и на госпожица Грифин. Освен това винаги държеше под око гардероба на Мариел.

— Какво прави днес? — Мариел тихичко попита Теди, докато пиеха чай. Той доби сериозен вид, за да ѝ отговори.

— Играх си с Александър Уилсън. Той има влак — съобщи ѝ много важно Теди и продължи да ѝ обяснява как работи влакчето, какви малки мостове, села и гари има край него и колко силно е желал да получи такава играчка за рождения си ден преди две седмици. За Мариел декември бе странен месец — имаше повод да се радва, но и да тъжи.

— Може би Дядо Коледа ще ти донесе такъв влак. — Всъщност тя знаеше, че Малкълм вече го е купил, а от седмици в мазето имаше работници, които приготвиха специална стая за влака — с планини, хълмове и езера и точно със същите села, които Теди бе видял у Уилсънови.

— Дано. — Изглеждаше замечтан и малко натъжен, а после ѝ се усмихна и се премести незабележимо по-близо до нея. Обичаше да седи до майка си, да мирише парфюма ѝ, да усеща копринената ѝ коса и се оставяше да го целува както само тя умееше. Тя беше най-вълнуващата личност, която познаваше, и я обичаше повече от всичко... дори от влакчетата... — Направи ли нещо добро днес? — Той всеки път питаше, сякаш наистина това го интересуваше, както питаше Малкълм и Бригите как вървят нещата в офиса. Този въпрос караше Малкълм да се усмихва. Теди винаги казваше, че Бригите е много красива, почти колкото майка му, което се харесваше на берлинското момиче. Тя го смяташе за възхитително дете. Мариел няколко пъти ѝ позволи да го води на зоологическа градина, а веднъж му показа Емпайър Стейт Билдинг, което по неговите думи било най-вълнуващото преживяване в живота му. Когато същия ден се прибра вкъщи, беше толкова въодушевен и дори каза на Бригите, че я обича.

— Днес бях на черква — тихо рече Мариел, а госпожица Грифин я наблюдаваше. Теди я погледна изненадан, защото обикновено ходеше

с нея, но днес тя не го бе взела.

— Защо, неделя ли е?

— Не. — Мариел се усмихна и ѝ мина мисълта дали изобщо трябваше да му казва това. Още отсега си мислеше, че когато синът ѝ стане голям мъж, един ден именно той ще бъде човекът, с когото ще може да разговаря. — Но въпреки това отидох.

— Хубаво ли беше? — Тя кимна. Беше „хубаво“... тъжно... Бе видяла Чарлс след толкова много години. Не бе проявила смелостта да му каже за Теди. Стори ѝ се нечестно. Той воюваше в Испания, рискуваше живота си, може би с надеждата да загине, както някога тя искаше да умре. Ала сега тя имаше това чудесно дете, лъч на надеждата, слънце, което сгриваше живота ѝ. Точно в този ден от годината Мариел не можеше да се насили да признае на Чарлс, че има друго дете. Каза му единствено за Малкълм. Даваше си сметка, че няма да го потърси, за да се видят отново. Не би могла... не беше редно... Той принадлежеше на друг период от живота ѝ.

— Ходих в катедралата „Сейнт Патрик“. Знаеш я, онази голямата черква. Там бяхме миналата година на Великден.

Той кимна като малко умно мъжле.

— Помня. Може ли да отидем пак? — Обичаше да наблюдава кънкьорите на леда срещу центъра „Рокфелер“.

Мариел се застоя при Теди, поговори с него, поддържа го, прочете му приказка. По едно време госпожица Грифин каза, че е време за къпане, и Теди се обърна умолително към майка си.

— Мога ли да остана? Моля ти се... — На нея ѝ се искаше повече от всичко друго, но знаеше, че да наруши режима на госпожица Грифин би било непростима постъпка в очите на бавачката.

— Мога аз да го окъпя — несигурно се обади тя, съзнавайки добре каква ще е реакцията. Госпожица Грифин не обичаше Мариел да се намесва.

— Няма нужда, благодаря ви, госпожо Патерсън. — Тя се изправи отривисто. — Тиодор, целуни, ако обичаш, майка си за „лека нощ“ и ѝ кажи, че ще я видиш утре сутринта. — Това беше намек и Мариел го разбра.

— Но аз не искам да я видя утре сутринта. Искам сега... — „И аз искам същото — щеше ѝ се да му каже... — Искам да те окъпя, да ти направя вечеря, да те сложа в моето легло и да те държа в прегръдките

си, докато заспиш, да целувам малките ти очички и бузките, нослето, както спиш.“ Но те нямаше да ѝ позволят подобно нещо. За да го види, трябваше да отиде в детската стая, да пие чай с него и да му пожелае „лека нощ“ доста преди да е дошло времето да си ляга.

— Утре ще те заведа в парка, миличкото ми. Може дори да идем до езерото с лодките.

— Утре следобед има тържество по случай рожден ден у семейство Олдънфийлдс, госпожо Патерсън. — Очевидно Мариел пак се опитваше по недопустим начин да осуети някакъв светски ангажимент.

— Тогава ще го изведе сутринта. — Тя погледна предизвикателно госпожица Грифин, но безрезултатно — по-възрастната жена неизменно побеждаваше, защото имаше подкрепата на Малкълм и го съзнаваше. Мариел винаги се чувстваше толкова безсилна, толкова неспособна да владее положението, сякаш не съществуваше, сякаш никога не бе съществувала. — Излизаме утре сутринта.

Тя погледна Теди, за да го успокои, но въпреки това по кръглите му бузки вече се стичаха сълзи. Утрешният ден бе твърде далече и за двамата и той го знаеше.

— Не можеш ли да останеш?

Тя тъжно поклати глава в отговор и за момент го прегърна. След това се изправи, опита се да изглежда безгрижна, докато бавачката го отвеждаше ревящ към неговата баня. Когато излезе, Мариел затвори тихо вратата след себе си. Винаги се чувстваше ужасно, когато го оставяше, отглеждаха го чужди хора, дори не и приятели, а самата Мариел нямаше смелостта да им се опълчи. Беше доведена в тази къща, за да роди това дете, и след като то бе дошло на бял свят, тя вече не беше нужна никому. Така ѝ бе трудно да живее, трудно ѝ бе да се чувства безполезна и нежелана. Все пак бе благодарна за живота си с Малкълм, имаше и детето... Но това беше всичко, което бе нейно, и затова ѝ беше така безкрайно, безмерно скъпо.

Тя се запъти към гардеробната си с мисълта за него, преоблече се в дълъг розов атлазен пенъоар, след което дълго се разглежда в огледалото. До известна степен годините бяха милостиви към нея. Фигурата ѝ бе същата въпреки родените две деца, възрастта ѝ личеше само по лицето, чертите ѝ се бяха изострили, имаше по-мъдър вид.

Само очите ѝ я издаваха. Те говореха, че е преживяла доста. И докато стоеше пред огледалото, тя се улови, че отново мисли за Чарлс, който беше само на няколко пресечки от дома ѝ, и в някакъв момент на лудост ѝ се прииска да му се обади, ала знаеше, че не бива. Нямаше какво друго да си кажат, освен пак да започнат с взаимните обвинения, извиненията и съжаленията. На техните въпроси нямаше отговори, а вече и двамата съзнаваха, че е невъзможно да има.

Малкълм се прибра вкъщи малко след това и ѝ съобщи, че е ангажиран с делова вечеря. Наложило се неочаквано, извини се той, целуна я по главата и изчезна бързо в спалнята си. Тя си поръча вечерята в стаята и се опитваше да прочете една и съща страница от някаква книга многократно, но накрая разбра, че нищо не преминава през съзнанието ѝ, независимо колко усърдно се опитваше. Мисълта ѝ беше другаде.

Цяла вечер спомените за Чарлс не ѝ даваха покой... Чарлс в Париж, когато беше толкова дързък, толкова луд и млад... във Венеция... в Рим по време на медения им месец... Чарлс се смее... дразни я... плува в езерото... тича през полето... След това последния път в Швейцария... И сега, днес... Отпусна главата си и най-накрая се разплака, неспособна и минута повече да понесе спомените. После късно през нощта, когато цялата къща утихна, тя се изкачи на пръсти до стаята на детето, за да го погледа как спи. Коленичи на пода до леглото му, целуна кадифеното му челце, после пак на пръсти се прибра в стаята си, където спеше сама. Толкова силно ѝ се искаше да се обади на Чарлс, но беше твърде задължена на Малкълм. Той беше направил много за нея. Не можеше да се обади на Чарлс, независимо какво... независимо какво тя още чувстваше или какво той беше казал... Дните ѝ с Чарлс Делони бяха отминали безвъзвратно.

ГЛАВА 3

На следващия ден Мариел слезе да закусва долу — нещо, което правеше много рядко. Обикновено поръчваше закуската в стаята си, но тази сутрин се събуди рано. В трапезарията завари Малкълм, който допиваше кафето и дояждаше яйцата, като в същото време преглеждаше сутрешния вестник. Водещото съобщение бе, че Мусолини е призовал Франция да преотстъпи Корсика и Тунис на Италия.

— Добро утро, скъпа. — Той винаги беше учтив, мил, винаги показваше, че се радва да я види, все едно беше приятна гостенка, която не е очаквал да срещне толкова рано. — Добре ли спа?

— Не много — призна тя честно, което рядко си позволяваше. В повечето случаи беше по-лесно да каже каквото той очакваше: „Чудесно... благодаря ти... отлично... прекрасно...“. Ала нощта ѝ бе изпълнена с кошмари.

— Пак ли те мъчи главоболие? — Остави вестника си и я погледна, но тя изглеждаше добре. Всъщност отдавна не бе изглеждала толкова добре, помисли си той.

— Не, просто не можах да заспя. Сигурно съм пила прекалено много кафе след вечеря.

— Трябва, да преминеш на вино или шампанско. — Той се усмихна. — Това ще те приспива.

— Довечера ще се прибереш ли навреме?

— Сигурно. Ще си прекараме една тиха вечер край камината. — Преди Коледа бе толкова напрегнато, предишната седмица бяха излизали пет вечери поред, поне тази седмица се очертаваше без светски ангажименти. — Какво ще правиш днес?

— Мисля преди обяд да изведа Теди на разходка в парка.

„Колко безинтересен живот води тя“, рече си Малкълм. Излизаше рядко. Никога не обядваше, нито вечеряше с приятели. Бе я представил навсякъде, но дори след толкова години тя живееше необщително. Беше много скромна млада жена. Мариел винаги

отговаряше, че няма време, ала истината беше, че нямаше смелост. Само тя си знаеше какви ужасяващи грехове крие.

— Искам също да го заведа на „Снежанка“. Или е още малък, как смяташ? — попита го Мариел. Филмът бе пуснат тази година и бързо доби популярност.

Малкълм поклати глава и сгъна вестника си.

— Не. Мисля, че ще му хареса. А това ми припомни, че трябва да проверя докъде са стигнали в стаята с влакчето. Работят долу тайно, като джуджета. — До Коледа оставаха само дванайсет дни.

— Ще бъде ли готово навреме? — Тя знаеше, че ще бъде, щом Малкълм се е заел. Той не признаваше неизпълнените срокове.

— Надявам се. Между другото, следващата седмица отивам до Вашингтон. Искаш ли да дойдеш?

— Да се видиш с приятелите си ли? — Малкълм имаше високопоставени приятели в Министерството на отбраната и обичаше да ходи във Вашингтон да се среща с тях. Той кимна.

— Отивам по важна работа. Ще обсъждам един проект с германския посланик.

— Май ще си много зает.

— Така е, но ще ми е приятно, ако дойдеш. — Мариел със сигурност знаеше, че там няма да има време за нея и въпреки че я кани, ще е бреме за него. А тя имаше толкова много работа преди Коледа.

— Предпочитам да остана тук и да се оправя за празниците. Нали няма да ти е неприятно, ако не те придружа?

— Разбира се, че не, скъпа моя. Както решиш. Ще се върна бързо.

— Може би след Нова година — предложи, като си мислеше дали няма да го разочарова, дали той няма да се разсърди, че не тръгва с него.

Тя винаги се притесняваше да не би да направи нещо не както трябва, да не го разочарова, да не би да пропусне да отиде някъде, където се изискваше присъствието ѝ. Но къде всъщност трябваше да е тя? С Малкълм във Вашингтон или тук, с Теди? След преживяванията през последните девет години тези решения станаха трудни за нея, защото, ако направеше грешната стъпка, това щеше да ѝ коства всичко. Мариел си беше извадила поука, твърде скъпо бе платила вече.

— Така става ли? — попита нервно.

— Да, разбира се. — Той бързаше да я успокои. Целуна я за „довиждане“ и след малко тя се качи горе да се облече.

По-късно същата сутрин, както бе обещала, изведе Теди на разходка. Госпожица Грифин се опита да излезе с тях, но Мариел твърдо ѝ отказа с аргумента, че с Теди искат да са насаме целия предобед. Мариел се разтрепери от притеснение, задето ѝ отказа, а госпожица Грифин много се ядоса. Когато двамата с детето се запътиха надолу по стълбите, те чуха вратата на бавачката да се затръшва силно зад тях. Теди само се изсмя, Мариел се усмихна, докато му обличаше палтото. Появи се Бригите, която отиваше горе да се види с Малкълм, но спря да побъбри с тях.

— На кое интересно място отиваш тази сутрин, Тиодор? — попита тя със слабия си немски акцент, а с майка му размениха топли усмивки. Мариел винаги бе смятала, че при по-различни обстоятелства двете можеха да бъдат приятелки. Но Малкълм не би насърчил съпругата си да се сприятелява с неговите служители.

— Ще ходим в парка — гордо съобщи Теди, поглеждайки Мариел с цялата си обич към нея. После забеляза синята рокля на бащината си секретарка и се поклони леко, с което предизвика усмивка на устните на Бригите. — Много харесвам роклята ти, Бриги. Изглеждаш твърде красива в нея.

Младата германка се засмя и леко се изчерви.

— Дали ще ми кажеш същото и след двайсет години, а, млади човече? — Теди я погледна, малко объркан от думите ѝ, и двете жени се засмяха. — Няма значение, благодаря ти. Ти също си много хубав. Ново ли е палтото ти? — Беше тъмносиньо английско палтенце с подходяща шапка, която госпожица Грифин му бе поръчала и която той мразеше.

— Не — поклати многозначително глава. — Това ми е старото. — После се обърна към майка си. Тя бе облякла коженото си палто и двамата бяха готови.

— Тръгваме ли? — Мариел му се усмихна и той кимна, а после се вдигна на пръсти, за да целуне Бригите по бузата и да вдъхне лекия аромат на парфюма ѝ.

— Приятно прекарване, Тиодор. — Тя му помаха, когато той тръгна, хванал майка си за ръка, и се обърна за последно да погледне

Бригите.

Навън бе мразовито, както и предния ден, и Мариел поръча на Патрик да ги закара на Пето авеню, тъй че да не ходят много пеша до езерото с лодките. По целия път Теди не спря да говори и когато влязоха в Сентръл парк откъм Пето авеню, Мариел му разказваше за Париж, където бе живяла преди години. Малкълм обичаше да му разказва за пътуванията си до Берлин, а тя знаеше, че госпожица Грифин непрекъснато превъзнасяше пред него Англия.

— Някой ден ще отидем на пътешествие до Европа на голям кораб като „Нормандия“. — И докато му разказваше всичко това, той я слушаше с широко отворени очи.

— Татко ще дойде ли с нас? — Идеята за плаването с кораб истински го развълнува.

— Разбира се. Ще бъдем всички заедно. — Тя мечтаеше да пътува с Теди. Не обичаше да го оставя сам и това бе една от причините да не придружава винаги Малкълм, а и за нейно облекчение той рядко я канеше.

Теди я погледна замислен, докато тя го водеше за ръка, а лицата им мръзнаха от вятъра. Нослето му се зачерви, нейните очи се навлажниха, но двамата бяха добре загърнати в палта, с шапки, шалове и ръкавици.

— Да не би татко пак да бъде много зает? — попита Теди със съжаление и Мариел се опита да го успокои.

— Не, сигурна съм, че би дошъл на такова пътуване. — Тя се помъчи думите ѝ да прозвучат безгрижно. Но Теди бе прав — Малкълм винаги беше зает, особено напоследък.

— Може и да се видим с него направо в Берлин, ако е зает и не може да пътува с нас — реше многозначително Теди.

Беше толкова умен. Забелязваше всичко. Дори това, че бизнесът на Малкълм бе тясно обвързан с германците. Ето защо Бригите му бе толкова полезна и се задържа шест години в офиса му. Тя беше невероятно работоспособна, също така мила, а сделките му с Германия май се бяха утроили, откакто двамата с Мариел се ожениха.

— Може да отидем и до Лондон — добави Теди от любезност към госпожица Грифин. — Ще видим Биг Бен и Тауър... и Бъкингамския дворец... а също и краля!

Очевидно разказите на госпожица Грифин му бяха направили силно впечатление и Мариел се усмихваше, докато вървяха. Най-сетне стигнаха до езерото с лодките. Ала то бе покрито само с тънък пласт лед и Мариел усети как потръпва. Тя притисна детето към себе си, сякаш някакво зло ги дебнеше наоколо и бързо го отдалечи от езерото.

— Днес тук няма никой. Нека идем на въртележката. — Бе пребледняла от ледения вятър.

— Искам да видя лодките. — Теди беше разочарован.

— Няма никакви лодки. — Тя се оглеждаше уплашено, но той бе твърде малък, за да го усети. — Хайде... да тръгваме.

— Може ли да повървим по леда? — попита Теди, очарован от тънката ледена коричка, която покриваше по-голямата част от езерото, но Мариел го дръпна настрани още по-силно.

— Никога не го прави, Теди, чуваш ли ме?

Той кимна, озадачен от бурната ѝ реакция. Точно в този момент тя погледна към леда и ѝ се стори, че вижда Чарлс. Беше невъзможно да е реалност, изглежда съзнанието отново ѝ изневеряваше. Може би в крайна сметка щеше да полудее. Може би самият изглед на езерото с тънката ледена коричка ѝ дойде твърде много. Мариел затвори очи за миг, с надеждата да избистри съзнанието си, и после ги отвори отривисто.

— Отиваме си вкъщи. — Гласът ѝ беше грачещ от ужаса, който я бе обзел, а погледът ѝ се стрелкаше между Теди и мъжа, когото ѝ се стори, че съзира от другата страна на езерото, макар да не бе сигурна какво точно вижда.

— Веднага ли? — Теди беше на път да се разплаче. — Току-що дойдохме. Не искам да се прибираме. Не може ли да отидем на въртележката?

— Съжалявам... ще идем да се повозим... в зоологическата градина... да пием чай... може би да погледаме кънкърорите.

Бе готова на всичко, само и само да се махне час по-скоро оттук. Цялото ѝ тяло се разтрепери. Ала през времето, в което се опитваше да отведе детето, мъжът, когото бе видяла да тича бързо покрай езерото, вече се бе приближил до тях. И когато ги настигна, черната му коса се бе разрошила, погледът му бе безумен и тя с изненада установи, че преди малко не е грешила.

Когато Теди погледна майка си, изведнъж се изплаши. Майка му винаги бе насаждала у него неясен страх от непознати, а този изглеждаше наистина страшен. Беше висок и рошав и като че ли връхлетя върху тях бездиханно, без предупреждение, сграбчи Мариел за раменете, погледна я в очите и после се втренчи в Теди. Поне сега тя се увери, че не е луда. Не беше ѝ се привидяло. Това беше Чарлс и в следващия миг тя се сети колко близо бе езерото с лодките до дома на Делони.

Той самият пиеше от часове, не беше спал през миналата нощ и беше излязъл да глътне малко чист въздух, за да изтрезнее преди срещата с адвокатите на баща си.

— Какво правиш тук? — Той я погледна, после отмести очи към момчето. — И този кой е? — В лице момченцето смътно напомняше на Андре и все пак бе различно. То приличаше на ангелче, имаше лице, което ти се иска да целунеш, очи, които те карат да се засмееш, щом ги погледнеш.

— Това е Теди — отвърна Мариел спокойно, макар гласът ѝ все още да трепереше.

— Кой Теди? — Той я гледаше с обвинение в погледа, а тя за миг изпита съмнение, че не е съвсем трезвен.

— Теди Питърсън. — Мариел вдигна гордо брадичката си и погледна Чарлс в очите.

Не, той нямаше отново да ѝ причини това, нямаше да я накара пак да се чувства виновна, не можеше да разруши живота ѝ... Или можеше?...

— Синът ми. — Теди я стискаше здраво за ръката и се чудеше кой ли е този човек, който му се струваше доста страшен.

— Ти не ми каза това вчера. Събщи ми само за Малкълм. — Очите му дълбаеха в нейните така, че беше почти болезнено да се издържи на погледа му, ала въпреки това тя го гледаше. Беше по-силна, отколкото Малкълм си мислеше. Но Чарлс винаги го е знаел.

— Стори ми се, че нито е времето, нито мястото да ти казвам.

— И защо не? — Той отново я обвиняваше и ѝ се ядоса. — Защо не ми каза?

Мариел познаваше твърде добре гнева му. Това бе същият гняв, който преди девет години едва не я уби.

— Стори ми се непочтено да ти кажа за него точно вчера.

— А сега? — Очите му издаваха обзелата го ярост, бе приближил лицето си към нейното, а Теди ги гледаше ужасен. Всеки миг би закрепчал, ако можеше, само и само да я защити. — Непочтено ли? — попита отново Чарлс, този път по-високо, и вече изглеждаше много пиян.

Но Мариел бе спокойна и напълно се контролираше. Теди беше с нея и тя нямаше намерение да позволява на Чарлс да им причинява болка. Без значение какво се бе случило в миналото, той вече не можеше да я уплаши. Тя нямаше да го допусне.

— Не мисля, че трябва да обсъждаме това точно сега.

Притегли Теди по-близо до себе си и нежно докосна лицето му, за да прогони страха от него. Това обаче сякаш разгневи Чарлс още повече. Той продължаваше да е онзи възхитителен от пръв поглед мъж и тя пак, както някога, усети слабост в коленете, когато го погледна, но в момента Чарлс бе изгубил контрол над себе си.

— Защо имаш дете? — изкрещя той срещу нея, докато тя се опитваше да не потръпне видимо, за да не изплаши Теди. — А на мен — какво ми остана на мен?

— Не знам... боевете ти в Испания... идеалите ти... твоите приятели... писането... Ако нямаш нищо друго, значи това е твоят избор. — Тя отчаяно се стараше да предотврати разговора пред Теди, но се страхуваше да си тръгне просто така, за да не разгневи Чарлс още повече. Мариел стискаше детската ръчичка и се опитваше да вдъхне смелост на Теди.

— Това е изборът, който ти направи преди седем години, когато ме напусна — обвини я Чарлс. — Ти направи този избор вместо мен. Ние можехме да имаме и други деца.

— Трябва да тръгваме. — Тя започна да плаче, докато изговаряше тези думи, а Теди се беше вторачил в нея и не можеше да разбере какво става. Мариел се обърна и заговори на Чарлс този път по-спокойно: — Какъв живот щеше да е това? Ти ме мразеше, тогава ти беше прав, аз сама се мразех... навярно цял живот ще се мразя... но, Чарлс, не можех повече да издържам. Не можех да те гледам в очите, знаех какво е отношението ти към мен. — Беше му казала същото преди седем години, преди да замине от Европа.

— Казах ти, че искам да се върнеш — продължи да настоява той.

— Беше твърде късно. — Тя си пое дъх и изтри очите си, за миг забрави Теди. — Струва ми се, че ти винаги ще ме обвиняваш, както и аз се самообвинявам.

В известен смисъл тя продължаваше да го обича, но никога нямаше да може отново да живее с него, не и след случилото се. Тогава Чарлс погледна Теди, сякаш не вярваше в съществуването му. Детето беше красиво, дори може би по-красиво от Андре. После Чарлс отново впи поглед в Мариел, силно желаше да я уязви.

— Ти не заслужаваш да го имаш. — Той повиши тон и в един момент на лудост му се искаше да я зашлеви. Защо отново се е омъжила? Защо изобщо е родила това дете? Защо, за бога, го напусна? Ала те и двамата знаеха какви отношения се бяха създали между тях и може би никога нямаше да се променят. — Ти не го заслужаваш — повтори той с онази така добре позната ѝ жестокост. Това беше другата страна на голямата им любов — онази, която я беше съсипала, преди да го напусне.

— Може и да е така.

— Не трябваше да ме напускаш.

— Нямах избор. Ако бях останала, щях да се самоунищожа. — Той знаеше, че това е вярно. И двамата бяха обезумели. — Тя — с опита си за самоубийство, а той — като ѝ се нахвърли дивашки с обвинения вечерта след случилото се. И двамата бяха смъртно ранени от трагедията. — Може би щеше да е по-добре всички да бяхме умрели... — Неговите очи също се напълниха със сълзи, а Теди се притисна още повече към майка си.

— Не говори такива ужасни неща.

— За теб може... ти си имаш свой живот сега... съпруг... дете. И защо го имаш? Защо ти, по дяволите, когато аз все още се събуждам всяка сутрин с мисълта за него... и за теб... Искаше ми се аз да бях умрял вместо него. Сецаш ли се понякога за него? Спомняш ли си... или всичко е забравено?

Докато той изговаряше тези думи, изведнъж в очите ѝ се разпали ярост. Ярост, подклаждана в годините на болка и страдание, за които Чарлс не знаеше нищо.

— Как смееш? Няма ден, в който да не си спомням, да не мисля за него... да не виждам лицето му, когато затворя очи... дори и твоето... — Както беше и предишната нощ, която прекара в безсъние

със спомените, борейки се със себе си да не му се обади. — Но разбери, че нищо няма да го върне, независимо в каква степен всеки от нас съсипва живота си — своя или на другия. Той си отиде от този свят... душата му намери покой... може би е време и ние също да се помирим.

— Аз никога няма да се помирят с теб — нахвърли се Чарлс срещу нея.

Отново изглеждаше млад, както едно време, и този път тя му се усмихна и поклати глава. Макар вече зрял мъж, у него все още имаше нещо детинско.

— Той не беше пораснал, не бе се променил, нито излекувал, просто беше застинал, вършеше същите налудничави неща, както през младостта си, играеше на емигрант, воюваше в чужди войни, по някакъв начин избягваше процеса на съзряването.

— Това, което казваш, е глупаво. Та ти дори не знаеш каква съм сега. Или даже каква съм била тогава. Може би всичко щеше да отmine нормално, ако нещата бяха различни. — Тогава тя погледна Теди, усмихна му се и го притегли към себе си. — Теди, това е един стар приятел. Казва се Чарлс и понякога се държи малко като луд, но е добър човек. Ще го поздравяваш ли?

Теди категорично поклати глава и се скри в гънките на коженото ѝ палто. Те бяха разговаряли прекалено свободно и тъй като той беше едва на четири години, не можа да разбере много от нещата, които си бяха казали. Не схващаше защо тонът е такъв, защо говорят с толкова гняв, така страстно, думите бяха твърде сложни за него, за да свърже логически значението им.

— Съжалявам, че го изплаших. — Той сякаш малко се бе разкалял, но продължаваше да прилича на луд. Не се беше бръснал от предния ден и всичко по него изглеждаше дивашко и немарливо.

— Би трябвало да съжаляваш. И защо го направи? Можеш ли да ме обвиняваш в подобно нещо?

Той погледна нея, след това се вторачи продължително и настоятелно в момчето, после отмести очи отново към нея, но погледът му не беше се омекотил. Напротив, той я плашеше още повече и ѝ изглеждаше още по-пиян. За пръв път от много време тя истински се ужаси. Припомни си онзи мъчителен момент, когато Чарлс ѝ стана чужд.

— Той трябваше да е мой. По всички правила... трябваше. — Чарлс продължаваше упорито да гледа Теди, който се криеше в палтото ѝ, а Мариел смело не откъсваше поглед от Чарлс.

— Но не е, Чарлс.

— Какво право имаше да го предприемеш... да направиш това... да имаш дете не от мен? — Докато изричаше тия думи, сякаш яростта му се разпалваше.

— Ти се съгласи да се разведем и след като се разделихме, аз имах всякакви права. — Мариел не допускаше да бъде торможена.

— Ти твърдеше, че ако не се разведем, това ще те убие.

— То почти стана. — И двамата разбираха, че тя го казва буквално.

— Предпочитам да беше умряла, отколкото да имаш това дете от друг.

Очите му се забиха като два кинжала в сърцето ѝ и тя отстъпи назад, уплашена и отвратена, чудейки се как е могла да го обича, сети се колко неразумен може да бъде, спомни си защо го бе напуснала.

— Чарлс, спри се. — Той се протегна и я сграбчи за ръката, а Теди слабо извика и се скри зад нея. — Плашиш детето. Не бива. Престани!

— Не давам и пет пари. Той е мой... по всички правила трябваше да бъде.

— Спри! — Тя сякаш го зашлеви с думата, вече не се страхуваше от него, изобщо от никого, и се опита да освободи ръката си. Нямахше повече да допусне да гледа безучастно как животът ѝ се разпада. — Той не е твой, нито пък аз... и Андре дори не ни принадлежеше. Никой не е ничия собственост. Всички ние принадлежим на Господ, но сме тук, за да си платим каквото трябва... И когато се разплатим, всичко свършва... Ужасно... боли... Понякога идва твърде скоро... но ние не го притежавахме... ти не ме притежаваш, нито аз теб... Аз не искам Теди да бъде моя собственост.

— Ти го обичаш, нали?

— Разбира се.

— И той те обича?

— Да.

— Защо тогава ти имаш това, а аз нямам нищо?

— Може би защото аз съм късметлийка. Или защото Малкълм ме съжали... или може би просто защото така трябва, или може би аз искам да дам нещо от себе си, а ти не си склонен.

— И какво е това нещо? Какво даде от себе си, за да се омъжиш за него? — Бе се омъжила за човек, когото не обичаше и който не я обичаше, и тя го знаеше. Не беше толкова лесно, както си мислеха хората. Но на Чарлс дори не му бе минало през ум, че може да направи подобна стъпка. — От какво точно се отказа, когато се омъжи за него?

От надеждата... любовта... нежността... любовта и страстта, която някога изпитваха един към друг... от обичта, която тя знаеше, че съществува.

— Всеки се отказва от нещо, когато се жени. — От лоялност към Малкълм тя не сподели нищо с Чарлс. — Може би съм се отказала от миналото.

— Твоята саможертва ми направи дълбоко впечатление — отбеляза той иронично, като я фиксираше с пиянски поглед.

— На мен пък ми направи силно впечатление поведението ти. Никога не си бил толкова лош. — Разстрои и Теди, и нея и в крайна сметка не поправиха нищо. Всъщност нямаше и какво да се поправя. Всичко бе свършило. — Нямаше нужда да причиняваш това на мен, а и на себе си. Какво според теб ще постигнеш?

Но той отново се втрени в Теди и погледът му я изнервяше. Като на пияница. И навремето се беше случвало той да пие много и да не изтрезнява по цяла нощ, а на сутринта направо полудяваше. Веднъж беше разнебитил цяла хотелска стая, бар, ресторант, едва не уби двама души... и нея, но само веднъж. Само веднъж... Тя обаче знаеше на какво е способен той. Трудно можеше да го забрави.

— Извинявай. — Чарлс я погледна тъжно, но всъщност извинението му беше само на думи. После се обърна към Теди, който надзърташе зад майка си. — Извинявай и ти, млади човече. Бях много груб към теб и майка ти. Имам лоши навици, но я познавам отдавна, бяхме почти деца тогава. — Наистина тогава бяха почти деца. На осемнайсет и на двайсет и три години... Господи, та те са били хлапета. След това Чарлс погледна Теди по-сериозно. — Бих искал един ден да те познавам. — Не може да се каже, че Теди желаше същото, но въпреки това кимна вежливо. — Едно време и аз имах едно малко момче... казваше се Андре... — Очите на Чарлс се напълниха

със сълзи, когато отново погледна Мариел. — Съжалявам... може би се държах така, защото вчерашният ден за мен беше толкова труден... а и те срещнах... по дяволите... — Загледа се на другата страна и гълтна малко въздух, за да се опита да избистри съзнанието си. — Защо изобщо не ми минава? Защо боли толкова силно? И с теб ли е така? — Той я погледна въпросително, вече се беше успокоил. Тя кимна утвърдително.

Мариел му го беше казала предния ден в черквата, но той бе забравил. Беше започнал да пие в мига, в който се разделиха.

— Е, ние ще се прибираме — рече му тя. — Става късно.

Теди трябваше да обядва, а после заедно с госпожица Грифин щяха да ходят на рожден ден. Освен това не прекарваха добре. Всъщност беше доста неприятно. Съжаляваше, че бе станало така, защото всяка минута с Теди ѝ беше толкова скъпа.

— Жалко, че се натъкнахме на теб.

Предния ден беше по-лесно, защото той не знаеше, че тя има син. Сега сърцето му беше изпълнено с гняв и негодувание. Цялата нощ бе прекарал потопен в алкохол и самосъжаление. Сега чувствата му се бяха разпалили от ревността и яростта.

— Заминавам следващата седмица. Реших го вчера. Ще се видим ли? — Тя поклати глава в знак на отрицание и стисна ръчичката на Теди още по-силно. — Защо не искаш?

— Не знам защо. Ти така и така си ядосан, ако се видим, това може да влоши нещата. Защо да се измъчваме и да търсим нещо, което вече не може да съществува помежду ни?

— Кой казва, че не може? Ти не си щастлива, това е изписано на лицето ти. Нервна си, напрегната, пренавита като пружина, всичко отвътре ти е събрано на стегнат възел. Можем да имаме онова, което, по дяволите, искаме, стига да съберем кураж да започнем отново.

В известен смисъл той я изплаши с думите си.

— Това са просто хубави думи, Чарлс.

— Мога да направя каквото пожелаеш.

— Завиждам ти.

— Искам те.

— Не го казвай. — Очите ѝ горяха. — И дори да го постигнеш, какво от това? „Взимаме“ каквото искаме от живота, после ти си тръгваш и се връщаш в Испания. А аз къде оставам? — Тя се опитваше

да го вразуми, но това не беше лесно, като се имаше предвид състоянието му.

— Може би ще бъдеш по-щастлива, отколкото си сега. А може да ме последваш. — Простотата на представите му я разсмяха. След шест години от нея се очакваше да си тръгне ей така от Малкълм и от детето им, да се върне в Европа с Чарлс, сякаш нищо не се е случило. Той наистина беше по-луд, отколкото тя предполагаше. — Можеш да вземеш и момчето.

— Твоето благородство ме покорява. А Малкълм? Какво ще стане с него?

— Човек печели... губи... той ще е губещата страна...

— Грях е дори да си мислиш подобно нещо, Чарлс, и ти го знаеш. Освен това ме познаваш достатъчно добре, за да си сигурен, че не бих постъпила така.

— Може би. — Той я сграбчи за китката със силната си ръка. — ... А може би... е възможно да бъдеш принудена...

— Чарлс, това не е Испания и ти не се биеш за моята свобода. Това е нелепо. — Тя се стараяше да скрие факта, че онова, което виждаше в очите му, я плаши.

— Колко нелепо би било, ако аз ти отнема нещо, което си искала или обичала много... Тогава може би ще... склониш, да кажем... да заживееш с мен?

— Какво точно искаш да кажеш? — Дори мисълта за предложението му я ужасяваше.

— Мисля, че ме разбираш.

— Няма да направиш такова нещо.

Намекваше, че може да открадне Теди, за да я накара да го последва, но той беше обезумял в момента, а всъщност никога не би го сторил. Или беше способен? Очите му говореха, че е решен на всичко. Миналото опровергаваше тази вероятност. Или не беше така?

— Всичко зависи от това доколко съм отчаян, нали?... Нали?...

Изведнъж той пусна китката ѝ и се изсмя, а тя го погледна ужасена. Щеше да изпита облекчение, когато разбере, че си е заминал. Изведнъж съжали, че се натъкна на него в черквата предишния ден. Може би той също още жалееше за Андре, но очевидно мъката го бе преобразила в човек, когото тя не познаваше и не би искала да знае.

— Ако някога се решиш на подобна стъпка, не е зле да си наясно, че няма да успееш да осъществиш целите си, и вместо да ме накараш да тръгна с теб... аз ще те убия... а също и съпругът ми.

— Много ме уплаши. — Чарлс отново се изсмя пиански.

— А от теб ми се повдига. Между нас имаше нещо хубаво, което аз пазих с обич в сърцето си в продължение на дванайсет години... заедно със спомена за едно сладко и чисто същество... а ти подло го използваш, за да омърсиш себе си и всички край теб. Не за това съществуваше той и не за това бях с теб тогава.

— Може би съм се променил. — Усмихна ѝ се злобно, но в интерес на истината трагедията и на двамата беше именно в това, че Чарлс не се бе променил. Все още я обичаше, копнееше за тяхното дете, за мига, в който тя ще отиде пак при него и те ще могат да си върнат едно отдавна отлетяло минало, което не можеше да бъде забравено.

— Довиждане. — Мариел го погледна натъжена, задържа погледа си върху него за дълго, усмихна се нежно на Теди и те си тръгнаха. — Прибираме се вкъщи.

Нямаше какво повече да каже на Чарлс, а той ги проследи как се отдалечават, но този път не поиска от нея да му се обади. Беше ѝ ядосан, по-ядосан от всеки друг път. Докато вървяха към колата, тя усещаше студ, какъвто не бе изпитвала до момента, а Теди не продума, преди да стигнат.

— Не го харесвам — каза той тихо, когато шофьорът затвори вратата на луксозния автомобил „Пиърс Ероу“.

Патрик ги беше проследил в парка в съответствие с нарежданията на Малкълм, за да гарантира сигурността им, и отново видя Чарлс, но не чу нищо от разговора им. Позна в него човека от черквата и се заинтригува още повече в какво се е забъркала Мариел. Много странно, че беше взела детето със себе си, може би искаше момчето да се запознае с него.

— Той не е лош човек — тъжно отвърна Мариел, докато автомобилът ги отвеждаше към къщи. — Но е твърде нещастен. Бяхме много добри приятели.

Теди кимна и се опита да разбере думите на майка си. После отново я погледна и ѝ зададе въпрос, който не бе очаквала.

— А кой е Андре?

Тя затаи дъх, когато той я попита, и отговори след известно време.

— Андре беше едно малко момче. То умря... преди доста години... и оттогава Чарлс е много тъжен. Затова се държи така лудешки.

Теди кимна, сякаш всичко му беше ясно. После погледна майка си.

— И ти ли си познавала Андре?

Тя с усилие се удържаше да не се просълзи, кимна му и стисна малката му ръчичка. Беше си мислила някой ден да му разкаже, но всичко и докрай честно, без да хитрува, както сега. Ала Теди беше твърде малък и още не му беше времето. Просто трябваше да направи усилие и да отговори на въпросите му.

— Да, и аз го познавах — с тъга в гласа отвърна тя и изтри една сълза от бузата си.

— Хубав ли беше?

За Теди това винаги бе важно и Мариел усети как в гърлото ѝ заседна ридание, което напираше навън, но тя успя да го удържи.

— Беше много сладък... и много малък, когато умря.

По бузите ѝ бавно се търкаляха сълзи и тя не знаеше какво да каже на Теди. Наистина повече нищо не можеше да му каже. Просто го прегърна, по-благодарна от всякога, че го има. Беше се изплашила много от думите на Чарлс. Чудеше се сериозно ли говореше. Би ли откраднал момчето, за да я принуди да тръгне с него? Не можеше да си го представи. Знаеше, че това са лишени от съдържание заплахи. Никога не би направил нещо, с което да нарани Теди.

— Съжалявам, че го срещнахме днес. Искях да прекараме хубаво на езерото с лодките.

— Нищо, мамо — той ѝ се усмихна. — Ще ми се винаги да съм с теб.

Всеки път казваше нещо, което я разтапяше от щастие и извикваше у нея още по-силни чувства към детето ѝ.

— Искаш ли утре да те заведе да гледаме „Снежанка“?

Беше неделя, а в този ден Малкълм обикновено работеше вкъщи и тя беше свободна. Най-хубавото беше, че госпожица Грифин имаше почивен ден, тъй че нямаше кой да им пречи. Теди щеше да прекара

неделята с Мариел, Бети можеше да ѝ помогне, ако се наложи, а вечерта при него щеше да постои Едит.

— О! Наистина ли? Може ли да гледаме „Снежанка“?

— Разбира се. Разчитай на мен.

Щом стигнаха до къщата, Теди изскочи от колата и изтича нагоре по предните стълби, а Хейвърфорд им отвори вратата и дори леко се усмихна, когато младият господар Тиодор се втурна в къщата.

Теди почти се сблъска с баща си. За миг Мариел се зачуди дали ще каже на Малкълм за Чарлс, но той твърде много бързаше да обядва и да се приготви за тържеството, а и беше доста развълнуван, че утре ще ходи на „Снежанка“, за да се сети за странния мъж, когото бяха срещнали в Сентръл Парк. Мариел дори още не беше свалила палтото си, когато Теди се озова на половината на пътя към третия етаж.

— Къде се губите вие двамата? — попита Малкълм приветливо. Той беше отскочил до офиса си и се беше върнал. Правеше го всяка събота, а сега щеше да иде да обядва в клуба си със стар приятел, пристигнал от Калифорния. Всички тези ритуали му носеха наслада и той им придаваше голямо значение.

— Ходихме при езерото с лодките, но то беше замръзнало.

— Сигурно е било ужасно студено. — Той я погледна и тя кимна утвърдително.

— Излизаш ли? — попита Мариел, чудейки се къде ли отива съпругът ѝ.

— Да — той я целуна служебно по бузата, — но не забравяй, че довечера сме на вечеря у семейство Уайтс.

Те организираха предколедно тържество и тя възнамеряваше да облече фамозната рокля, която Малкълм ѝ беше купил от „Мадам Грес“ в Париж. Беше от лъскав бял атлаз, цялата на нежни гънки, и Мариел щеше да си сложи диамантено колие и обици, сребърни обувки и дълго до земята палто от хермелин, което той ѝ бе подарил за рождения ден. Тоалетът бе чудесен.

— Утре вечер заети ли сме? — Изведнъж тя не можа да си спомни какви бяха ангажиментите им. Той обаче се сети и за бележката, която остави сутринта на бюрото ѝ.

— Заминавам за Вашингтон един ден по-рано. Искам да потегля утре следобед и да вечерям спокойно с министъра на търговията, за да може целия понеделник пълноценно да посветя на работата с

посланика. — Очевидно той беше много загрижен за пътуването си, дори вземаше със себе си и двете секретарки. — Имаш ли нещо против?

И двамата знаеха, че това няма значение, но той винаги вежливо я питаше, а тя също така добре играеше играта, като се преструваше, че „му позволява“.

— Не, разбира се. Аз пък имам утре среща със сина ти, ще гледаме следобед „Снежанка“, след което ще прекараме една спокойна вечер вкъщи.

Тя се усмихна на съпруга си. Неговото възпитание ѝ носеше такова облекчение, след като бе видяла Чарлс да се държи като луд.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш?

— На нас ще ни е добре тук — отново се усмихна и той я целуна по челото.

Малкълм даде знак на Патрик, че е готов, и шофьорът излезе да го чака пред колата, докато Хейвърфорд му подаде меката шапка.

— До скоро, скъпа. Приятен ден. Почини си за довечера. Внимавай да не те заболи главата.

Понякога ѝ се струваше, че се отнасят към нея като към непълноценно същество. Разбира се, срещата с Чарлс можеше да стане причина за появата на мигрена, но целия следобед тя се чувстваше много добре. Видя се с Теди, преди той да отиде на тържеството, и след това, после се качи да го целуне за „лека нощ“, преди да излязат с Малкълм на гости. Госпожица Грифин промърмори, защото смятала, че майка му го била виждала достатъчно за днес, но Мариел обичаше понякога да му се покаже с вечерния си тоалет, пък и на Теди това му харесваше. Той винаги охкаше и ахкаше по всичко, което тя обличаше.

Роклята на „Мадам Грес“ ѝ стоеше страхотно. Прилепваше към фигурата, горе имаше набори като ангелски крила и когато Малкълм я видя, ѝ каза, че прилича на богиня. Мариел стана център на внимание на вечерята у Уайтс, всички изразиха възхищението си от външния ѝ вид, а повечето мъже споделиха с Малкълм, че е щастлив, задето има жена на половината на неговите години, която отгоре на всичко е и толкова невероятно красива.

След приема, по пътя към къщи тя мълчеше, а той отново ѝ повтори колко е красива. Мариел се усмихна и му благодари за комплимента, но в същото време мислеше за Чарлс и за заплахите,

които той отпрати към Теди в парка. Успокояваше се, че просто е бил афектиран, беше сигурна, че никога не би навредил на дете — на нейното или на чието и да било друго. Той просто беше недоволен от отказа ѝ да се види с него и не знаеше как да постъпи, затова започна да я заплашва. Мариел изпитваше вътрешно удовлетворение, че реши да не се вижда с него. Това само щеше да разпали полуугасналия огън и да ги направи и двамата нещастни. Ако нещата между тях стояха различно, тя би споделила с Малкълм, но при така създадите се обстоятелства знаеше, че не бива. Той нямаше представа каква важна част от живота ѝ е бил Чарлс, дори не подозираше, че е съществувал. Не можеше и да става дума да сподели с Малкълм, че с Чарлс са били женени и са имали дете, което е починало, не можеше да му обясни какви са основанията на Чарлс да негодува заради Теди.

— Струваш ми се разсеяна. — Вече го беше забелязал, но това състояние ѝ придаваше замечтан вид, който я правеше още по-хубава, и за пръв път от много време насам той установи, че я желае, и дори се изненада сам на себе си.

— Просто си мислех.

— За какво?

— Нищо особено.

— Изглеждаш ми загадъчна.

Тя отново се усмихна, все така разсеяна, а по свои съображения Малкълм реши да не я разпитва повече.

Когато се прибраха, една от прислужниците стана, за да ѝ помогне да съблече тоалета. Мариел свали бижутата и си легна. Преди да заспи, си мислеше за Чарлс и за онова, което той каза в парка... но тази нощ, когато заспа, тя не сънува Андре... а Теди.

ГЛАВА 4

На следващия ден Мариел заведе Теди на „Снежанка“. Проекцията беше в Рейдио сити мюзикхол, а като изгледаха филма, отидоха да пият какао в „Шрафтс“. Това беше един чудесен следобед и за двамата. Теди сподели с майка си, че обича, когато госпожица Грифин има почивен ден, а това накара Мариел по-силно от всякога да желае бавачката да си отиде, и ѝ напомни, че трябва да зачекне въпроса пред Малкълм. Той продължаваше да смята, че госпожица Грифин въздейства добре на момчето, че възпитава у него подобаващи маниери, защото според Малкълм, що се отнасяше до гувернантките, англичанките нямали равни. Но когато Теди и Мариел се прибраха вкъщи, нито един от двамата не се сещаше за госпожица Грифин. Вечерта Мариел го окъпа в нейната голяма мраморна вана и това много му хареса. Използваха огромни количества силно пенещ сапун за вана, разпръснаха пяна из цялата баня и Едит, червенокосата ирландка, май се вбеси, когато видя какво са сторили. Трябваше тя да наглежда Теди тази вечер, но Едит отдавна си беше направила други планове заедно с Патрик. Възнамеряваха да отидат на коледна забава в Айриш данс хол в Бронкс и вече бе уредила с Бети, младата прислужничка в кухнята, тя да поеме задължението ѝ, така че Едит да може да излезе. Когато се върнеше, щеше да пъкне в ръката на Бети петдоларова банкнота, да се промъкне до леглото в стаята на бавачката и никой нямаше да разбере. Ядоса се много на бъркотията, която бяха направили Теди и Мариел, защото трябваше да чисти преди да излезе, и това щеше да я забави, освен ако не убедеше някой друг да я отмени, което едва ли щеше да стане.

Тази вечер Мариел вечеря с Теди в дневната и му прочете приказка, преди да го сложи да си легне. После му пях коледни песни и го гали по косата, а той заспа, както лежеше до майка си, облечен в червена пижамка. Този път беше много по-различно от бързото и безчувствено пожелаване на „лека нощ“ и студа от отворените

прозорци, когато госпожица Грифин го слагаше да спи. Мариел се измъкна внимателно от леглото му, за да не го събуди.

Слезе на долния етаж, където бяха нейните покои, и започна да разсъждава наистина ли го разглезва, както твърдеше госпожица Грифин, и ако е така, дали има толкова голямо значение. Напоследък Мариел прекарваше все повече време с него и като че ли все по-трудно се възпираше, не й се удаваше да се държи на дистанция. Старите й страхове да не се привързва твърде много към детето отлетяха яко дим и когато беше до Теди, тя разцъфтяваше. След като го обичаше толкова много, би ли могла да му причини нещо лошо? Какво ако прекарваше повече време с него? Беше щастлива, че го има. И сама си внушаваше да не мисли, че пак може да се случи нещо. Малкълм беше прав — тя се тревожеше за твърде много неща, вече беше време да престане.

Легна си и се зачете в „Ребека“, а Малкълм й се обади от Вашингтон, когато се върна от вечеря. Минаваше десет часът и той й каза, че е прекарал чудесно. Беше вечерял с Хари Хопкинс, който до две седмици щеше да стане министър на търговията на мястото на Даниъл Роупър, и това не беше вече толкова голяма тайна. Там бил и Луис Хауи, дясната ръка на Франклин Делано Рузвелт, и те обсъждали нашироко отношението на президента към събитията в Европа. Малкълм започвал да усеща, че войната е неизбежна, но все още се надявал, че при малко повече късмет може да се избегне.

Германският посланик казал на Малкълм, че нещата вървят добре в Берлин. Несъмнено германската армия се активизирала, но той уверил Малкълм, че инвестициите му там са в безопасност. А когато Малкълм го попитал, посланикът признал, че Кристалната нощ била неприятен епизод, но, от друга страна, усилията на Хитлер в сферата на промишлеността щели да променят за добро целия свят. Малкълм проявяваше голям интерес към бизнеса в Германия и спомена на Мариел, че споделил някои неща с Хауи и Роупър и с хората, които те били довели със себе си. Според Малкълм Германия и нейните съюзници ги очаквало блестящо бъдеще. Мариел се разчувства, че й се обади, за да сподели с нея всичко това.

Той възнамеряваше скоро пак да ходи в Германия, а тя, както обикновено, щеше да си остане вкъщи с Теди.

— Между другото, как беше филмът? — Беше му приятно да слуша за момчето. След Германия детето беше най-голямата му страст.

— Теди го хареса.

— Знаех си, чух, че е страхотен. Може пак да го заведем.

Макар че бе далече, на него му беше приятно да крои планове за тримата. Тя беше толкова мила с момчето и очевидно въпреки някои нейни слабости беше добра майка. Малкълм се прозя и Мариел се усмихна. Бе прекарал изтощителен ден, а не разтоварващ като нея — бе ходила на кино и си бе играла в банята с Теди, пръскайки около себе си пяна. Когато привършваха разговора, тя долови странен шум в хола, сякаш някой се блъсна в нещо, а после ѝ се причуха стъпки по стълбите. Заслуша се за миг, но тъй като отново се възцари тишина, реши, че така ѝ се е сторило.

— Време е да си лягаш — каза тя на Малкълм. — Утре те чака дълъг ден. Ще се върнеш ли вечерта? — Беше забравила да го попита кога си идва, защото и двамата бяха доста заети.

— По-вероятно ще си дойда във вторник. Искам утре вечер да се видя пак с германския посланик, ако той е свободен. Следобед ще имам някои срещи и тогава ще разбере. Във всеки случай май е по-разумно да се върна във вторник. Утре вечер ще ти се обадя.

— Тогава ще си поговорим. А, Малкълм... успех в срещите... — Изведнъж отново я обзе благодарност към него.

Той ѝ даваше толкова много, а искаше толкова малко.

— Пази се, Мариел. Ще прекараме чудесна вечер, когато се прибера.

Задаваше се Коледа. За Теди това бе вълшебен момент, което означаваше много и за тях. За Малкълм, който нямаше други деца, това беше напълно нов живот и той гореше от нетърпение да покаже на момчето влака и стаята, която бе ремонтирана специално за него.

След обаждането от Вашингтон тя затвори и остана да лежи известно време на тъмно, размишлявайки за Малкълм и за неговите добродетели. Два часа по-късно все още беше будна, не можеше да заспи, защото мислеше за Чарлс и за заплахата, която бе отправил край езерото с лодките. Тя се молеше само да не я хванат болките в главата. Преживяла бе няколко трудни дни, след като два пъти срещна случайно Чарлс, а понякога безсънието беше признак, че на следващия ден ще я повали мигрена. Реши да стане и полуусмихната, се запъти по стълбите към третия етаж боса, без да вдига шум. Щеше да го целуне още веднъж, както спи, да докосне косата му, да го погледа само малко,

преди да се върне в стаята си. Забеляза, че някой е изпуснал хавлиена кърпа на стълбите, и се почуди коя ли от прислужниците е проявила тази небрежност. Вероятно това беше шумът, който бе чула преди известно време. Сигурно някой е пренасял прането надолу по мраморните стълби, блъснал се е в мебелите и е изтървал част от него. Тя вдигна кърпата и тръгна по коридора на третия етаж. Там бе обособено нещо като апартамент от три спални и дневна. Едната беше на госпожица Грифин, другата бе свободна, предназначена за нероденото второ дете, а най-голямата стая беше на Теди. Тя прекоси тихо дневната и чу отнякъде суетня, но предположи, че това е Едит, която заемаше свободната стая. Знаеше, че до това време госпожица Грифин би трябвало да си е легнала, след като се е върнала от почивния ден, ала по право в неделя вечер тя беше все още свободна, затова през тази нощ Едит наглеждаше Теди. Но когато Мариел направи още една крачка към стаята на Теди, се спъна в нещо и се просна на пода. Трябваше с усилие да се удържи да не извика, за да не събуди детето. Онова, в което се бе спънала, беше голямо и меко и когато се поизправи боса и по нощница, нещо живо докосна крака ѝ и тя издаде лек вик на уплаха, като се опита да отскочи надалеч от него, преди то отново да я е пипнало. Стаята бе толкова тъмна, че Мариел не виждаше нищо. Изведнъж съвсем близо до себе си тя чу някакъв отвратителен животински звук и наистина се уплаши много. Опипвайки слепешком стената, стигна до една маса, чието местоположение знаеше, и запали лампата върху нея, като в този момент си мислеше какво ще направи, ако се озове лице в лице с някой нападател. Във всеки случай нямаше да избяга от стаята и да остави детето си незащитено. Но онова, което видя на светлината, беше съвсем неочаквано. Бети, кухненската прислужница, лежеше свита на топка на пода, ръцете и краката ѝ бяха завързани с въже, а в устата ѝ беше напъхана хавлиена кърпа, която бе пристегната към главата ѝ с въже. Лицето ѝ бе зачервено, а бузите ѝ бяха мокри от сълзи. Когато Мариел я видя, Бети не можеше да издава друг звук, освен слабо да стене.

— О, Господи... мили боже... какво е станало?... — Шокирана от гледката на завързаното момиче със запушена уста, Мариел забрави, че трябва да говори тихо, за да не събуди Теди. Грабеж ли е имало? Борба? Неканен гост? Какво се е случило? Какво правеше тук това

момиче? То работеше в кухнята. Мариел извади кърпата от устата ѝ и се опита да развърже въжето, докато в същото време я обсипваше като обезумяла с въпроси. Възлите обаче бяха здраво стегнати, въжетата бяха дебели и за миг тя се замисли дали да не ги среже, а в това време изпадналото в истерия момиче крещеше нещо несвързано. Най-сетне Мариел успя да я освободи.

— Какво се случи? — попита тя, като я разтърси отчаяно, очаквайки информация. — Къде е Едит? А госпожица Грифин?

Ала момичето все още беше в истерия и не можеше да обясни, само хълцаше и размахваше обезумяло ръце. В следващия миг ужас обзе сърцето на Мариел, тя енергично прескочи момичето и разтвори със замах вратата на стаята на Теди. Най-лошият ѝ кошмар се превърна в реалност. Него го нямаше, леглото му беше празно. От Теди нямаше и следа, нито бележка на възглавницата, никаква заплаха, никакво искане за откуп. Него просто го нямаше, а когато докосна спалното му бельо, то все още беше топло. Цялото ѝ тяло започна да трепери, защото Мариел осъзна какво се е случило.

Тя изтича обратно при Бети, която продължаваше да хълца, докато разтриваше ръцете и краката си и се опитваше да си поеме дъх, и Мариел отново я хвана за раменете и я разтърси.

— Какво се случи? Трябва да ми кажеш!

— Не знам... беше тъмно... Спях на дивана, когато те ме сграбчиха. Знам само, че различих мъжки гласове.

„Но къде е Теди, трескаво мислеше Мариел... Къде, за бога, е Теди?“

— Какво правеше ти тук? — Мариел започна да креци на момичето, а то плачеше толкова силно, че не беше в състояние да говори, но знаеше, че е длъжно да каже истината.

— Едит излезе... на коледна танцова забава... помоли ме да наглеждам Теди... докато се върне... не знам какво е станало. Май бяха много. Сложиха възглавница на лицето ми и аз помирирах нещо отвратително, след което съм припаднала, а когато дойдох на себе си, бях завързана и те си бяха отишли. Това е всичко, което си спомням за времето преди да ме откриете.

— Къде е госпожица Грифин?

Дали тя не беше взела детето? Беше ли способна на това? Мариел изтича до стаята на бавачката, усещаше, че обезумява.

Детенцето ѝ го нямаше... някой го беше взел... тя не знаеше кой, нито къде е... някъде в подсъзнанието ѝ обаче нашепваше един глас... дали заплахите му в парка не бяха реални? Да не би Чарлс да го беше взел? Би ли направил подобно нещо? За отмъщение? Усети, че ѝ прилошава, отвори вратата на госпожица Грифин и я намери завързана и с нахлузена на главата калъфка за възглавница, усещаше се силен мирис на хлороформ и когато Мариел издърпа калъфката, в първия момент ѝ се стори, че жената е мъртва, но тя се раздвижи и Мариел я остави. Изтича и позвъни на телефонистката, като в същото време се молеше да намерят детето ѝ бързо. С глас, който сякаш не беше неин, тя обясни на телефонистката коя е и че веднага трябва да се свърже с полицията.

— Какъв е проблемът? — попита жената.

Мариел се поколеба само за миг, защото се притесняваше от вестниците, но после ѝ стана безразлично. Едва се насили да проговори. Беше изгубила едно дете и знаеше, че няма да преживее загубата на друго.

— Моля ви... моля ви изпратете веднага полицаи... — Тя почти нямаше глас, но сетне успя да се овладее, докато изговаряше думите, които са кошмар за всяка майка: — Обажда се госпожа Малкълм Патерсън. Синът ми е отвлечен.

От другата страна на линията за миг настъпи тишина, после телефонистката се раздвижи, поиска адреса ѝ, а Мариел затвори телефона с треперещи ръце и се вторачи в Бети, която седеше на пода, изтръпнала в очакване какво ще се случи, защото за изчезването на детето в известен смисъл виновна беше и тя. Мариел остана неподвижна продължително... Мислеше за него, за нежното му личице, за меките къдрици, които бе галила само преди няколко часа, докато той заспиваше. А сега, в полунощ, Теди бе изчезнал.

Откъм стаята на госпожица Грифин се дочу стенание и Мариел забърза натам. Махна кърпата от устата на гувернантката и извика Бети да ѝ помогне да я развърже. Възрастната жена бе замаяна и започна да повръща от хлороформа, с който я бяха обезвредили, но когато най-сетне заговори, се оказа, че тя не знаеше за нападателите повече от Бети. Влезли в стаята ѝ, както спяла, затова не била сигурна, ала ѝ се струвало, че чула гласовете на двама или повече мъже, но те почти не говорили, а после изгубила съзнание от хлороформа.

Докато я слушаше, Мариел се вцепени. Сякаш ставаше дума за история, която се е случила на някой друг. Беше ѝ трудно да възприеме станалото. После чу на входната врата да се звъни и изтича надолу по стълбите, както си беше боса и по нощница. Спускаше се по мраморните стълби като призрак от сънищата, а Хейвърфорд, който беше по халат, я гледаше учудено. Когато полицаите пристигнаха, той спеше и тъкмо ги уверяваше, че всичко е наред и че те сигурно грешат.

— Вероятно някой се е пошегувал, станала е може би грешка... — Държеше се така строго, все едно полицаите бяха направили ужасен гаф. Но когато Мариел се появи тичешком по стълбите с разпусната коса и бледо лице, стана ясно, че грешка няма, и тримата полицаи, застанали в преддверието, и домакинът я гледаха учудени.

— Няма грешка. — Тя ги огледа, изведнъж се разтрепери и Хейвърфорд отиде да вземе палтото ѝ, за да я наметне. — Синът ми бе отвлечен.

Полицаите се запътиха с нея към детската стая, а Хейвърфорд ги следваше плътно. Той се отби само в нейната спалня, за да намери пантофите и халата ѝ. Беше поразен, когато се качи горе и чу разказа на двете жени. Нямаше грешка. Детето бе изчезнало. Единият от двамата полицаи си водеше бележки, докато другият разпитваше присъстващите, а третият отиде да се обади по телефона. Откакто бяха отвлели детето на Линдбърг, похищенията вече не бяха само от компетенцията на щатските власти, а на федералните, като разследването щеше да се води от ФБР.

Човекът, който очевидно щеше да се занимава със случая, първо разговаря с Мариел и нареди на останалите по възможност да не пипат нищо в стаята, защото допускаше, че похитителите може да са оставили отпечатъци. Всички кимнаха в знак на съгласие, Бети продължаваше да плаче, а гувернантката не можеше да се оправи и Хейвърфорд отиде да повика лекар.

— Оставено ли е някакво искане за откуп? Намерихте ли бележка в стаята? — попита служителят с най-висок чин, който беше ирландски полицаи на около петдесет години. Самият той имаше пет деца и опасността да изгуби което и да било от тях го изпълваше с ужас. Можеше да си представи какво изпитва майката и като гледаше Мариел, ѝ се чудеше. Тя изглеждаше толкова спокойна, така хладнокръвна, толкова овладяна, че почти бе застинала, само ръцете ѝ

се тресяха силно, а цялото ѝ тяло трепереше въпреки топлия халат, който ѝ донесе Хейвърфорд. Беше все още с боси крака, косата ѝ бе разпусната, а очите ѝ имаха безумния израз на човек, който не разбира какво точно става край него. Беше виждал този поглед и преди, много пъти, при пожари, веднъж след земетресение, по време на войната... при убийства... Беше нещо като шок, който се загнездваше в ума и душата, но рано или късно, каквото и да станеше, щеше да се прояви по някакъв начин. Бяха ѝ отнели детето.

Тя обясни, че няма никакво съобщение, никаква бележка, никаква следа, освен празното легло и двете жени — завързани от нападателите и със запушена уста. Той кимна, записа си някои неща, а колегите му повикаха още полицаи. След половин час навсякъде в къщата светеше, а двайсетина полицаи претърсваха вътре и вън, за да открият някакви следи. Засега обаче не намираха нищо.

Събудиха цялата прислуга и всички се бяха подредили, а сержант О'Конър ги разпитваше един по един, но никой не бе видял нищо, нито имаше никаква информация. После изведнъж Мариел се сети, че Патрик и Едит ги няма. Тя никога не им беше вярвала и подозираше, че те я мразят по неизвестни причини. Сега се замисли дали омразата им не би ги подтикнала да откраднат Теди. Беше трудно за вярване, но всичко беше възможно, а си струваше всяко подозрение да се провери. Тя сигнализира на полицията, че ги няма, а описанието на Патрик и Едит, също и на Теди бе съобщено по полицейските радиостанции.

— Колкото по-бързо го намерим, толкова по-добре — каза сержант О'Конър.

Той не ѝ обясни, че така всъщност похитителите биха имали по-малка възможност да му навредят, да го обезсърчат или, още по-лошо, да го убият. Дори в този момент обаче тя доста ясно си спомняше, че детето на Линдбърг по всяка вероятност бе убито още в нощта, когато го откраднаха.

Сержантът я предупреди, че съобщението по полицейските радиостанции ще означава скоро да бъдат обсадени от журналистите, но ако това можеше да помогне детето да бъде намерено по-бързо, тя прецени, че си струва да поеме риска. Мариел знаеше също, че трябва да се обади на Малкълм, преди той да е чул новината от радиото или да я е прочел във вестника, както си пие сутрешното кафе, но къщата вече гъмжеше от полицаи, а от ФБР пристигнаха, преди тя да успее да

му позвъни. Беше като кошмар или неприятен филм, полицаи тичаха нагоре-надолу по стълбите, разтваряха прозорци, дърпаха завеси, разместваха мебели, тъпчеха градината, пъхаха фенерчета из храстите, спираха минувачи, разпитваха прислугата. Всичко беше толкова френетично и нереално и въпреки това Мариел продължаваше да се надява, че всъщност не се е случило. Сигурно това бе лош сън и тя щеше да се събуди на сутринта. Щеше да се окаже един от онези ужасни кошмари, които ѝ се присънваха след мигрените.

— Госпожо Патерсън — сержант О'Конър стоеше до нея, заобиколен от пет-шест мъже в тъмни костюми. С изключение на един, който, изглежда, беше началникът им, всички останали носеха меки шапки. Шефът им беше четирийсет — четирийсет и две годишен, висок, слаб, сериозен, с кестенява коса и пронизателни сини очи, които сякаш я пронизваха. Когато я погледна, ѝ се стори твърд като стомана, приличаше ѝ на човек, който винаги получава онова, което иска.

— Госпожо Патерсън — сержант О'Конър се опитваше да ѝ говори колкото може по-спокойно в суматохата. — Това е специален агент Тейлър. Той е от Федералното бюро за разследване и ще води вашия случай.

Нейният случай... Какъв случай?... Какво бе станало? Къде беше тя? Къде беше Малкълм... А тяхното дете?...

— Здравейте. — Мариел стисна вдървено ръката му, а той я огледа. Очите му бяха хладни, както и цялостното му излъчване. Не реагира, докато тя му съобщаваше малкото неизвестни му подробности. Беше разследвал отвличането на детето на Линдбърг, но се беше включил твърде късно. Когато предадоха случая на ФБР, всичко беше толкова оплескано, че в крайна сметка не бяха в състояние да направят нищо. Похищенията бяха негова специалност, сега поне можеше да започне разследването от самото начало. До този момент обаче сведенията, които биха му свършили работа, бяха твърде оскъдни. Шофьорът и едната прислужница бяха изчезнали, пълното им описание бе разпространено, но нямаше нищо друго. Никакво съобщение за откуп, никакви следи, никакви отпечатъци, никакво описание на похитителите, нищо, освен предположението как са действали, мириса на хлороформ и факта, че детето е изчезнало. Той изслуша сведенията, ала онова, което го заинтригува, бе младата жена.

В очите ѝ имаше толкова стаен ужас, сякаш всеки миг щеше да изгуби контрол над себе си, ръцете ѝ видимо трепереха, но на пръв поглед изглеждаше спокойна и хладнокръвна, държеше се твърде вежливо и бе напълно с ума си, когато заговори. Въпреки това за миг той се изплаши, че тя ще направи нещо неочаквано или че ще полудее. Разбираше, че Мариел едва се държи на краката си. Тя бе истински ужасена. И въпреки всичко, застанала там по нощница и халат, приличаше на императрица на бал — спокойна, резервирана и невероятно красива.

— Има ли някое по-тихо кътче, където можем да поговорим? — попита я той, оглеждайки как полицията разхвърля цялата къща, а слугите стоят и безучастно наблюдават.

— Да.

Тя го поведе към кабинета на Малкълм. Стаята бе приятна, пълна с редки книги, кожени дивани и столове и огромното бюро, на което работеше Малкълм, бюрото, на което бе седял същата сутрин. Видът на стаята припомни на Тейлър, че не е виждал съпруга ѝ. Той се поинтересува за него, след като тя го покани да седне и сама се настани, трепереца, на един от диваните.

— Няма го. Във Вашингтон е. Говорих с него около два часа, преди да открия... преди да се кача горе... — Не можеше да се съсредоточи, да изрече, че Теди е бил отвлечен.

— Обадохте ли му се след това? — тя поклати глава, изглеждаше дълбоко разстроена. Как ли щеше да му съобщи подобно нещо?

— Нямах време да му позвъня — отвърна тихо, изпитвайки изведнъж вина за станалото.

Той кимна, продължаваше да наблюдава и вътрешно дълбоко да се вълнува от присъствието на тази жена. Той принадлежеше на един свят, съвсем различен от нейния, никога през живота си не бе срещал човек като нея. Толкова достойна, толкова вежлива и в същото време сърдечна и нежна.

Беше израсъл в Куинс, в много бедно семейство. Бе служил в морската пехота по време на Първата световна война и когато се демобилизира, отиде да работи във ФБР. Вече навъртя там близо двайсет години, скоро празнува четирийсет и втория си рожден ден. Имаше жена и две деца, които обичаше от цялото си сърце, но докато седеше срещу Мариел, опитвайки се да се съсредоточи върху случая,

не можеше да не признае пред себе си, че никога преди не бе виждал такава жена. Дори по нощница нейното благородство и достойнство си личаха. Лицето ѝ бе толкова невинно, очите ѝ така изпълнени с болка, че единственото, което му се искаше, бе да я прегърне.

— Съжалявам, госпожо Патерсън — той се насили да върне съзнанието си към случая заради нея. — Разкажете ми отново точно какво се случи.

Затвори очи, за да я изслуша, но от време на време ги отваряше и разглеждаше лицето ѝ, сякаш за да види дали няма да улови някакво противоречие по него, нещо не както трябва, нещо невярно, сякаш не можеше да ѝ се довери докрай. Но онова, което усещаше, не беше лъжа, а някакъв неопределен ужас. Той изчака, докато тя свърши, и после я попита:

— Има ли още нещо? Нещо, което може да сте видели тази вечер или през последните няколко дни... което да ви е изплашило или сега да ви се струва, че придобива значение в светлината на случилото се.

Но Мариел отново поклати глава, нямаше желание да споделя интимните си притеснения с някакъв непознат.

— Има ли нещо, което искате да споделите с мен, да ми кажете, преди всички останали да са го разбрали... дори и вашият съпруг? — И друг път бе разпитвал жени за приятели и любовници, но при нея му се струваше, че нещо не е наред. Не му изглеждаше такава жена... беше от жените, за които си готов да умреш. — Има ли някой в живота ви, от миналото ви, който може да иска да ви причини нещо подобно... някой, за когото да се сещате?

Този път настъпи продължителна тишина и тогава Мариел поклати глава, очевидно изпитвайки болка.

— Мисля, че не.

— Госпожо Патерсън... помислете внимателно... животът на детето ви може да зависи от информацията, която ще ми дадете.

И когато тя си помисли за Чарлс, сърцето ѝ се преобърна. Беше ли възможно все още да иска да го защитава, дори сега?... А възможно ли беше да е той?... Можеше ли да не каже на агент Тейлър? Преди да проговори, на вратата кратко почука сержант О'Конър, който влезе в стаята и съобщи, че прислужницата и шофьорът са се прибрали, но детето не е с тях.

— А къде са били? — агентът от ФБР се ядоса в известен смисъл. Изглежда, бе усетил вътрешната ѝ борба и че тя е на прага да сподели с него нещо важно.

— Те са в дневната и, Джон... — той погледна заговорнически агента и извинително към Мариел. — Много са пияни, и двамата, а тя е със страхотна бална рокля. — Сержантът пак се обърна към Мариел. — Обзалагам се, че е ваша и че вие не знаете за това.

Вече нищо не беше важно. Въпросът бе къде е синът ѝ и кой го е взел.

— Отведи ги в кухнята и им дай повече кафе, колкото могат да поемат, за да повърнат, и след това ме повикай. — Полицаят кимна и изчезна, а Джон Тейлър отново съсредоточи вниманието си върху майката на детето. После О'Конър се върна, за да ѝ каже нещо.

— Госпожо Патерсън, обадохме се на съпруга ви.

Не знаеше дали да му благодари, или не. Почувства се виновна, че тя самата не го е сторила, но в същото време изпита облекчение. По принцип ѝ се искаше да му спести ужаса да чуе новината от непознат. Подобна вест не можеше да бъде поднесена приятно и единственото, което заемаше съзнанието ѝ, беше колко много обича той Теди.

— Какво каза съпругът ми? — Тя беше ужасена, а инспекторът наблюдаваше реакцията ѝ.

— Беше много разстроен. — Той погледна Джон и премълча, че мъжът ѝ направо се е разплакал на телефона и не е поискал да разговаря с жена си. На О'Конър това му се видя странно, но между хората от тази прослойка на обществото нещата понякога стоят различно. В професионалната си практика бе виждал всичко — от отвличания до убийства. — Каза, че утре сутринта ще е тук.

— Благодаря ви. — Той кимна и излезе от стаята, а Мариел отново се обърна към агента от ФБР, който продължаваше да я наблюдава, защото се досещаше, че има да му казва нещо повече. Тейлър разсъждаваше доколко пряк може да бъде с нея, ако тя реши да лъже или припадне, или се опита ядосана да излезе от стаята, ала Мариел не направи нищо подобно, само го слушаше. И го разглеждаше. Той беше силен, покоряващ, хубав мъж, макар и първичен, но тя не обръщаше внимание на вида му, а само на онова, което говореше.

— Госпожо Патерсън, понякога има неща, които не искаме да споделяме с непознати хора, неща, които не желаем да признаем, отнасящи се до нас самите или до хора, които обичаме... но в случай като този дори страничните на пръв поглед факти могат да бъдат от значение. Не искам да ви обяснявам какъв е залогът. Знаете... ние всички го знаем. Бихте ли размислили и преценили дали нямате да ми казвате още нещо?

Ала преди тя да е изрекла каквото и да било, той излезе от стаята и обеща да се върне скоро, след като разговаря с Патрик и Едит. А Мариел остана в работната стая на Малкълм, като се чудеше до каква степен може да е откровена с човека от ФБР, но осъзнаваше, че няма друг изход, освен да му се довери.

И Патрик, и Едит бяха още много пияни, когато Тейлър влезе в кухнята, и все пак достатъчно с акъла си, за да помнят къде са били, какво са правили и с кого. О'Конър водеше записки, докато Тейлър разговаряше с тях, а Патрик беше извън себе си от яд, че описанието му бе разпространено по полицейските радиостанции, защото това щяло да накърни репутацията му, от което нито О'Конър, нито Тейлър се притесняваха. И двамата подозираха, че при случай шофьорът би могъл да извърши подобно нещо, като същото важеше и за Едит.

— Защо излязохте с него вечерта? — попита я Тейлър, а тя кръстоса крака и се опита да изглежда сексапилна в тоалета, който бе откраднала. Това бе същата рокля, с която Мариел бе облечена предишната вечер на приема у семейство Уайтс, и тя бе помолила Едит да я занесе на чистене. Едит щеше да го направи, но реши първо да я облече, както беше постъпвала преди и с други рокли на Мариел. Само дето не бе посмяла да „заеме“ хермелина.

— Не трябваше ли да наглеждате детето?

— Да, и какво от това? — обади се Патрик. — Какво значение има кой седи при детето? Ако тя беше останала, също щеше да е упоена с хлороформ и вързана така, че да не може да мръдне. Заради какво? Заради мизерните заплати, които ни дават? — Той беше твърде пиян, за да осъзнае, че думите му могат да навредят и на двамата, но Едит изтрезняваше по-бързо и започна да нервничи.

— Не знам... трябваше... предполагам... мислех си, че е почти Коледа...

— Откъде взехте роклята?

— Моя е — опита се да излъже безочливо Едит. — Сестра ми я уши. — Тейлър кимна с разбиране и после приседна срещу нея, сякаш за да ѝ покаже, че я познава по-добре, отколкото тя си мисли, и няма да повярва на твърдението ѝ.

— Ако помоля госпожа Патерсън да дойде тук, дали тя ще се съгласи с думите ви, или роклята е нейна? — Момичето сведе глава и започна да плаче в отговор, а Патрик стана още по-войнствен.

— О, за бога, хленчеща кучка такава, престани... много важно... взела си я назаем. Ти винаги ѝ ги връщаш. Мамка му, да не си въобразяваш, че работим при Богородица. Ей, слушайте — той взе да размахва заплашително пръст към Джон Тейлър, — не вярвайте и дума на глупостите, които тая света вода ненапита разправя. Тази седмица два пъти я виждах с гаджето ѝ. Веднъж даже беше взела и детето със себе си, затова хич не обвинявайте нас. Говорете с нея и питайте за оня, дето го целуна в черквата в петък и в парка вчера, с Теди. — Лицето на О'Конър не издаваше никаква реакция, а Джон Тейлър слушаше внимателно. Знаеше, че ако мълчи, ще чуе още и беше прав, защото след минута Патрик продължи: — Оня тип прилича на щур, ако ме питате, крещеше и беснееше срещу нея, викаше, май я заплашваше, после се опита да я целуне. Горкият Теди си изкара ангелите, ако ме питате, копелето е лудо.

— Какво ви кара да твърдите, че този човек ѝ е гадже? — гласът бе хладен, а погледът — смразяващ. — Виждали ли сте го преди с нея?

Патрик се замисли, после поклати глава.

— Не... само оня ден следобед в черквата и вчера в Сентръл парк. Ама тя май го е виждала друг път, защото си личеше, че я познава. Невинаги иска да я карам.

— Тя шофира ли?

— Рядко — Патрик пак се замисли, — понякога излиза на разходки. Но не много. Самосъжалява се според мен. Все я боли главата.

Портретът, който обрисова, несъмнено беше интересен. Неизвестно защо на Джон Тейлър тя направи впечатление на по-силна личност.

— Виждали ли сте я с други мъже? — Патрик сякаш съжали, че не я е виждал с други, освен с този. И тогава Тейлър му хвърли

въдицата с въпрос, на който той нямаше желание да отговаря. — А виждали ли сте господин Патерсън с други жени?

Настъпи дълго, напрегнато мълчание. Патрик се обърна към все още хълцащата Едит. Тя беше сигурна, че ще изгуби работата си, след като се разкри, че е взела роклята. Това я тревожеше много повече, отколкото изчезването на малкото момче, въпреки че нейно беше задължението да го пази през изминалата нощ.

Джон Тейлър отново повтори въпроса, в случай че Патрик не е доразбрал.

— Виждали ли сте някога работодателя си с друга жена?

— Ами, не си спомням... — После допълни: — ... освен със секретарките му.

Но до тази информация Тейлър би могъл да стигне и по-късно. Онази работа с гаджето обаче го заинтригува. Дамата му изглеждаше твърде студена, твърде умна, твърде чиста и твърде благоприлична, за да се впусне в такава авантюра. Но човек никога не знае и сега той беше длъжен да я попита. Мразеше тази неща — да достига насила до отговори, да причинява болка. Ала цялата ситуация, заради която бе тук, беше болезнена и ако той можеше да помогне да намерят момчето, тогава всичко си струваше.

Тейлър стана и погледна шофьора, когото в миг възненавидя. Двамата с момчето бяха гадна двойчица. Но инстинктът му подсказваше също, че вероятно не са замесени в отвличането. Може да бяха взели и подкуп, за да оставят вратата отворена, например срещу сто долара, ала той не можеше да бъде сигурен в това. Те просто бяха излезли, възползвайки се от добротата на работодателите си — тя в открадната рокля, двамата във взета назаем кола, пренебрегнали задълженията си към детето, но Тейлър се съмняваше, че бяха направили нещо повече. За тяхно или негово щастие той беше успял да ги залови натясно.

Върна се в кабинета, след като каза на О'Конър да ги пусне. Щеше да ги разпита наново сутринта. Упорито твърдяха, че не са видели нищо смущаващо нито същата вечер, нито предишните дни. Единственото необичайно нещо, повтори Патрик, била срещата на Мариел с „гаджето й“.

— Какво ще кажеш за това? — попита го тихо О'Конър, преди Тейлър да излезе от кухнята.

— Вероятно лъжат, но аз ще я изслушам все пак.

— Не изглежда такава жена.

О'Конър поклати глава. Може би гаджето бе откраднало момчето. Ако тя имаше отношения и с друг мъж, освен със съпруга си, би могло оттам да излезе нещо. Човек никога не знае. Тихите води са най-дълбоки.

— Не, не изглежда — съгласи се Тейлър почти мрачно.

Но ако беше истина, той още повече държеше да разговаря с нея, преди съпругът ѝ да се е завърнал. Когато влезе в кабинета, я видя като че ли трепереше по-силно отпреди. Къщата беше топла, но тя беше в шок и някак си подсъзнателно той изпита жалост към нея.

— Искате ли нещо да пийнете, чаша чай?

— Не, благодаря — отвърна Мариел тъжно. — Какво казаха? — попита го с надежда, но той поклати глава. — Смятате ли, че е възможно да са го взели, да са го завели някъде и после да са се върнали? — Тази мисъл ѝ мина, докато Тейлър разговаряше с тях, и тя бързаше да я сподели с него.

— Възможно е, но едва ли. Ще ги разпитам отново утре сутринта. Мисля обаче, че те просто са отишли да танцуват и да пият.

Подобно на нея той се разочарова. Би било по-просто, ако те го бяха взели.

— Те не ме обичат.

Малко хора в къщата на Малкълм я обичаха, но тя изпитваше неудобство да го изрече. Що се отнасяше до прислугата, за тях Малкълм бе единствен господар. Без значение колко любезно се държеше Мариел с тях, те продължаваха да са студени и невъзпитани, нацупени, а това я нараняваше повече, отколкото предполагаша.

Оказа се, че да си женен за Малкълм не означава непременно винаги да ти е лесно и приятно. Много дълги нощи тя се чувстваше нещастна и самотна. Това положение продължаваше вече години, но въпреки всичко му бе вярна, държеше се почтено и достойно и беше добра майка на Теди. Никой обаче не ѝ признаваше това. Понякога, мислеше си, дори Малкълм не я ценеше достатъчно.

Тейлър разглеждаше лицето ѝ и размишляваше.

— Защо смятате, че не ви харесват? — Не че не беше съгласен с нея, той беше зърнал омразата в очите на Патрик и изражението на лицето на Едит, докато говореше за роклите ѝ.

— Мисля, че ревнуват. Повечето от тях работят тук, преди да се оженим. Възприеха ме като натрапница. Бяха си изградили стереотип и изведнъж се появих аз, а те не желаеха да се натоварват с повече работа. В къща като тази всеки си имаше свой ъгъл, всеки се занимаваше с определено нещо, искаше нещо, нещо не биваше да прави, а го правеше и се опасяваха, че могат да бъдат разкрити. Аз бях допълнително главоболие за тях и това не им беше приятно. — Нещо в думите ѝ му припомни за мигрените ѝ. Странно защо този факт се бе загнездил в мозъка му и той не можеше да престане да размишлява дали в светлината на всичко казано от шофьора тя и Малкълм имат щастлив брак.

— Може би сте права — агентът от ФБР беше уклончив. — А по онзи въпрос, който ви зададох, преди да изляза от стаята?

— Не мога да се сетя нищо друго. — Тя продължаваше да се бори със съвестта си и с ужаса, който я бе обзел, с нежеланието да повярва, че Чарлс е взел Теди, независимо от отправените заплахи. Той не можеше да го говори на сериозно.

— Сигурна ли сте? — Двама униформени полицаи бродеха наоколо и Тейлър им направи знак да донесат чай за нея и кафе за него, ако намерят в кухнята. Вече бе три часа след полунощ и като я гледаше как трепери, на него самия му стана студено и се почувства уморен.

— Те изобщо съобщиха ли нещо? — когато зададе въпроса, тя с усилие на волята се пребори с напирещите сълзи, а той поклати глава. Мариел все още не можеше да повярва, че ще се качи горе и няма да види Теди. Трябваше да е там... но дълбоко в сърцето си тя осъзнаваше, че горе вече няма никой.

— Госпожо Патерсън — започна той бавно, след като един полицаи донесе чая и си тръгна, но остави вратата на кабинета откритата. Тейлър стана и я затвори. — Искам да ви кажа нещо, което ми събщи шофьорът ви. Държа да говорим за това насаме, защото, ако журналистите се доберат до този факт, ще се вдигне шум до бога.

Преди той да продължи, тя разбра за какво ще стане дума и си помисли, че всъщност ще изпита голямо облекчение, след като сподели всичко. Лицето му бе безизразно, когато той изговори думата, и Мариел се усмихна. Беше толкова абсурдно, че тя не бе в състояние да

се усмихне, но в същото време съзнаваше колко злобен е Патрик и можеше да си представи какво е наговорил.

— Интересно определение.

— Точно ли е? — усети, че той я притиска. Тейлър искаше да знае всичко за нея в името на живота на детето. И ако се наложеше, независимо за колко хубава я смяташе, щеше да бъде безпощаден.

Тя въздъхна и го погледна.

— Не, не е точно. — Дори ѝ беше забавно да мисли за Чарлс като за „гадже“. — Това е бившият ми съпруг, когото допреди два дни не бях виждала почти седем години. Срегнахме се в катедралата „Сейнт Патрик“.

— Срещата уговорена ли беше?

Тя поклати сериозно глава и го погледна така, че той ѝ повярва. Очите ѝ бяха пълни с мъка и Тейлър разбра, че зад новото страдание се крие стара тъга.

— Срегнахме се съвсем случайно. Той живее в Испания... воюва срещу Франко.

— О, Господи, един от тези. — Тейлър отпи голяма глътка кафе. Нощта се бе оказала дълга, но трябваше да се ободри, защото щеше да му се наложи да бодърства още. Той самият искаше да разговаря с нея насаме и да чуе историята преди завръщането на съпруга ѝ. — Комунист ли е?

Тя пак се усмихна. Това бе друга забавна дума, която не прилягаше на Чарлс, макар че в момента нищо не беше забавно. Сега, когато Теди беше изчезнал, нищо не можеше да бъде забавно... нито радостно... нито хубаво... нито дори да си струва да живееш заради него... Но той щеше да се върне. Този път щеше да е различно. Би трябвало. Историята щеше да има щастлив край.

— Не мисля, че е обвързан политически. Просто прекарва живота си в борба с вятърните мелници. Той е идеалист, мечтател и писател. Беше ходил в Памплона да се бори с бикове. Близък е на Хемингуей. Струва ми се, че просто щом е разбрал за войната в Испания, веднага е отишъл да се бие. Не знам. Не бях го виждала от години. Не съм разговаряла истински с него от 1929... Не съм го срещала от 1932 година, когато се върнах обратно в Щатите и се омъжих за Малкълм.

— А сега? Защо е дошъл? За да ви види?

— Не — тя поклати глава. — Семейни задължения. Баща му е доста възрастен и може би умира или е много зле.

— Обади ли ви се, когато пристигна, писа ли ви? — Мариел отново поклати глава. — Мислите ли, че ви е проследил? Ядосан ли е, че сте се омъжили повторно?

Тя въздъхна и се загледа в инспектора продължително и настойчиво.

— Не знам дали ме е проследил, не мисля. Не ми се е обаждал... но да... струва ми се, че се ядоса, задето съм се омъжила... и за Теди... той не знаеше. В петък му казах, че съм омъжена, но не му признах... не му казах нищо... за Теди. Ала вчера той го видя.

— Вчера? — Джон Тейлър я погледна заинтригуван, а тя продължи:

— В Сентръл парк. Ние отидохме до езерото с лодките, но то беше замръзнало. — Тейлър кимна и се зачуди как ли се е стигнало до втората среща.

— Вие ли се съгласихте да се видите там с него?

— Отново беше съвпадение. Домът му е от другата страна на парка, до пристана с лодките.

— Надявахте ли се да го срещнете там?

— Не. — Тя го погледна право в очите, продължаваше да трепери.

— Мислехте ли за него?

Мариел кимна, но не отмести поглед. Не бе мислила за нищо друго, откакто се бе натъкнала на Чарлс в „Сейнт Патрик“.

— Не ви ли се струва, че е трудно човек да повярва в две случайни срещи след седем години? Не сте го виждала седем години и изведнъж — два пъти за два дни. Не смятате ли, че той ви е следил?

— Може би. — Беше напълно възможно. И тя си бе задавала същите въпроси.

— Искаше ли нещо от вас? — Очите на Тейлър трескаво я оглеждаха.

Тя се поколеба и след това кимна.

— Да... искаше да ме види.

— Защо?

— Не знам... да поговорим... да обсъждаме неща, които вече нямат значение. Всичко свърши... няма го... беше толкова отдавна.

Омъжих се за Малкълм... моя съпруг... преди шест години... — думите ѝ заглъхнаха и Мариел погледна жално Джон Тейлър.

Той беше станал част от живота ѝ в ужасен момент, а тя едва го познаваше. Виждаше лицето му и чуваше гласа му, но не знаеше кой е той, не знаеше нищо. Почувства, че се вцепенява и я обзема силен страх, щом си помисли за Теди.

— Кога бяхте омъжена за него? — гласът му се чу отново, вежлив, но още по-изучаващ.

— През 1926... бях на осемнайсет... — Тогава тя го погледна решително с твърдото намерение да му каже всичко. — Съпругът ми не знаеше за това, инспекторе. Той смята, че съм извършила някаква „младежка лудория“ в Европа, когато съм била на осемнайсет години. Изглежда, баща ми е внушил на всичките си приятели, че съм имала „сериозен флирт с неподходящ кандидат“. Нищо повече. Баща ми беше мечтател. Истината е, както баща ми добре знаеше, че бях женена в продължение на пет години и със съпруга ми живяхме в Европа. Опитах се да разкажа на Малкълм, когато поиска ръката ми, но той не пожела да ме изслуша. Каза, че всеки от нас има минало и че е по-добре да го оставим недокоснато и да не се ровим в него. Очевидно бе чул историята, която баща ми лансираше, за да се избави от неудобството. Не мисля, че е споделил с някой от приятелите си за моя брак с Чарлс. Ние живеехме във Франция... — погледът ѝ издаваше, че е в кабинета при Тейлър само телом. — ... И бяхме щастливи.

Тя му се стори още по-красива, докато изричаше тези думи.

— И какво сложи край на щастието? — Гласът му бе дълбок и дрезгав, когато я попита, опитвайки се да не допусне Мариел да се отклони от основната линия.

— Редица обстоятелства.

Тя му се изплъзваше и той веднага го почувства. Беше се случило само едно нещо, което прогони хубавия сън. Само едно нещо. Един отвратителен следобед, от който никой от тях не можа да дойде на себе си.

— Госпожо Патерсън... Мариел... искам да знам какво се е случило... заради вас... заради Теди. — Думите му откликнаха направо в сърцето ѝ и очите ѝ бяха насълзени, когато го погледна.

— Не мога да говоря за това сега. Никога не съм... — Освен с нейния лекар в клиниката.

— Ще трябва — той беше категоричен и властен, но тя продължаваше да му се съпротивлява.

— Не мога.

Мариел стана и започна да се разхожда из стаята, после се загледа през прозореца. Когато тя се обърна и погледна инспектора, той с изненада установи, че никога през живота си не е виждал такава голяма болка в нечи очи. Повече от всякога искаше да протегне ръка и да я докосне.

— Съжалявам, не ми е приятно, че ви причинявам това. — Не го бе казвал на никого досега, но и никога преди не бе изпитвал подобни чувства към жена. У нея имаше чистота и нежност, а в същото време Тейлър съзираше уязвимост, която истински го уплаши. — Мариел... — Той си позволи да използва малкото ѝ име, без дори да поиска разрешение, ала трябваше да направи всичко, за да я предразположи. — Налага се да ми кажете.

— Никога не съм го споделяла със съпруга си... може би ако той знаеше... ако той знаеше... — Навярно тогава Теди никога нямаше да го има, дори нямаше да е омъжена.

— Можете да ми се доверите — искаше да ѝ внуши, че може да му вярва.

— А после? Вие ще разкажете ли на журналистите? — тя потърси очите му, но той бавно поклати глава.

— Не мога да ви обещаю нищо, само ви давам дума, че ще направя всичко, което зависи от мен, за да запазя тайната ви, освен ако по някакъв начин не застрашава сигурността на Теди. Договорихме ли се?

Мариел кимна в отговор и се загледа отново навън, в градината.

— Имахме син, Чарлс и аз... малко момченце на име Андре... — тя усети стягане в гърлото, когато изрече името му. — Роди се единайсет месеца след като се оженихме... имаше лъщяща черна коса и големи сини очи. Приличаше на малко ангелче... малко пухкаво херувимче, което обожавахме. Водехме го навсякъде със себе си. — Мариел се обърна и отново погледна Джон, изведнъж силно ѝ се прииска да му разкаже всичко. — Андре беше толкова хубав и непрекъснато се смееше. Където и да отидехме с него, хората го запомняха. — Джон я наблюдаваше, докато тя говореше. Притесняваше се от погледа ѝ, от начина, по който разказваше

историята. — Чарлс го обожаваше... аз също... Една зима отидохме за Коледа в Швейцария. Андре беше на две и половина години, прекарахме чудесно, играхме в снега. Дори направихме снежен човек. — Сълзи започнаха да се стичат по бузите ѝ, сълзи на болка, но той не я прекъсна. — Един следобед Чарлс поиска да отиде в планината да кара ски, а аз настоявах да остана в Женева. Двамата с Андре тръгнахме на разходка край езерото, разговаряхме и аз си играх с него, езерото беше замръзнало. Натъкнахме се на група жени и деца и спряхме, за да побъбрим. Докато разговарях с една от тях за момченцето ѝ, което беше горе-долу на същата възраст... — Мариел почти не беше в състояние да говори, но продължи, опитвайки се да си поема въздух на всяка дума. — Знаете какви са жените, обичат да разправят за децата си, двете обсъждахме колко непослушни са двегодишните момченца и както говорехме... както говорехме... — Мариел докосна очите си с трепереща ръка и без да се замисли, той се протегна към нея, сякаш за да ѝ помогне, а тя се вкопчи в пръстите му — ... както говорехме, Андре изтича по леда с няколко други деца и тогава изведнъж се чу онзи ужасен... ужасен... — Вече не беше в състояние да говори, стаята ѝ се струваше задушна, но Джон стисна ръката ѝ колкото може по-здраво и тя продължи. Мариел сякаш не осъзнаваше присъствието му, бе се потопила в миналото, което изсмукваше жизнените ѝ сили. — ... Чу се ужасен шум от пропукване... почти като гръмотевица... ледът се бе пропукал... три от децата пропаднаха... едното от тях беше Андре... Изтичах на леда с другите жени, хората край нас викаха. Аз първа стигнах до дупката... извадих двете малки момиченца... извадих ги. — Тя плачеше. — ... Извадих ги... но не стигнах него... опитвах се... толкова се опитвах... опитвах всичко, което можах... дори се хвърлих във водата, ала той бе попаднал под леда и тогава го намерих... — Гласът ѝ бе изтерзан от болката и Джон Тейлър се разплака. — Целият бе посинял, лежеше в ръцете ми толкова малък и студен, толкова спокоен... опитах всичко... изкуствено дишане, опитах да го стопля... дойде линейка и го закарахме в болницата, но... — Мариел погледна Джон и двамата заплакаха за малкото момче, което бе умряло под ледения покров на Женевското езеро. — Не успяха да го спасят. Умрял в ръцете ми, казаха, веднага след като съм го извадила... но той дори не дишаше тогава... Откъде знаеха кога е умрял? А всъщност какво значение

имаше. Аз бях виновна... Трябваше да го наблюдавам, а проявих нехайство. Говорех с тези проклети жени... за него... и той си отиде... Докато говорех с тях, аз го убих...

— А Чарлс? — Тейлър изрече ключовите думи, едва дойде на себе си от чутото, но по лицето ѝ разбра, че има още. Силно се развълнува от онова, което тя току-що му бе разказала.

— Той, разбира се, ме обвини. Оставиха ме в болницата, а и аз все едно исках да съм там... с Андре... Позволиха ми да го държа дълго, дълго. Притисках го към себе си, мислех си, че ако го стопля, той ще отвори очи, но, разбира се... — Мариел говореше като обезумяла.

— Какво направи Чарлс, когато дойде в болницата? — гласът му бе изпълнен със съчувствие.

Той ѝ задаваше важен въпрос, а тя сякаш гледаше през Джон Тейлър, докато му отговаряше.

— Той ме удари... силно... отново и отново... След това... те казаха... аз си помислих... няма значение... Казаха, че когато съм скочила в леда...

— Какво ви направи той, Мариел?

— Опитва се да ме набие... крещеше, че съм убила Андре, че вината е моя... Удряше ме... но аз си го заслужавах... и... — от нея се изтръгна силно ридание, звук, който той не бе чувал друго човешко същество да издава, това беше пронизителен писък от болка, почти като вой. — ... Изгубих бебето си... — Тя пак го погледна и този път той я прекъсна, притегли я към себе си и я остави да се наплаче на рамото му. Притискаше я към гърдите си, галеше косата ѝ, без да мисли.

— О, боже — внезапно разбра. — Вие сте била бременна...

— В петия месец... с момиченце... то си отиде същата вечер, на същия ден с Андре. — После Мариел притихна и продължи да плаче, но тихичко, а Джон Тейлър я държеше в прегръдката си.

— Толкова съжалявам... толкова съжалявам за случилото се... и сега да ви подлагам на всичко това. — Ала трябваше. Той трябваше да знае какво крие тя. Бе го предугадил по очите ѝ, но не знаеше, че ще е толкова ужасно.

— Добре съм — рече тихо Мариел, сякаш наистина се бе оправила, а всъщност не беше. Тя изведнъж си спомни, че Теди го

нямаше... и като се прибави и това към всичко останало, й дойде много. Ето защо Джон Тейлър трябваше да разкрие какво е имало в миналото. — Тогава бях зле. Дълго време. Може би... може би се нарича нервен срив или нещо повече. Предполагам, че и Чарлс е обезумял. Същата вечер е трябвало да го откопчат от мен, а на погребението припаднал, ми казаха по-късно. Не знам... не ми позволиха да отида. Закараха ме в една частна клиника във вила и останах там двайсет и шест месеца. Чарлс е плащал през цялото време, но не го виждах. Накрая, когато дойде, той ме помоли да се върна при него, ала аз не можех. Знаех, че и двамата смятаме, че аз съм виновна за смъртта на детето, по-скоро на децата. Не само че бях допуснала Андре да се удави, но и скочих в ледената вода и убих бебето си.

— И какво трябваше да направите? Да наблюдавате безучастно как се дави?

— Не, аз направих каквото трябваше, но това ми коства две години, за да го разбера, и още шест след туй, за да свикна да живея с мисълта за случилото се. Помислих си — тя отново започна да плаче силно, — смятах... когато Теди се роди, че Господ е решил да ми прости. Беше ужасно, докато забременея с него, и непрекъснато си мислех, че това е наказанието ми.

— Та това е лудост. Вие сте изтърпели достатъчно голямо наказание. Какво толкова сте направили, че да бъдете подложена на подобни мъки?

Мариел се усмихна тъжно на мъжа, комуто току-що бе доверила най-съкровени тайни на живота си.

— Почти непрекъснато размишлявам върху това.

Тейлър отново докосна ръката ѝ и наля малко бренди в чашата с чай, от която тя отпиваше. Самият той си сипа от една от гарафите на Малкълм, все още не можеше да повярва, че не е споделила нищо със съпруга си. С какво огромно бреме се бе нагърбила сама, нищо чудно, че страдеше от мигрени.

— А срещата в черквата? — Той вече се беше досетил.

— Беше годишнина от... смъртта на децата. Винаги ходя на черква и им запалвам свещи, също и на родителите ми. Изведнъж там се появи Чарлс, като привидение.

Тейлър се замисли дали привидението е било очаквано. Той бе очарован от нея, от това, че е преживяла толкова много, но е оцеляла.

Тя беше по-силна, отколкото изглеждаше, и по-стойностна като човек.

— Все още ли го обичате? — държеше да узнае това на момента.

— Да, предполагам, че ще го обичам винаги. — Тя беше толкова честна с него, толкова открита, у нея имаше нещо така почитено. По кожата му полазиха тръпки на погнуса, когато си помисли за обвинението на шофьора, че имала „гадже“. — Но този етап от живота ми е минало — думите ѝ прозвучаха категорично.

— Това ли искаше той? Да се върнете при него?

— Не знам. Видях го в „Сейнт Патрик“ само за малко, и двамата бяхме разстроени. Повтаряше ми, че вината не е моя, но аз знам, че мисли обратното. Обвини ме, че съм убила сина си, че съм била небрежна... — Тя отново гледаше през Джон с невиждащи очи, но този път той я накара да пийне от брендите. — Истината е, че е прав. Бях на двайсет и една години и направих ужасна грешка. Разговарях с тази жена само няколко минути, а Андре загина... учудена съм, че Чарлс изобщо е склонен да ми прости, като се има предвид какво чувстваше той към мен тогава.

— Сигурна ли сте в искреността му?

Тя погледна инспектора право в очите. Това именно беше големият въпрос.

— Не знам. Струва ми се, че наистина го мислеше, когато го видях в „Сейнт Патрик“ в петък. Казах му, че пак съм женена, и може би не му стана приятно, ала като че ли го възприе. Но на следващия ден, когато го срещнах в парка... беше бесен от яд заради Теди, разярен, че аз имам друго дете... а той — не. Дори ми каза, че не го заслужавам, изпитах чувството, че ме заплашва, но смятам, че това бяха само празни думи. Заплашваше ме, че ще вземе детето, за да ме накара да се върна при него.

Най-сетне Джон Тейлър чу онова, което очакваше, и бе почти сигурен, че вече знае кой е извършителят. Оставаше само да го намерят. Благодарни на Господа, че тя му се беше доверила. С малко повече късмет щяха да открият детето, после щяха да затворят бившия ѝ съпруг и да забравят за него. Колкото повече жалост изпитваше към нея заради преживелиците ѝ, толкова по-малко Тейлър съчувстваше на Чарлс, който беше ударил бременната си жена в болницата и вместо да я утеши, я бе обвинил, че е убила децата им. Беше я зарязал в болница в продължение на две години и я бе оставил да носи сама бремето на

вината за смъртта на сина им до края на живота си. Що се отнася до Джон Тейлър, той смяташе, че този тип си заслужава наказанието.

— Мислите ли, че е отправял заплахите си на сериозно?

— Не съм сигурна. Просто не знам. Не мога да си представя, че е способен да навреди на някого, особено на дете. Не знам дали още е разгневен, но не можех да не ви кажа за случилото се.

В края на краищата се оказа, че обвинението на шофьора за нейното „гадже“ свърши работа.

Вече бе станало шест часът сутринта, но все още нямаше новини, никакви следи от Теди. Ала информацията, която получи от нея, щеше да му помогне. Той записа старателно името и адреса на Чарлс и обеща да поговори дискретно с него след около два часа. Ако представеше задоволително алиби и Тейлър му повярваше, случаят Чарлс Делони щеше да приключи, преди да е започнал. Но ако събитията се развиеха другояче, Тейлър щеше да действа въз основа на данните, с които разполагаше. Той тайно се надяваше, че ще открие нещо. Ако не друго, този тип беше глупак, защото я бе заплашвал недвусмислено. Съвсем възможно бе той да е отмъкнал детето, дори като отмъщение заради собствените си деца, които бе изгубил, и заради това, че още я обвиняваше за тяхната смърт или просто защото искаше насила да я върне при себе си. Но Тейлър ѝ обеща да не казва нищо на журналистите, нито на ФБР или Малкълм, докато не се срещне с Чарлс Делони. Повече от това не можеше да направи, ала въпреки всичко тя му беше благодарна.

Беше почти седем часът, когато той излезе от кабинета. Навън бе още тъмно. Тейлър и Мариел разговаряха още известно време във входното антре. Той я погледна, искаше му се да ѝ обещае, че ще намери Теди. След като нямаше нищо в този живот, тя заслужаваше поне детето си. Той имаше чувството, че нейният брак с Малкълм Патерсън не е нищо друго, освен една сделка. Всичко, което Мариел имаше, беше Теди, а той бе изчезнал. И Тейлър разбра, че тя наистина обожава сина си. Беше ясно, че никога не би се върнала при Чарлс, и съвсем разумно от нейна страна, както преценяваше самият Тейлър, но тя нямаше в този живот никой, който да ѝ помогне. Беше невъзможно да разбере как момчето е изчезнало преди полунощ, без следа, без

звук. Просто бе взето от леглото си, облечено в червената пижамка... и бе изчезнало.

ГЛАВА 5

След продължителния разговор с Джон Тейлър Мариел бродеше из къщата като призрак. Първо се върна в стаята си, но разбра, че не може да остане там. Имаше чувството, че стените я притискат и не може да диша. Без да си го е помислила и да го е направила съзнателно, тя се озова на стълбите и после — в стаята на Теди. Това беше единственото място, където искаше да бъде, единственото място, където се чувстваше близо до него. Беше ѝ невъзможно да повярва... невъзможно да разбере. Кой го направи и защо? Беше очевидно, че сигурно щяха да искат пари. В стаята бяха инсталирани допълнителни дериватни линии, навсякъде бе пълно с полицаи. Чакаха обаждане или съобщение за откуп. Сутрешните вестници вече се ослушваха за вест от похитителите. Бяха използвани всички познати методи. От ФБР дойдоха още хора, които чакаха Малкълм, за да разговарят с него. Тя се чувстваше вече безполезна. Не можеше да направи нищо повече, освен да се моли синът ѝ да е жив. Коленичи до леглото му, положи главата си на него, припомни си усещането от допира до детето само преди няколко часа, когато го слагаше да спи в червената му пижамка с бродираната синя яка. Беше му я ушила госпожица Грифин, Мариел се чудеше дали му е студено, или е уплашен... дали са мили с него, дали е нахранен. Беше непоносимо да не знае къде е и за да нормализира дишането си, Мариел трябваше да си поеме дъх с пълни гърди, както бе коленичила там. Чу звук в стаята и се обърна рязко, точно в момента, в който до нея се изправи госпожица Грифин — все още бледа, но с колосана униформа и за пръв път от години вежлива към Мариел. Чувстваше, че трябва да ѝ каже нещо, ала подобно на Мариел едва успяваше да отрони думите.

— Аз... — устните ѝ трепереха и тя отмести поглед от Мариел. Не можеше да понесе гледката на измъченото лице на младата жена. То изразяваше толкова красноречиво всичко, което тя самата чувстваше. — Съжалявам... аз трябваше... трябваше да чуя... —

Избухна в сълзи, след като изрече онова, което я мъчеше. — Трябваше да съумея да ги спра.

— Не бихте могла... а и сигурно са били много. — Екипирани с въжета и хлороформ, а може би и въоръжени, те са били добре подготвени за задачата си. — Не бива да се самообвинявате.

Бавно се изправи, толкова достойна и толкова мила, и мълчешком прегърна възрастната жена. Мариел също плачеше, ала притискаше госпожица Грифин, сякаш беше дете, което се нуждаеше от успокоение. От този жест бавачката се почувства още по-зле, защото осъзнаваше колко лошо се е държала понякога. Но тя винаги я бе смятала за толкова слаба, егоистична и глупава. Сега госпожица Грифин виждаше нещо, което ѝ беше неизвестно преди — стаената у Мариел сила не само да се контролира, но и да успокоява всички край себе си.

Двете жени останаха така дълго, черпеха сила една от друга, без да говорят, а след известно време Мариел пак слезе долу. Там цареше суматоха, разнасяха се викове и тя се досети, че това са репортерите отвън, които се опитват да си пробият път през полицаите.

— Той пристигна!

Тя чу да вика един полицай и се зачуди кой ли е пристигнал, като се надяваше да е някой, който има значение за нея. Погледна през парапета и разбра, че това е Малкълм. Беше се прибрал вкъщи и въпреки притеснението си имаше благородно излъчване и изглеждаше още по-блед в черното си палто, тъмния костюм и меката шапка. Видът му бе траурен, когато се заизкачва по стълбите и те се срещнаха на половината стъпала, а Мариел беше все още по нощница и боса. Той разтвори ръце и я прегърна и дълго останаха притиснати един към друг, сетне най-накрая се качиха по стълбите и щом влязоха в спалнята ѝ, той заговори.

— Как се случи това, Мариел? Как са могли да влязат и да свършат всичко толкова незабележимо? Къде е бил Хейвърфорд? Къде е била прислугата? Госпожица Грифин?

Сякаш бе очаквал от нея да запази детето му и дома им в безопасност, а тя го бе провалила. Мариел виждаше болката и упрека в очите му, погледът му я прониза до мозъка на костите ѝ. Нямахше извинение, нито обяснение. Тя самата не можеше да си обясни как

стана, дори не беше в състояние да разсъждава върху сполетялото ги нещастие.

— Не знам... и аз не разбирам... чух звук още когато говорехме с теб, но не си помислих нищо такова... Никога не ми се е случвало в къщата да има друг човек, освен слугите, искам да кажа... Дори не знаех, че Едит е излязла...

Роклята ѝ беше върната — мръсна, с лекета и червило по нея, вмирисана на цигари и евтино уиски. Но тя не се тревожеше за роклята. Беше я грижа само за детенцето ѝ.

— Трябваше да наема пазачи — рече Малкълм, гледайки я с измъчен поглед. — Никога не си бях помислял... винаги съм смятал, че е толкова глупаво да истеризираш по повод случая с Линдбърг... кой е знаел, че ще се окажеш права?

Той я гледаше, един съсипан човек, чието единствено дете бе изчезнало, а заедно с него — надеждата, щастието и благополучието. Малкълм се бе състарил само за няколко часа, сякаш не можеше да преживее станалото. Мариел започна да изпитва чувството, че с небрежността си е унищожила един човек. И въпреки това вината не бе нейна... не беше... или беше? Всичко бе така объркано, както години назад. Точно толкова неясно беше чия е вината и защо. Дали Андре се беше удавил, защото бе изтичал на леда, и защо тя успя да извади двете малки момиченца, а не и собственото си дете? Беше ли убила бебето, скачайки подир Андре... или бебето бе умряло, защото Чарлс я удари? А сега това... нейна ли беше вината... или негова... или на някой друг? Мариел изглеждаше объркана, косата ѝ се разчорли, тъй като прекарваше пръсти през нея в отчаянието си, а Малкълм я наблюдаваше и изведнъж му се стори, че тя има вид на малко луда.

— Трябва да се облечеш — рече той спокойно и се отпусна тежко на един фотьойл. — Цялата къща е пълна с полицаи, а отвън има тълпа журналисти. През следващите няколко дни, ако излизаме някъде, ще се наложи да се измъкваме през градината. — После Малкълм я погледна по-сериозно. — Полицайте казаха, че няма искане за откуп. Аз вече се обадох в банката и те са подготвили маркирани банкноти, в случай че ни се обадят или получим бележка.

Това бе всичко, което можеха да направят, докато чакаха. Неочаквано Мариел изпита облекчение, че съпругът ѝ си дойде. Той

щеше да поеме отговорността, да оправи всичко. Щеше да ги накара да доведат Теди вкъщи. Погледна го, повече от всякога се чувстваше виновна, че не е оправдала очакванията му — нещо, което той никога не бе допускал спрямо нея. Никога не бе я подвеждал. Никога. Нито един път през всичките години, през които бяха женени.

— Съжалявам, Малкълм... не знам какво да говоря... — Той кимна, но не й каза, че не бива да се обвинява. И когато го погледна, Мариел разбра, че я смята за виновна.

Малкълм бавно се изправи и отиде до прозореца, загледа се към градината, където обикновено Теди играеше, тогава Мариел видя, че плаче. Почти се страхуваше да го успокои, да му каже нещо, да го докосне в момента, в който той изпитваше болка. След като я обвиняваше, че не е опазила Теди, какво всъщност би могла да му каже тя, за да го утеши? Докато стоеше и го гледаше безпомощно, усети познатия стегнат обръч около главата си и в един миг почти изгуби съзнание. Тогава той се обърна и я погледна, веднага разпозна симптомите. Изглеждаше ужасно, но той не бе учуден. Чувстваше се точно толкова зле, колкото и тя.

— Бледа си, Мариел. Главата ли те боли?

— Не — излъга. Нямахте да позволи на никой да разбере колко слаба, уплашена и уязвима е, колко е съсипана. Тя трябваше да бъде силна заради него, заради детето, заради всички. Опита се да запази равновесие, борейки се да не се поддаде на повдигането в стомаха си. — Добре съм. Ще се облека. — Трябваше да си легне, но знаеше, че няма да заспи. Не можеше да понесе кошмарите.

— Ще поговоря с хората от ФБР.

Малкълм се беше обадил на някои от познатите си във Вашингтон и те му обещаха да се свържат с Едгар Хувър. Директорът му бе осигурил полицейски ескорт, така че Малкълм успя да се прибере вкъщи със своя „Франклин Туев“ на пълна скорост. Германският посланик също се обади да изрази изненадата и покрусата си от случилото се.

— Бяха много мили — изрече Мариел, едва доловимо шептейки, като в същото време се чудеше дали агент Тейлър ще каже на Малкълм за Чарлс. Но ако това щеше да им помогне да намерят Теди, тя беше готова да го понесе. Тейлър й бе обещал, че ще запази тайната й, ала не

и ако това ще навреди на момчето, и тя се бе съгласила. Беше готова да жертва себе си, брака си, живота си заради Теди.

Малкълм се загледа в нея продължително и настоятелно и за момент изпита вина.

— Не те упреквам, Мариел... Знам, че вината не е твоя. Само не разбирам как е могло да се случи. — Той изглеждаше толкова съкрушен, сякаш умираше. Беше изгубил любовта на живота си, но същото важеше и за нея. И въпреки това тя не можеше да му помогне.

— Аз също не разбирам — рече тихо Мариел.

После той излезе от стаята, а тя си сложи сива кашмирена рокля и сиви копринени чорапи. Среса косата си и изми лицето си, после обу черни обувки от крокодилска кожа и се помоли да успее да овладее главоболието си.

След като се облече, отиде в кухнята, където искаше да организира приготвянето на храна за полицаите и служителите на ФБР, които работеха в къщата, но установи, че Хейвърфорд вече се е справил с тази задача. Бе разпратил из стаите табли със сандвичи, фруктиери с плодове, сладкиши и големи кани горещо кафе. Когато се върна горе, тя видя, че в трапезарията има подготвен студен бюфет, ала почти нищо не беше докоснато, тъй като хората нямаха време да се хранят, защото бяха твърде заети.

— Мога ли да помогна с нещо? — попита тя дежурния сержант.

О'Конър си беше отишъл преди няколко часа и бе дошла нова смяна. Мариел не видя никой от полицаите, които бяха тук през нощта, продължаваше претърсването на къщата за отпечатъци и всички бяха в очакване на обаждане за откуп. Единствена тя изобщо не бе лягала. Докато минаваше през кабинета, забеляза, че Малкълм води задълбочен разговор с двама от агентите на ФБР. Той я погледна, после отмести очи и за миг тя се замисли дали не си говорят за нея. Мъжете я изгледаха странно, докато стоеше там, сетне Мариел се оттегли. Какво ли казваха? Какво изобщо можеше да се каже? Не беше нейна вината, че бяха отвлекли Теди... или беше? Заради Чарлс ли я обвиняваха? Бяха ли прави? Бяха ли казали на Малкълм?

Когато се върна във входното антре, с изненада видя, че там цари голяма суматоха. Отвън се викаше, вратата бе отворена само няколко сантиметра, изведнъж пред нея застанаха неколцина непознати, които крещяха нещо, в лицето ѝ проблеснаха светкавици, внезапно няколко

полицаи се изправиха като щит пред нея и ги отблъснаха. Само една дребна червенокоса жена им се изплъзна. Беше хубава, млада и много крехка, носеше смешна черна шапка и бе облечена крайно неугледно. Тя стоеше и гледаше Мариел, сякаш я познаваше, и преди Мариел да е разбрала какво става, дребната червенокоса започна да ѝ задава въпроси:

— Как се чувствате, госпожо Патерсън? Добре ли сте? Имате ли някакви новини? Вест от малкия Теди? Какво чувство изпитвате? Уплашена ли сте? Мислите ли, че може да е мъртъв?

През цялото време от разстояние проблясваха светкавици на фотоапарат, ослепяваха я със светлина и болка, бяха станали част от главоболието ѝ. Докато се опитваше да избяга, до нея се извиси един мощен глас и две силни ръце я хванаха за раменете и я отместиха. Беше Джон Тейлър.

— Изведете тази жена оттук! — Внезапно червенокосата изчезна, предната врата пак се затвори, а шумът остана някъде много далече. Тя осъзна, че Джон Тейлър я подкрепя и я води към един стол в коридора. Всъщност журналистите си бяха пробили път в къщата, когато той се бе върнал отвън. — Проклетата пасмина. Следващия път ще вляза отзад, през кухнята.

Тейлър я гледаше очевидно загрижен, а си личеше, че самият той бе много уморен. Ала Мариел беше още по-зле и когато ѝ подаде чаша с вода, която един от хората му донесе по даден от него знак, тя отпи малка глътка, но този път не можа да се пребори със сълзите. Главоболието бе твърде силно, гневът на Малкълм, страхът за Теди и остроото изтощение ѝ идваха прекалено много. А и червенокосата ѝ задаваше такива ужасяващи въпроси. Ами ако беше мъртъв? Ами ако го бяха убили? Да, тя се страхуваше. До полуда. И Малкълм изглеждаше съкрушен и беше толкова ядосан, когато се върна. Тя погледна Джон Тейлър и въздъхна, изпитвайки притеснение, че е изгубила присъствие надуха.

— Съжалявам.

— За какво? Защото сте човек? Повдига ми се от тези копелета. — Той понижи тон и я погледна. Току-що се бе видял с Чарлс Делони. — Има ли къде да поговорим насаме? В кабинета?

Тя поклати глава.

— Не, съпругът ми е там и разговаря с двама млади мъже. — После се замисли за миг и рече: — Сетих се.

Поведе го към малката музикална стая, която никога не използваша. Беше пълна със стари книги и инструменти и някои документи на Малкълм. Много рядко Бригите използваше стаята за кабинет. Вътре имаше бюро, два стола и едно канапенце, където той настани нея, след това изтегли единия от столовете, седна и продължително време я гледа. Познаваше я едва от снощи, но вярваше на всяка нейна дума и би заложил репутацията си на това. Досега не бе срещал човешко същество като нея. Приличаше му на героиня от книга, персонаж от сън, имаше вътрешна сила и идеали, които реално съществуващите хора нямаха, или поне що се отнасяше до неговите познати. В същото време тя бе силно привлекателна млада жена. В съзнателния си живот бе преживяла несправедливото отношение на двама мъже, нито един от които Джон Тейлър не одобряваше. Делони му бе направил впечатление на богато разглезено момче, пияница, човек, който си угажда във всичко, измамен в политическите си идеали, и все още хленчеше за нещо, което му се бе случило преди близо десет години, а истината беше, че тя просто не искаше да се върне при него, след като той почти я беше убил. Тейлър имаше усещането, че в зависимост от случая Делони би могъл да действа необмислено и безразсъдно, вероятно дори да бъде опасен, и беше в състояние да отвлече детето за отмъщение. Тейлър обаче не харесваше и Малкълм. Досега го познаваше само от вестниците и винаги му бе изглеждал студен и надут.

— Нещо не е наред ли? — Можеше ли да е по-лошо, отколкото беше? Възможно ли е, зачуди се Мариел. — Да не би да сте разбрали нещо? — тя го погледна с големите си очи, внезапно обзета от страх, но той бързо поклати глава, за да я успокои.

— Не за Теди. — Тейлър живееше с усещането, че през изминалата нощ те бяха споделили тайните на живота си. Той искаше да направи каквото зависи от него, за да бъде тя защитена. Бе преживяла достатъчно, имаше му пълно доверие и той не искаше да я излъже. Но нямаше също и намерение да подлага на опасност детето, за което се притесняваше. — Прекарах три часа с Чарлс Делони. — Мариел го следеше с тревожен поглед, чудеше се какво ли е казал Чарлс.

— Известно ли му е, че съм споделила всичко с вас?

— Да. Той се терзае, или поне така твърди, че е обезумял след случилото се и е реагирал зле. Казва също, че когато ви е видял в парка с Теди онзи ден, още е бил махмурлия от предишната нощ и сега не си спомня точно какво е говорил, но е склонен да признае, че е било съвсем извън добрия тон. Делони настоява обаче, че заплахите му не са били реални и че никога не би направил нещо, с което да навреди на Теди.

— Вярвате ли му?

Мариел потърси погледа му, искаше да знае истината, щеше ѝ се да може да му вярва. Тя имаше доверие на Тейлър. У него съзираще вродена почтеност и правилно усещаше, че той не би я измамил. Спомни си как бе държал ръката ѝ предишната нощ, как я бе прегърнал, когато тя се разплака за Андре.

— Това е проблемът. — Тейлър я погледна, после поклати глава и се облегна назад на стола. — Не. Не мисля, че той би навредил на детето, не и както в случая Линдбърг или нещо подобно. Но според мен Делони е разглезен млад мъж. Стори ми се, че е способен на всичко, ако е решен да постигне целта си — заплахи, принуда, може би и по-лошо. Възможно е да е взел Теди, за да ви принуди да го последвате. Вероятно за него това е нормалният път. Не съм сигурен. Дори не знам какво да мисля. Но не мога напълно да му вярвам. Не се хванах на думите му, че бил махмурлия и това било обяснението за отправените заплахи.

Спомни си налудничавия поглед на Чарлс, рошавата му черна коса, небръснатото лице, миризмата на алкохол, която лъхаше от него. Приличаше му на примитивен безпътен тип, чийто живот не бе вървял добре, човек, способен и на осъдителни постъпки в името на собствената си правда. В крайна сметка Делони воюваше за кауза, която не беше негова, само заради очевидното удоволствие да убива или поне това бе впечатлението, създадо се у Джон Тейлър. Той не беше в състояние да оправдае политическите причини, които бяха тласнали Делони във войната, битките на честта, борбата с бикове в Испания, нито факта, че бе ударил бременната си жена точно когато бяха загубили другото си дете. Тейлър не разбираше такива хора. Единственият човек, за когото се тревожеше, бог знае защо, беше Мариел и той жадуваше да ѝ помогне.

— Подозирам го и искам да го знаете — допълни Тейлър. — Това означава, че ще го следим, а аз ще се върна с разрешително за обиск на дома му. Това означава също, че е възможно да не запазя тайната ви, и исках да ви предупредя. Може би ще предпочетете да разкажете всичко на съпруга си, преди да достигне до него по други пътища.

Тя кимна, благодарна за предупреждението, защото той поне ѝ даваше възможност сама да каже на Малкълм. Агентът от ФБР оправда очакванията ѝ и Мариел се опита да му се усмихне, но главата толкова силно я болеше, че не бе в състояние. Потрепери от внезапно връхлетялата я болка и той го забеляза.

— Добре ли сте?

— Да, разбира се. — Тези думи по същество не означаваха нищо, но се очакваха.

— По-добре се опитайте да поспите малко. В противен случай ще бъдете изтощена точно когато най-много се нуждаем от вас.

Тя кимна, но бе немислимо да си представи, че ще заспи... не и докато Теди не се върне. Как ще живее без него? Не можеше да го докосне, да го държи в ръцете си, не знаеше къде е, беше ли в безопасност, добре ли се отнасяха с него... Мариел изведнъж закопня за чистото ухание на вратлето и косата му... за смеха му... пухкавите малки ръчички около врата ѝ или погледа, с който сякаш ѝ казваше, че я обича. Как ще преживее, докато го намерят? Щом се замисли за това, тя почти изгуби съзнание, но в следващия миг почувства една силна ръка да я подкрепя, като че ли я измъкваше от собствените ѝ кошмари.

— Мариел, кураж... ще го намерим.

Тя кимна и се изправи, осъзнавайки, че ѝ предстои да направи трудни признания пред Малкълм.

— Ще кажете ли на съпруга ми за Чарлс?

Изглеждаше угрижена, но не много обезпокоена. Щом трябваше да признае, щеше да го стори. Сега не му беше времето да крие неща, които биха могли да наранят Теди.

— Ще го уведомя, че на този етап подобно на много други хора Чарлс Делони е потенциален заподозрян. Не съм сигурен, че той би направил такова нещо. Но веднага ви казвам, че не го харесах. Не ми допадат заплахите му, нито мисълта, че се е ядосал, задето отново имате дете, а той няма. Стори ми се, че по някакъв свой налудничав

начин все още ви обича. Твърди, че иска да се върнете при него. И в съзнанието му това е достатъчно основателна причина вие да се втурнете на минутата към дома му само защото го е пожелал.

Тейлър не ѝ предаде думите на Чарлс, че бракът ѝ с Патерсън е измама и преструвка и всички в града знаят за връзките на съпруга ѝ с други жени, че според хората тя живее като монахиня, а Малкълм не дава и пет пари за нея. Според Чарлс Делони това беше достатъчен мотив тя да напусне съпруга си. Той настояваше, че Мариел не обича Малкълм и че се е омъжила за него по принуда, защото е била самотна, уплашена и нестабилна след лечението си в клиниката в Швейцария. Според него по онова време Мариел си е търсила баща, а не съпруг. Но докато гледаше Делони с налудничавия му поглед и изражение на лицето, Тейлър разбра защо Мариел бе предпочела Малкълм. Тейлър съзнаваше привлекателността на мъж като Малкълм Патерсън, можеше да се досети също защо едно момиче на осемнайсет години е било привлечено от Делони. Той беше колоритна личност, красив, буен и излъчваше романтика, ала мъже като него бяха твърде опасни... мъже като него извършваха неразумни неща... например да удрят жените си... или да отправят ужасни заплахи и обвинения. Но отвличаха ли те хорските деца? Дали това се включваше в арсенала на безразсъдството им? Ето това бе въпросът. А Тейлър не знаеше отговора. Едно обаче беше сигурно, че ако го беше направил, то не бе заради пари. Може би тъкмо затова нямаше искане за откуп. Просто беше наел хора да отведат момчето от нея и да го скрият. Но какво щеше да прави с детето сега, когато то бе при него?

Джон Тейлър стана и бавно излезе от стаята, а тя отново му благодари, че ѝ дава възможност лично да обясни на Малкълм. Мариел се обърна и хвърли още един поглед на Джон Тейлър, помръкнала и угрижена. Всичко беше толкова смущаващо.

— Наистина ли смятате, че той би направил подобно нещо? Имам предвид Чарлс.

Бе трудно за вярване. Той винаги е бил луд и буен, но не в такъв смисъл... Тя не можеше да повярва, че би ѝ отнел Теди. Толкова ли много е мразел? Невъзможно ѝ бе да си го представи.

— Не знам — Тейлър бе честен с нея. — Бих искал да имам отговора.

Мариел кимна и се върна в голямата дневна, където продължаваше да цари невъобразим хаос. Малкълм седеше там с посърнал вид, от двете му страни — по един човек на ФБР, и тя представи съпруга си на Джон Тейлър.

— Чаках тук, за да се срещнем — промърмори Малкълм, привидно безразличен към Тейлър.

— Ходих на друго място да разпитвам някои свидетели по случая. — Той не погледна нито веднъж Мариел. Не беше толкова неблагоприятен. В същото време обаче, докато наблюдаваше Малкълм, му мина мисълта, че той е много по-различен от Делони. Нямаше усещането, че изпитва топло чувство към Мариел, поне видимо не я подкрепяше, за него съществуваха само собствените му грижи и скръбта от загубата на единствения му син. Вместо да поиска от Джон помощ, той настоя пред него да намери Теди. — Подготвили сме всичко в случай на искане за откуп, сър — обясни Джон Тейлър с уважение, което не изпитваше. Всъщност вътрешно вече си бе изградил категорично отношение към този човек — не го харесваше.

— Аз също направих каквото трябва — отвърна Малкълм. — Тази сутрин от Министерството на финансите са ни изпратили белязани банкноти.

— Трябва да бъдем много внимателни. — В случая с Линдбърг се бе получил провал и Джон не искаше и този път да се случи нещо подобно. — Бих искал да разговарям с вас следобед, ако имате време. — Целта на Джон бе да узнае дали бащата подозира, или се страхува от някого. Както беше постъпил и с Мариел, Тейлър възнамеряваше да го види насаме, но му се щеше да даде време на Мариел преди това да разговаря с Малкълм за Чарлс Делони.

— Нека говорим сега — предложи Малкълм намръщено. Беше дремал в колата на идване от Вашингтон и бе по-отпочинал в сравнение с Мариел и Джон Тейлър.

— Опасявам се, че първо имам да свърша някои неотложни задачи.

Ако не друго, той искаше да се върне в кабинета си, да вземе душ и да се избърсне, да изпие още едно силно кафе и да помисли какво ще правят. Истината беше, че не разполагаха с никакви насочващи следи. Единственото, което имаха налице, бе Чарлс и признанието на шофьора Патрик как му се обадили преди няколко седмици и му

предложили сто долара, ако излезе с Едит точно тази нощ. Според него някой се пошегувал с тях, защото те от доста време възнамерявали да отидат на ирландската танцова коледна забава в Бронкс, така че излизането не му коствало никакво усилие. Но банкнотата пристигнала в обикновен плик на задния вход предишната седмица. Патрик изхвърлил плика и похарчил парите, без да си помисли нещо лошо. Твърдеше, че не е разпознал гласа от телефона, само му се сторило, че има лек акцент, точно какъв не беше сигурен, може би английски, може би германски. Държеше на своето — не можел да си спомни. Дори Делони да бе отвлякъл детето, той не би могъл да го извърши сам. А и освен това преди седмица Чарлс не бе виждал Мариел и не можеше да знае, че тя има дете... или е знаел? Дали това не бе ловък заговор? Да не би да я беше следил от седмици? Месеци? Беше ли получавал новини за нея, докато беше в Европа? С години ли е обмислял отмъщението си? Беше трудно човек да повярва в това, толкова малко време бе минало, беше прекалено рано. Защо обаче шофьорът не е изпитал подозрение след обаждането, то би могло да е знак за планиран грабеж или нападение срещу Малкълм или Мариел? За Джон Тейлър обаче бе ясно, че Патрик изобщо не се интересуваше от своите работодатели.

Очевидно Малкълм се подразни, че Тейлър не пожела да разговаря с него в момента и за да даде да се разбере с кого агентът си има работа, той отново му спомена за пътуването до Вашингтон. Тейлър вече бе разбрал кой стои насреща му. Бяха му внушили, че трябва да действа ефективно и според желанието на Патерсън, защото в противен случай ще съжалява. За лош късмет на хората, които поставяха тези изисквания, Тейлър беше костелив орех. Той не би се поддавал на никакъв натиск от страна на Малкълм.

— Ще се видим следобед, сър. Да кажем, около четири?

— Чудесно. Надявам се, че вашите хора знаят как да ви открием, ако преди този час се обади някой? — Това беше като леко пошляпване по лицето, упрек, че той „изчезва“.

— Разбира се.

— Много добре. Между другото, бихте ли могли да ни освободите от тези лешояди пред къщата?

— Страхувам се, че не. Всички те си въобразяват, че защитават първата поправка на конституцията. Можем обаче малко да ги

отдалечим от къщата. Ще наредя на моите хора да се погрижат.

— Погрижете се — повтори със строг вид Малкълм, вместо да благодари. Тейлър ги остави, а Малкълм погледна жена си и промърмори: — Не го харесвам.

— Той е приятен човек. Бе много любезен с нас снощи. — Тя не му обясни доколко, но Тейлър ѝ бе направил неотразимо впечатление в отсъствието на съпруга ѝ.

— Ще ми стане по-приятен, ако открие сина ни. Не е зле да не забравяш това, Мариел.

Сякаш би могла да забрави. Тя се чудеше защо той се държи толкова грубо, макар да си даваше сметка, че е разстроен, и да усещаше, че Малкълм изцяло хвърля вината върху нея. Или просто си въобразяваше? Трябваше ли отново да се чувства отговорна, както за Андре и нероденото момиченце? Винаги ли за всичко щеше да е виновна тя? Именно това ѝ причиняваше главоболието — това и ужасяващата я безпомощност, която изпитваше винаги когато нещата не бяха наред, а тя не можеше да ги промени. Но сега не биваше да мисли за това, не биваше да мисли какво би се случило на Теди. Трябва да бъде силна. И Мариел знаеше, че се налага да разкаже всичко на Малкълм, преди Джон Тейлър да се е върнал.

— Може ли да се качим за малко горе? — Погледна нервно съпруга си, който ѝ хвърли странен поглед, сякаш не му се вярваше, че тя му прави подобно предложение. — Налага се да поговоря с теб.

— Сега не му е времето. — Той се опита да я отпрати, искаше му се на свой ред да звънне на германския посланик, защото обаждането му го бе трогнало.

— Не, Майкъл, важно е.

— Не търпи ли отлагане? — по погледа ѝ разбра обаче, че трябва да отиде.

Всъщност нейното поведение го изненада. За жена, чиито колена се разтреперваха от най-дребната неприятност, тя преживяваше твърде прилично тази криза. Разбира се, имаше уморен вид и беше бледа, но изглеждаше спокойна и разумна и като се изключат трогателно треперещите ѝ ръце, изглежда се владееше емоционално. Той не беше видял ужасната сцена в стаята на момчето тази сутрин, сълзите, които сякаш нямаха край, докато тя притискаше към себе си мечето на Теди и усещаше как към гърлото ѝ се надига невъобразим ужас, щом

помислеше за сина си. Но Мариел се бореше със себе си, защото знаеше, че трябва да издържи. Ако не успееше, щеше да се паникьоса и напълно да рухне.

— Малкълм, идваш ли с мен горе? — Мариел бе настоятелна.

— Добре, добре. Ще бъда при теб след малко.

Тя се отправи към гардеробната си, защото не знаеше къде другаде да отиде, и докато той дойде, крачеше припряно из стаята. Не знаеше откъде да започне, нито какво да каже, съжаляваше, че не бе го накарала да я изслуша, преди да се оженят. Но тогава той не желаше, а сега щеше да му се наложи. Малкълм дойде след половин час, точно когато тя се готвеше да слезе долу и да види защо се бави. Най-сетни обаче съпругът ѝ се появи и в малката стая ѝ се стори много едър. Взе стол и я погледна, очевидно нервиран.

— Е, Мариел, не мога да си представя за какво бихме могли да разговаряме сега. Надявам се наистина да е важно и да има нещо общо с Теди.

— Би могло да има общо, макар да храня надежда, че няма — отвърна тихо и седна на малкото канапе срещу него. Много странно, но тя изпитваше същата вътрешна резервираност към него, колко далечни си бяха, дори в скръбта. Всъщност изведнъж всичко ѝ се стори лошо от всякога. — Отнася се до мен и мисля, че е важно. Преди години, когато се женехме, аз ти казах, че някои факти от живота ми може да не ти харесат, а ти ми отвърна, че всеки има минало и то няма значение. Ти смяташе, че е по-добре да оставим миналото непокътнато, но според мен ти заслужаваше да знаеш истината. — Тя въздъхна, отново не ѝ достигаше въздух. Споменът бе толкова мъчителен, че винаги когато се докоснеше до него, се появяваха проблеми с дишането. Ала въпреки терзанието Мариел съзнаваше, че най-сетне трябва да му каже. Този път той бе длъжен да я изслуша. — Спомни ли си? — попита го тя нежно и за миг погледът му стана помил.

„Може би просто е много разстроен“, каза си тя. Възможно бе шокът от загубата на Теди да е толкова голям, че той да не е в състояние да се държи добре с нея и да я утешава, точно както те двамата с Чарлс бяха неспособни да се успокояват взаимно преди девет години. Понякога, когато мъката е твърде смазваща, човек може да я надвие единствено сам. Тя се замисли дали в момента не ставаше

тъкмо това и дали в крайна сметка чувството, че той я вини, не е лъжовно. Сега обаче трябваше да продължи.

— Спомням си — отвърна Малкълм. — Но какво общо има това със станалото? Или с Теди? — Той отново я погледна с упрек, а тя се опита да не обръща внимание.

— Не знам. Не съм сигурна. Но се налага да ти кажа какво знам. — Пое си дъх и продължи, без да съзнава колко бе красива в момента. — Баща ми бе разправял на най-близките си приятели, че на осемнайсет години съм имала флирт и съм се държала малко неразумно по време на голямото светско турне в Европа. После бе обяснил, че съм решила да остана и да уча в Париж. Е, съвсем малка част от това бе истина, всъщност ставаше дума за нещо повече от флирт. Аз избягах с Чарлс Делони. Сигурна съм, че познаваш баща му. — Малкълм кимна. Познаваше го — дори по-добре от собствения си баща. Беше свадлив старец, но умен и с голямо състояние. Ала със сина никога не се бе срещал. Бе чувал, че е ренегат, от най-неприятния тип, също и писател. Избягал да воюва в Първата световна война още когато бил на четиринайсет или петнайсет години, и след това останал в Европа. Старият Делони разправяше, че синът му не струва, и това бе всичко, което бе чувал, но сега изглеждаше вцепенен от признанието на Мариел. — Омъжих се за него, когато бях на осемнайсет, и след като се върнахме от медения си месец, родителите ми настояха да разтрогна брака си, но аз бях бременна. Те се прибраха в Щатите, а аз останах. Бракът никога не бе разтрогнат. Роди ни се момченце... — Едва се преборваше със сълзите, докато разказваше. След всичките тези години за нея бе почти непоносимо да сподели историята два пъти в един и същи ден. Но тя си даваше сметка, че трябва да каже на Малкълм. Изчезването на Теди напълно бе променило обстоятелствата. — Казваше се Андре — пое си тя отново дъх — и приличаше на Теди, само дето беше с черна коса, а не с руса, като теб. — Опита се да се усмихне, но Малкълм не каза нищо. Той не намираше монолога за забавен. И тя знаеше, че заради Малкълм трябва да се придържа към фактите. Той не биваше да долови колко много е обичала Андре, колко силно е обичала Чарлс и колко ужасно е било, когато Андре умря. Той трябваше да узнае само фактите, да разбере също, че Чарлс е видял Теди и е обезумял. Добре беше да го чуе именно от нея, за да не мисли, че тя защитава Чарлс. Единственото същество, което искаше да

защити, бе Теди. А Малкълм трябваше да чуе всичко, за да могат да го намерят. — Умря, когато бе двегодишен... в Швейцария. Бях бременна с друго дете, но изгубих и него.

За миг Малкълм се почувства ужасно неловко.

— Как умряха?

— Андре се удави. — Тя затвори плътно очи и започна да се опитва да си върне самообладанието, но за разлика от Джон Тейлър предишната вечер, Малкълм Патерсън не се и постара да я приласкае. — Той изтича към езерото... то бе замръзнало... пропадна под леда... заедно с две малки момиченца. Аз ги спасих. — Гласът ѝ бе почти монотонен и тя продължи, като се опитваше да не си представя лицето на Андре, отпечатъка на смразяващата смърт върху него, докато се мъчеше да му вдъхне живот, опитваше се да не усеща същото чисто ухание на тялото, което толкова много обичаше... точно както Теди... А ако Теди умре, как ще го преживее? Мариел се насилваше да продължи, а Малкълм я наблюдаваше. — Не успях да го достигна. Той беше под леда. — Това изрече, шептейки бездиханно, а после тонът ѝ отново се повиши. Приличаше на изкачване на планина — с височината въздухът става все по-разреден и дишането се затруднява. — Чарлс винаги е смятал, че аз съм виновна за това. Хвърли вината върху мен, защото не съм го наблюдавала. Уж го гледах, но говорех с някой... с майката на двете малки момиченца... тя каза, че вината не е моя, но аз знам, че беше. И Чарлс мислеше така. Същия ден той бе отишъл на ски, когато се върна, се опита да ме убие... а може би не беше така... може би бе полудял от силната болка... все едно, аз изгубих и бебето. Вероятно и да не беше се нахвърлил, щях да го изгубя заради ледената вода. Нали скочих да вадя Андре. — Малкълм кимна, хипнотизиран от ужаса, който лъхаше от думите ѝ, и въпреки че се владееше, лицето му пребледня, докато я слушаше. — Чарлс винаги е смятал, че съм убила и двамата, че вината, заедно ги изгубихме, е моя. А аз... аз... — Гласът ѝ потрепери и тя не можа да продължи, а наведе глава, после го погледна, на лицето ѝ бе изписано само страдание и нищо друго, очите ѝ бяха изпълнени с ужас, който той никога не можеше да изпита и никой не бе в състояние да изличи от душата ѝ. — Би могло да се каже, че стигнах до нервен срив. Бях в болница... клиника... санаториум... в продължение на повече от две години. Бях на двайсет и една, когато се случи, и неколkokратно се

опитах да се самоубия. — Твърдо бе решила да му каже всичко. Той имаше право да знае, не трябваше да съществуват повече тайни помежду им. — Не исках да живея без Чарлс и децата ни. Опитах всичко, каквото можах, за да умра, но лекарите направиха възможното, за да ме спасят. През това време не съм виждала Чарлс... всъщност го видях веднъж само през първата година. Посети ме, за да ми каже, че баща ми е починал няколко месеца след Андре. Разправят, че го убил шокът на големия крах на фондовата борса, и сигурно е така... Не ми съобщиха, че майка ми се е самоубила шест месеца по-късно. Сигурно без татко и без мен... — Гласът ѝ заглъхна и Малкълм разбра какво иска да каже. — Те криеха това от мен още една година, а после аз се пооправих. Казаха, че мога да изляза оттам, че трябва да се върна към нормалния живот и да свикна да живея с мисълта за случилото се. Убеждавах ме, че вината не е моя, че не бива да се измъчвам и след като Чарлс се смята за отговорен, това си е негов проблем. — Мариел отново си пое дъх, като че ли малко се поуспокои, и се загледа с невиждащ поглед навън през прозореца. — Дойде да ме види веднъж накрая, преди да си тръгна, и ми каза колко съжалява, че бил обезумял от болката, че вината не е моя и той всъщност никога не си го е мислил. Но аз разбирах по очите му, че Чарлс продължава да ме смята за виновна за смъртта на децата. Все още го обичах. — Тя погледна Малкълм право в очите. — Винаги съм го обичала, но знаех, че ако остана при него, чувството за вина няма да ме напусне. Станалото винаги щеше да стои между нас. Не можех отново да заживея с него. Трябваше да остана сама. Затова, щом излязох от болницата, се върнахме в Щатите и тогава го видях за последен път. Когато те срещнах — тя въздъхна, — ти беше толкова добър с мен. Даде ми работа, направи толкова много за мен. Грижеше се за мен, винаги беше толкова мил. И ние се оженихме. Никога не съм си представяла, че отново ще се омъжа. Мислех, че няма да бъде честно към никого... толкова неща тежаха на съвестта ми. Но за теб като че ли това нямаше значение... и... — Изведнъж тя усети вина. — Нямах си никого... и понякога бях толкова уплашена. А ти ме накара да се чувствам в безопасност... мислех, че и аз мога да бъда добра към теб... и може би да те направя щастлив. — Мариел сведе поглед, в същото време си мислеше за времето, когато се роди Теди, а сълзите започнаха да се

стичат по лицето ѝ. Тя го бе затрупала с твърде много информация за кратко време. — Бях толкова щастлива, когато Теди се роди.

— И аз. — Думите му прозвучаха като грачене в малката стая. — Той бе смисълът на живота ми. Винаги съм мислел, че в миналото ти има нещо загадъчно, Мариел. Но никога не съм подозирал, че е толкова грозно. — Малкълм имаше вид на човек, потънал в земята от срам.

— Съзнавам — тя кимна, — затова сметнах, че трябва да го знаеш. Възнамерявах да го чуеш, преди да си решил да се ожениш за мен, но ти не пожела. — Той кимна и тя продължи. — След завръщането си в Щатите изобщо не бях виждала Чарлс. Никога — до миналия петък. Срегнах го случайно в катедралата „Сейнт Патрик“. Отидох да запаля свещ за децата и родителите ми. Беше годишнина от смъртта на децата ни — тя се насили да изрече думи, които ненавиждаше — и той се оказа там. Каза, че дошъл в Ню Йорк, за да види баща си.

— И какво още? — тук вече Малкълм прояви интерес.

— Той настояваше пак да се срещнем, но аз му отвърнах, че не мога.

— Защо не? — Малкълм искаше да задълбае в чувствата ѝ, а тя се засегна, че изобщо ѝ задава такъв въпрос.

— Защото те обичам, защото сме женени. Заради Теди.

— И той ядоса ли се? — попита Малкълм с надежда.

— Не, не тогава... и двамата бяхме много разстроени. Всяка година това е ужасен ден за нас.

— А после обади ли ти се?

— Не, на следващия ден се натъкнах на него в парка, бях с Теди, при езерото с лодките. Стори ми се, че беше пил или най-малкото беше махмурлия от предишната вечер. Погледът му бе безумен и той бе шокиран, когато разбра за детето... момченцето... и тогава се ядоса — призна Мариел.

Това беше същината на цялата история.

— И какво каза той? Направи ли нещо на детето? — Малкълм изглеждаше ужасен от чувото.

— Разбира се, че не. Не мисля, че е способен на подобно нещо, а и аз никога не бих му позволила. — Тя бързо си пое дъх. — Но Чарлс беше много разгневен. Започна да ме заплашва. Каза, че не съм

заслужила такъв шанс. И — тя си пое дълбоко въздух, преди да му каже — той издума някаква глупост, че щял да вземе Теди, за да ме накара да се върна при него. Но, Малкълм, аз съм сигурна, че не говореше сериозно. Въпреки това прецених, че трябва да знаеш. От полицията ме попитаха дали някой ме е заплашвал, или е имал причина да ми е ядосан и в името на Теди аз им казах. — Малкълм бе изненадан, че тя не мислеше да защити Чарлс Делони, макар по погледа ѝ да разбра, че все още го обича.

— Разказала си това на полицията? Всичко?

— Да — Мариел кимна бавно. Вече не се срамуваше. Беше болезнено, но вината не бе нейна. Най-сетне бе стигнала до този извод.

— Хубава историйка. Предполагам, че ще стане интересно четиво за вестниците.

— Господин Тейлър ми обеща, че ще направи всичко възможно, за да запази тайната. Но той вече се е срещал с Чарлс.

— Очевидно ти знаеш доста за хода на разследването — иронично отбеляза Малкълм.

Отначало тя не му отговори.

— Исках да ти го кажа аз. Смятам, че имаш право да го знаеш. — Той кимна и стана, изглеждаше силно разтревожен, после я погледна и за миг тя се зачуди дали е ядосан.

— Изглежда, контактът ти с Делони е застрашил сигурността на нашето дете, Мариел. Не ти ли мина тази мисъл? — Отново вина... и отговорност... защо винаги тя бе виновна? Защо ставаше така, че животът ѝ или нейните провали, или безразсъдството ѝ неизменно причиняваха болка на другите?

— Помислих си го. Но аз нямах намерение да се срещам с него. Стана случайно.

— Сигурна ли си? Убедена ли си, че Делони не те е проследил и не те е причакал в черквата?

— Той беше точно толкова изненадан, колкото и аз. А езерото с лодките е точно срещу бащината му къща.

— Тогава не е трябвало да отиваш там. — Гласът на Малкълм бе строг, той я обвиняваше. Вече беше ясно, че я упреква. — Не е трябвало да правиш нищо, с което да излагаш на риск сина ми — не *тяхното*, а *неговото* дете, — и след като чух историята ти, съм

удивен, че си си позволила да го заведеш на езерото с лодките, особено в такова време.

Това бе най-жестокото нещо, което някой би могъл да й каже. Трябваше да минат години, преди да може отново да се приближи към заледено езеро, а и тя изобщо не бе пустила Теди да припари до водата.

— Как можа да го кажеш? — Мариел бе шокирана. Думите му бяха като плесница, но на него това не му направи впечатление. Той беше твърде разтревожен.

Започна да се разхожда из стаята и да й говори.

— Как можеш да очакваш, че ще ти простя, след като ми разказа тази история? Занимаваш се с този ужасен мъж, за когото ти самата признаваш, че се е опитал да те убие, а вероятно е убил и нероденото ти дете, и излагаш сина ми на риска той да му направи нещо, признаваш ми, че те е заплашвал, че се е заканил да го открадне, няма значение по каква причина... И какво очакваш от мен, Мариел? Съчувствие за децата ти, които са умрели? Или за моето отвлечено дете? Ти вкара този мъж в живота ми, ти го доведе направо до вратата ми, ти заведе сина ми в парка, където той е могъл да го види, ти му показва Теди и провокира този луд да открадне детето ни и какво очакваш сега, след всичко това... да ти простя? — В очите му имаше сълзи, гласът му трепереше от ярост, а Мариел стоеше пред него и безпомощно плачеше.

— Не знаем дали той го е откраднал — обади се тя с измъчен глас. Беше му казала всичко и сега знаеше, че никога няма да й прости. — Все още не ни е известно нищо.

— Знам само, че преди години си била близка с хора, които могат да унищожат единственото ми дете... а на теб — най-малкото ти дете.

— Малкълм — тя затвори очи и почти беше на път да припадне, — как можа да кажеш това?

— Защото е вярно — изрева той срещу нея, — защото в момента Теди може да е мъртъв, погребан в някой плитък гроб, който никога няма да намерим, или ако е още жив, може всеки момент да бъде убит. Може никога вече да не видиш детето си. — Той се нахвърли върху нея като кошмарно чудовище с гърмящия си глас и ужасяващите обвинения. — Онова, което трябва да разбереш, което трябва да признаеш сама пред себе си, е, че ти му набуца Теди в ръцете,

провокира този човек, ти направи Чарлс Делони част от нашия живот... именно ти, Мариел, направи това.

Тя започна да се задъхва от болката, която той ѝ причиняваше, но нямаше сили да му каже, че не е прав. Възможно беше тя наистина да бе направила всичко, за което той я упрекуваше. Възможно беше вината да е нейна и докато го слушаше, се отпусна на стола и спазъмът от мигрената сякаш започна да мачка мозъка ѝ толкова силно, че почти не можеше да пази равновесие. В главата ѝ бучаха гласове, усещаше познатата болка и както ставаше в такива моменти, чу звука на течащата вода под леда, а след това разбра, че Малкълм е излязъл от стаята, но вече почти не беше в съзнание.

Сякаш часове по-късно долови звук, с изненада се огледа и видя младата прислужница, която предишната нощ бе вързана и упоена от похитителите. Бети ѝ бе донесла прането. Опитвайки се да върне къщата към нормален ритъм на живот, госпожа Патерсън бе накарала всички, с изключение на Едит и Патрик, които бяха предупредени да не напускат града, да работят. ФБР все още проявяваше интерес към тях.

— Госпожо Патерсън, добре ли сте? — Бети забърза към нея, защото тя приличаше на припаднала.

Бе се свлякла наполовин от стола, когато Бети я намери. Звукът от гласа ѝ съживи Мариел и тя се огледа, доколкото можеше да преодолее заслепяващата болка, спомни си твърде бързо какво се бе случило, какво бе казал Малкълм, че вината е нейна... че тя е довела Чарлс в дома им... и той е откраднал Теди... Но така ли беше? И защо? Наистина ли я мразеше толкова много? Всички ли я мразеха?... Прави ли бяха?... Изведнъж силно ѝ се прииска да бе умряла преди години, когато трябваше... може би щеше да е добре да бе останала под леда с децата си.

— Госпожо Патерсън...

— Добре съм — промълви Мариел, опитвайки се да се изправи на крака и да оправи роклята и косата си, а уплашеното младо момиче я наблюдаваше. Мариел имаше вид на мъртвец — толкова бе бледа, а както се мъчеше да запази равновесие, приличаше на болна. — ... Не съм много добре... боли ме главата... нищо сериозно...

Тя се запъти бавно към спалнята си и Бети я последва. През изминалата нощ бе преживяла голямо изпитание, но полицията увери

Бети, че вината не е нейна, че тя не е могла да направи нищо, за да ги спре и че ако се е опитала, те вероятно са щели да я убият. Затова Бети вече не се чувстваше виновна, само смяташе, че е извадила късмет. За разлика от Мариел, която се упрекуваше за всичко в живота си през изминалите девет години. Това беше страховито бреме.

— Искате ли студена кърпа?

— Не... не... благодаря ти... Само малко ще полежа. — Ала щом се озова в леглото, стаята се завъртя пред погледа ѝ и тя си помисли, че ще повърне. Все едно бе пияна, но състоянието ѝ бе по-неприятно, защото изпитваше и болка. — Някакви новини?

Надигна се за миг, но Бети само поклати глава в знак на отрицание и продължи да спуска щорите, а когато малко по-късно излезе от стаята, Мариел бе затворила очи от болка, ала не спеше.

На долния етаж Бети се натъкна на Джон Тейлър, който я попита къде е госпожа Патерсън. Отвърна му, че господарката е с главоболие и си почива.

— Оставете я да почива — настоя той. Искаше само да е сигурен, че тя вече е казала на Малкълм за Чарлс, но в момента, в който влезе в кабинета, разбра, че съпругът ѝ знае. Когато поздрави Джон Тейлър, Малкълм Патерсън имаше мрачен вид.

— Моята съпруга ми разказа за Чарлс Делони — мина той веднага на въпроса. Доколкото Джон разбираше, тя му бе казала всичко докрай, но чутото не го бе размекнало. — Шокираща история. Мислите ли, че това е човекът?

Той беше направо луд за сина си и не искаше да остави непроверена нито една вероятност, независимо колко голям скандал би могъл да се разрази.

— Възможно е. Нямаме свидетелство, нямаме доказателство. За миналата нощ той има алиби, не кой знае какво, но го поддържа, а ние го проверихме и то се оказа вярно. Пил е в бар на Трето авеню. Преди това е бил с приятели в „21“. Но той все едно не би могъл да го направи сам, би наел хора, които да го извършат, поне аз така си представям.

Малкълм бе размишлявал доста по въпроса, откакто Мариел му разказа преживелиците си.

— Ако е сторено за отмъщение, не би трябвало да има искане за откуп. И ето че досега не сме получили — мрачно отбеляза той.

— Това е вярно. Но момчето го няма по-малко от денонощие. През следващите няколко часа могат да се случат много неща.

— Искам Делони да бъде арестуван — изрева Малкълм. — *Веднага*. Разбирате ли?

— Да, сър, разбирам — отвърна с неестествен глас Джон Тейлър. — Но за да го направим, ние имаме нужда от доказателство, а не разполагаме с такова. Не знаем абсолютно нищо, с изключение на факта, че е бил пиян и е отправил някои заплахи, които могат и да са абсолютно лишени от съдържание. А някога той е бил женен за съпругата ви.

Малкълм го погледна, не беше очарован от темата на разговора.

— В такъв случай, господин Тейлър, по-добре ще е да се заемете да намерите въпросното доказателство, нали?

— Да не би да ми предлагате да го изфабрикувам? — Тейлър бе направо поразен.

Независимо за колко властен, авторитетен, интелигентен или очарователен смятаха Малкълм Патерсън, Джон Тейлър подозираше, че той е просто едно мръсно копеле.

— Нищо подобно не ви предлагам. А ви подтиквам да го откриете.

— Ако съществува, ще го открия.

— Добре. — Малкълм се изправи, с което даде да се разбере, че разговорът е приключил.

За миг Тейлър се зачуди защо не го харесваше. Дали не изпитваше враждебност към този човек, защото ревнуваше от него? Патерсън имаше всичко — пари, власт и съпруга, за която Тейлър би заложил и главата си. Нещо му подсказваше обаче, че за Малкълм Патерсън тя беше вещ, която не представляваше ценност.

— Опасявам се, че трябва да ви задам още няколко въпроса.

— Разбира се. — Малкълм отново седна, като се престори на отзивчив, но бе служебно вежлив. Той искаше да направи всичко, което бе възможно, за да върне сина си.

— Сецате ли се за някого, който би искал да ви навреди? Някой, който да ви е отправял заплахи, да кажем, през последната година, дори най-глупавите на пръв поглед, нещо, което може да е изглеждало немаловажно по това време, но в светлината на случилото се снощи да придобие ново значение?

— Нищо не се сещам. Мислих цяла нощ на път от Вашингтон, но не ми дойде наум никой, който да иска да ми навреди.

— Някоя деликатна политическа връзка? Недоволни служители? — Малкълм отново поклати глава. — Жени, с които да сте имали контакт? Всичко, което ми доверите, ще бъде запазено в тайна, доколкото е възможно. — Това бе обещал на Мариел. — Но всеки факт може да се окаже важен.

— Оценявам онова, което правите — рече студено Малкълм, — но не е необходимо. Нямам никакви извънбрачни връзки с жени. — Той се ядоса, дори само от зачекването на тази тема.

— Бивши съпруги, които могат да ревнуват, че имате дете от друга жена след толкова години?

— Едва ли. Първата ми съпруга се омъжи за един от най-известните пианисти и живее в Палм Бийч, а мъжът на втората е президент на банка и живеят в Чикаго. — После Малкълм се заяде твърде длнопробно според Джон и затова той не реагира на подхвърлянето. — За разлика от бившия съпруг на сегашната ми жена съпрузите на предишните ми жени не са опасни хора.

— Може би и Чарлс Делони не е опасен. — Тейлър се почувства длъжен да каже нещо в нейна защита.

— Не ме интересува какъв е, инспекторе. Само искам да ми върнете детето. До Коледа оставаха единайсет дни.

— Разбирам, господин Патерсън. Правим всичко възможно. И ще сторим онова, което е по силите ни, за да го открием.

— Върнете се и разговаряйте отново с Делони.

Тейлър мразеше да получава заповеди от цивилни лица, но кимна, после се изправи и благодари на Малкълм за търпението му. Отбеляза наум, че Патерсън изглежда уморен и износен, ала за човек на неговата възраст всъщност беше дори завидно здрав и спокоен и хладнокръвно разсъждаваше върху случилото се. Преди да си тръгне, Джон поразпита за Мариел и разбра, че мигрената я е повалила.

От стаята си, точно отгоре, тя чу как входната врата се затвори, когато Тейлър излезе, и виковете на журналистите, докато той си проправяше път през струпаната отпред тълпа. Малко по-късно полицията огради къщата и малко отдалечи журналистите. За Мариел обаче това беше само шум от нечленоразделни виковете. Тя лежеше в

тъмното, ослепена от болката, и безмълвно се молеше за спасението на Теди.

ГЛАВА 6

На следващия ден Тейлър отново дойде, но от Теди все още нямаше ни следа. Похитителите не бяха казали и дума, не бяха се обадили, не бяха изпратили писмо и още не се бе появило искане за откуп. За печата денят бе пълен със събития. Из всички вестници се появиха стари фотографии на Малкълм и Мариел. Патрик, шофьорът, даде интервю и намекна, че Мариел има връзка с някакъв мъж, публикувана бе негова снимка с Едит, облечена в бялата парижка рокля на Мариел от „Мадам Грес“. Патрик и Едит бяха фотографирани в самата вечер на отвличането, когато ходиха на ирландската коледна забава в Бронкс, и двамата изглеждаха много важни. В следобедния вестник предния ден се появи снимка на Мариел, на която личеше, че е уплашена и дезориентирана. Бе хваната точно в момента, в който журналистите си пробиваха път в къщата, имаше и друга нейна фотография, както беше в нощница — очевидно я бяха издебнали през прозорците на кабинета. Макар Патрик да бе намекнал, че е възможно в живота ѝ да има друг мъж, никой не споменавахе за Чарлс Делони.

— Приятно четиво — отбеляза Малкълм язвително, докато закусваше на следващия ден след завръщането си. — Не мога да кажа, че изпитвам удоволствие да чета как жена ми общува с други мъже. — Не беше я виждал, откакто я остави с главоболие предишния ден, и тя все още беше твърде бледа, но твърдеше, че е по-добре.

— Обясних ти какво се случи — изглеждаше съкрушена от думите му.

— Може би трябваше да го обясниш на Патрик.

Тя го стрелна с поглед и за миг сякаш изгуби контрол над себе си. Ала дори това незначително усилие възбуди болката в главата.

— Може би трябва да се погрижиш шпионите ти да ти докладват по-точно, Малкълм.

— Какво означава това? — той я погледна с хладен поглед.

— Точно каквото казвам. От деня, в който дойдох в тази къща, никой от прислугата не се държи добре с мен и ти го знаеш.

— Може би не умееш да ги управляваш, Мариел. А е възможно също те да знаят нещо, което не ми е известно.

— Как смееш! — Тя му беше толкова вярна, толкова предана, толкова скромна. А сега заради Чарлс той я обвиняваше за всичко. Бе се променил за една нощ. Беше толкова непочтено от негова страна, че Мариел напусна трапезарията със сълзи в очите и пред вратата се сблъска с Джон Тейлър.

— Добро утро, госпожо Патерсън. — Той погледна лицето ѝ и разбра, че напрежението я побеждава.

Отново се бе срещал с Делони и го предупреди да не напуска града, но все още не разполагаха с доказателство, а неговото алиби бе стабилно. Засега нямаше никакви следи, които да го насочват към участниците в похищението на Теди. ФБР енергично работеше по случая, разработваше се и версията, че Теди може да е изведен от щата и да е в Ню Джърси. До този момент единственият реално заподозрян беше Чарлс Делони. Хората, които бяха платили на Патрик сто долара, за да прекара вечерта навън, бяха изчезнали яко дим и следователите нямаха повече данни. А Бети и госпожица Грифин не бяха чули и видели нищо и не можеха да помогнат.

— По-добре ли сте днес? — попита я внимателно Тейлър.

Тя кимна. След като Теди го нямаше, би ли могло да се чувства по-добре?

— Някакви новини?

— Още не. Но ние работим усилено и чакаме. Рано или късно някой ще се обади за откуп и тогава ще се придвижим напред. Бих искал днес отново да разговарям с някои хора от прислугата ви, за да установя дали първоначално не са забравили нещо от вълнение. — Тя кимна, това звучеше разумно. Тейлър възнамеряваше също да говори и с Малкълм.

Мариел се отправи отново към детската стая и там с изненада се натъкна на съпруга си. Стоеше в стаята на Теди, изглеждаше сломен от скръб, докосваше играчките му и прокарваше ръка по възглавницата. Мариел се просълзи, когато го видя. Почувства се виновна за острите думи, които си размениха долу. И двамата бяха изопнати като струни. Тя огледа стаята и сърцето ѝ се разкъса от болка. Припомни си как галеше бузката му, а той лежеше, облечен в червената си пижамка, която госпожица Грифин му бе ушила, с бродерията на якичката.

Цялата бе изпъстрена с мънички влачета, които бавачката бе избродирала със син конец.

— Трудно е човек да повярва, че едно дете може просто да се изпари, нали? — тъжно отбеляза Малкълм и тя кимна. Той я погледна съчувствено и вече гласът му звучеше по-нежно, отколкото преди един час. Тук, в тази стая, човек можеше само да тъжи, но не и да изпитва яд. Малкълм се отпусна бавно на люлеещия се стол до леглото и се втренчи към мястото, където синът му бе лежал, преди да го откраднат. — Мисля си непрекъснато за влачето долу, което го чака. — Когато заговори, очите му се изпълниха със сълзи, а Мариел се обърна на другата страна, за да не види нейните. После той се протегна и докосна ръката ѝ. — Съжалявам за казаното тази сутрин. Опасявам се, че бях пренапрегнат. И вчера също... всичко това е само кошмар, Мариел. Какво ще правим? — За пръв път тя го виждаше да губи почва под краката си и изведнъж ѝ стана жал за него. Внезапно той ѝ се видя съкрушен.

— Трябва да се молим да се прибере по-скоро вкъщи. — Тя се опита да каже това спокойно, като стисна ръката му. Няколко минути по-късно дойде Хейвърфорд и му съобщи, че Бригите го чака в кабинета му в къщата. Въпреки трагедията Малкълм се опитваше да не прекъсва работата си, а Бригите се държеше много отзивчиво и дълбоко им съчувстваше за случилото се. Беше плакала с часове, след като бе чула новината, и още не ѝ се вярваше.

Когато той тръгна към кабинета си, Мариел го последва на долния етаж и пак се прибра в своята стая. Поне до известна степен се бяха помирили. Тя размени няколко думи с Бригите. Двете жени поплакаха, Бригите я прегръщаше сърдечно, неспособна да говори от вълнение, а след това отиде да работи с Малкълм. Мариел знаеше колко много Бригите харесва Теди.

По-късно следобед Джон Тейлър приключи с повторните разпити на прислугата и поиска да се срещне с Малкълм. Въпреки че Мариел го бе предупредила за отрицателното мнение на персонала към нея Джон Тейлър бе отвратен от онова, което чу. Обрисоваха пред него портрет на жена, съвсем различна от дамата, с която се запозна вечерта след отвличането. Говореха като за слаба, разглезена, уплашена жена, която винаги се спотайва. Госпожица Грифин каза, че госпожа Патерсън е прекалено нервна и притеснителна, а това не се отразявало

добре на момчето. Дори понякога била толкова нервна, че не искала да го вижда, а в началото ѝ трябвало доста време, за да свикне с него. Отпърво почти не проявявала интерес към момчето, сякаш не била сигурна, че желае това дете. Едва по-късно започнала да прекарва по малко време с него, „между главоболията“.

При повторния му разговор с Едит тя я нарече разглезено и досадно момиченце и сподели, че може да каже и по-лоши думи, освен това госпожата харчела толкова много за тоалети, че чудно как досега не е разорила съпруга си. Според Едит Мариел прекарвала цялото си време в дрямка или почивка, изобщо не се интересувала от къщата, което, от друга страна, било добре, защото все едно, никой не я слушал. Всички те работели за господин Патерсън, даде да се разбере тя, още преди онази да дойде в къщата. Дори за уволнението си обвини Мариел, а не Малкълм. Икономката бе по-въздържана, само подчерта, че знае твърде малко за навиците на госпожа Патерсън. Но тя също отбеляза, че самата госпожа Патерсън не представлява интерес. Само *господин* Патерсън имал значение.

Единствено Бети каза някои по-мили думи. Хейвърфорд като че ли изпитваше съжаление към нея, макар и да не пожела да се разкрие пред Джон Тейлър. И, разбира се, когато отново го разпитаха, Патрик продължи да говори за „гаджето ѝ“, а Тейлър му предложи да запази това сведение за себе си, защото той очевидно знае повече за отвличането и много лесно може да бъде призован за свидетел, което поне за момента изплаши Патрик и го убеди, че трябва да мълчи.

Впечатлението, което придоби Тейлър, бе за жена, която никой тук не приемаше по непонятни причини. Тя беше натрапница, както сама се бе нарекла, в собствената си къща и малцина от онези, които работеха при нея, я бяха опознали или я харесваха. Той имаше чувството, че тя се бе отдръпнала от всички, и с основание подозираше, че е много самотна. За това си мислеше, когато отиде в кабинета да се види с Малкълм и му спомена за впечатлението си, докато Хейвърфорд им сервираше по чаша кафе.

— Защо според вас — Тейлър си сложи само лъжица захар и нищо друго, после погледна Малкълм — повечето от вашите слуги не харесват съпругата ви? — Видя, че Хейвърфорд го наблюдава, но възрастният домакин не каза нищо.

Малкълм въздъхна дълбоко и се загледа през прозореца.

— Тя не е силен човек, знаете ли... слаба е, уплашена и те може би го чувстват. Тя има — той сякаш се поколеба, преди да го каже — във... ментални проблеми, поне... в миналото... и страда от ужасно главоболие.

— Това не е причина да бъде мразена.

Те всички като че ли не уважаваха Мариел като личност, все едно тя нямаше значение и не съществуваше, все едно работеха само за господаря си и искаха всеки да е наясно с това. А Джон Тейлър не можеше да спре да се чуди дали Малкълм не бе внушил подобно отношение към нея, за да я направи безпомощна в собствения ѝ дом. Тя като че ли нямаше влияние върху никого, дори и върху детето си или прислугата и със сигурност не и върху съпруга си. Даже госпожица Грифин призна, че тя никога не изпълнява заповедите на госпожа Патерсън. Приемала нареждания само от бащата на момчето. Когато Тейлър я попита защо постъпва така, не можа да даде друго обяснение, освен че Мариел е слаба и не е с всичкия си, но това не му направи силно впечатление. От личния си контакт той не възприемаше Мариел като слабохарактерна. Тя беше разумна, интелигентна и вежлива, а макар и да страдеше от главоболие, се владееше. Но той разбра, че прислугата я смята за ментално непълноценна — жена, на чийто ум и преценка не можеше да се разчита. Тейлър не преставаше да се чуди кое бе породило това тяхно отношение.

— Не мисля, че всички тук я мразят. Колко ужасно се изразявате. — Малкълм се усмихна благо, а дотогава бе гледал Тейлър почти мрачно. — Тя не е момиче със силен характер и има неприятни проблеми. Кой може да гарантира, че ще е в състояние да преживее този шок? Това би могло да се окаже последният щрих на една не твърде приятна картина.

— Така ли смятате? — Тейлър разбираше, че е напипал нещо, но още не можеше да схване какво. Искаше да знае още нещо. Но го остави за по-късно. — Да не би да имате предвид друго? — Той наблегна на думите си. — Че тя е луда?

— Разбира се, че не. — Малкълм си придаде възмутен вид от обидата, хвърлена срещу жена му. — Казвам ви, че е уязвима и крехка.

— Не е ли същото? Да не би да искате да кажете, че тя може да полудее, защото Теди е отвлечен? Това ли се е загатвало в тази къща през всичките изминали години — че тя е „уязвима“, както се

изразихте, и никое нейно разпореждане не бива да се взема на сериозно? Казвали ли сте им това или те сами са стигнали до този извод?

— Наистина им казах, че трябва да се обръщат към мен и да не я безпокоят. — Малкълм се бе подразнил. — Но не виждам никаква връзка между отношението на прислугата към Мариел и отвличането на сина ми — сопна се той.

— Понякога цялостната картина е твърде важна.

— Цялостната картина говори, че тя е много деликатно момиче, преживяло твърде неприятна история, както вие самият знаете и за която аз току-що разбрах. Две години в клиника за душевноболни и девет години въображаеми болки в главата. — Докато изговаряше думите, все едно забиваше гвоздеи, а Тейлър не хареса казаното от него. Сякаш се опитваше да я дискредитира като личност и по някакъв начин да внуши презрението си на всеки от обкръжението им. Тейлър подозираше, че единствено Хейвърфорд се отнася по-различно към нея.

— Да не би да твърдите, че главоболието ѝ е въображаемо?

— Казвам само, че тя е свръхчувствителна. — Малкълм бе стигнал по-далече, отколкото бе искал, и внезапно изпита силно раздражение от Джон Тейлър.

— Достатъчно свръхчувствителна, че да се замеси с Чарлс Делони в отвличането на собственото си дете?

Малкълм изглеждаше шокиран и замълча за дълго.

— Никога не ми е минавало през ум подобно нещо. Но допускам, че е възможно. Всичко е възможно. Не знам. Питахте ли я?

— Питам вас. Смятате ли, че би направила подобно нещо? Мислите ли, че още го обича? — Тейлър се чудеше колко далече ще отиде Малкълм в оплюването на собствената си жена и отговорът на този неизречен на глас въпрос не му харесваше.

— Нямам представа, инспекторе. Това ще трябва да разберете вие.

Джон Тейлър кимна.

— А вие, господин Патерсън, в колко близки отношения сте с госпожица Бригите Зандерс? — Това беше въпросът, който пазеше за него и на който искаше отговор. Беше много доволен от изражението на Малкълм, когато го попита.

— Моля? — Малкълм бе извън себе си от гняв. — Госпожица Зандерс е моя секретарка от шест години и аз, сигурен съм, че го знаете, нямам навика да установявам интимни връзки със своите секретарки.

Джон Тейлър го погледна изненадан.

— Доколкото знам, се оженихте за една от последните.

Малкълм стана морав и се ядоса още повече.

— Госпожица Зандерс притежава добродетели от най-висока класа.

— Това е впечатляващо наистина. — На пръв поглед Тейлър беше безучастен, ала вътрешно се забавляваше. Всъщност разговорът му допаднаше. — Но и двамата пътувате често заедно, дори до Европа. А установих, че и на корабите, с които пътувате, кабините ви винаги са една до друга. — Той бе проучил всичко внимателно, бе прегледал дори плановете на палубите.

— Това е съвсем нормално, след като съм взел тази жена да работи. При такова подробно проучване сигурно сте забелязали, че често ме придружава и другата ми секретарка, госпожа Хигинс. Тя е към шейсетгодишна и съм убеден, че ще бъде поласкана от вашите подозрения. — Но Джон не се интересуваше от по-възрастната жена, а от Бригите. Той знаеше също, че госпожица Хигинс не бе пътувала с него повече от две години, ала не сподели това свое наблюдение с Малкълм.

— Моля да бъда извинен, ако въпросът ми изглежда нахален, сър. Но тъй като се наложи да се задълбочим в миналото на жена ви, е важно да знаем всичко и за вас. Пренебрегнатите любовници могат да извършат лоши неща.

— Госпожица Зандерс нито е пренебрегнатата, нито е любовница, уверявам ви. — Лицето му още беше червено от възмущение заради предположенията на Тейлър. Те продължиха да разговарят известно време за ангажиментите на Малкълм в Германия, за сделките в Щатите и дали няма някой, който да е от значение. Единственият извод, до който Тейлър стигна накрая, беше, че Теди е отвлечен или за пари, или за отмъщение. Ако беше за пари, скоро щяха да разберат. А ако някой отмъщаваше, значи беше Чарлс и Джон се молеше единствено да не направи нещо на детето.

Когато пак стана дума за Делони, Тейлър отново повтори, че доказателство срещу него няма, че нищо не го свързва с детето или с престъплението, освен глупостите, които е наговорил на Мариел. А не можеше някой да бъде вкаран в затвора заради моментна проява на глупост. Чарлс имаше алиби, срещу него нямаше никакви факти и дори да съществуваше мотив за престъплението, той не беше неоспорим.

— Струва ми се, че Делони е нашият човек — отбеляза сериозно Малкълм, докато изпращаше Джон, и инспекторът кимна.

— За жалост и аз смятам така. И ако е той, нека се надяваме, че ще го пипнем.

Малкълм го остави на входната врата и Тейлър си проби път навън през навалищата от журналисти. Най-сетне, два часа по-късно, когато Малкълм и Мариел седнаха да вечерят в трапезарията, дойде искането за откуп.

Двама полицаи, които се престориха на слуги, приеха обаждането, а в къщата бе монтиран постоянно включен звукозаписен апарат, така че когато Малкълм се обади уж съвсем наивно, целият разговор бе записан.

Търсеше го човек с акцент от Южен Бронкс или Източен Джърси.

— Да, господин Патерсън е на телефона. — Четирима полицаи и Мариел слушаха на различни деривати. — Кой се обажда?

— Тук при мен е едно приятелче... момченце в червена пижама. — Мариел усети, че ѝ се зави свят, както стоеше на телефона и слушаше. Бяха го откраднали преди четирийсет и шест часа и докато държеше слушалката в треперещата си ръка, тя плачеше.

— Как е той? — Малкълм слушаше със затворени очи.

— Чудесно. Май малко му е студено. Имаме нужда от пари, за да му купим одеяло.

— Мога ли да говоря с него? — попита спокойно Малкълм, но полицаят, който го гледаше, видя, че ръката му трепери.

— Не... той спи. Нека първо се разберем за парите.

— От каква сума имате нужда?

— О... бих казал, че с около двеста хиляди долара ще купим хубаво одеяло. — Искаха четири пъти повече, отколкото бяха платили Линдбърг. — И банкнотите да не са белязани, господин Умнико. В касетка на гара Гранд Сентръл. Оставете ги там. Никакви ченгета.

Никакви белязани банкноти. Никакви шеги. Ще стоят там, докато решим да ги вземем. Когато бъдем готови, си взимате детето.

— Откъде мога да съм сигурен, че той е добре?

— Не можете — гласът бе груб и неприятен. — Но ако ме измамите, ако кажете на ченгетата, ако предприемете нещо... ще го убием. — Докато слушаше, Мариел почувства, че стаята се завъртя пред погледа ѝ, а по лицето на Малкълм се стичаше пот, когато затвори телефона. За всеки случай бе записал всички инструкции на похитителите, имаше и запис на разговора.

Джон Тейлър дойде в къщата след по-малко от половин час, Малкълм все още беше мрачен, а Мариел трепереше. Не бяха им дали възможност да разговарят с детето и той им припомни, че няма как да знаят дали обаждането е действително, или някой шегаджия звъни, а възможно бе да е човек, който иска лесно да се сдобие с пари. Хората бяха жестоки и понякога искаха да си осигурят просто малко забавление. Но поне се появи надежда, нещо, за което да се заловят, и когато Тейлър излезе от стаята, Малкълм покри лицето си с ръце и започна да ридае. Даването на откупа бе единствената им надежда да видят отново Теди.

Същата вечер към полунощ парите бяха приготвени. Разузнавателното управление на Министерството на финансите бе прехвърлило половин милион долара на сметката на Малкълм предишния ден и Тейлър се обади на президента на банката, за да поиска отпускането на двеста хиляди от тях. В два часа след полунощ парите бяха поставени в малка черна чанта от крокодилска кожа и бяха отнесени в касетка на гара Гранд Сентръл. Бяха им заръчали да дадат обява в „Дейли мирър“, когато чантата бъде на място, и на следващата сутрин излезе според уговорката, а стотици цивилни ченгета се бяха струпали на гара Гранд Сентръл, обикаляха нагоре-надолу, спяха по пейки и чакаха някой да вземе откупа. Но след три дни стана ясно, че никой няма да дойде. Обаждането очевидно беше жестока шега и когато всяка надежда угасна, Мариел дори не бе в състояние да стане от леглото. В събота тя изглеждаше като мъртвец, а Малкълм — още по-зле от нея. Напрежението се отразяваше и на двамата и като че ли нещата се влошаваха, защото до Коледа оставаха само шест дни. Перспективата да прекарат Коледа без него правеше страданието още

по-голямо и Малкълм се беше вторачил в Мариел над недокоснатата си чиния с вечерята.

— Защо? Защо не дойдоха за парите? — Тя беше още по-напрегната след обаждането, гнетеше я заплахата, че ще го убият, ако нещо не е наред. Ами ако го направят? Ами ако изпаднат в паника и го убият?

— Тейлър каза, че е шега, нали разбра — той отново се държеше нелюбезно с нея. Но тя не можеше повече да издържа на напрежението. — Все още продължавам да мисля, че е Делони.

— Защо тогава, по дяволите, не откриха нещо? Защо, за бога, не могат да открият кой е! — Мариел се запъти към горния етаж, неспособна да остане повече в трапезарията. Дори познатата фигура на Джон Тейлър вече не я успокояваше, а на следващия ден Малкълм започна да настоява той отново да претърси къщата на Делони и Тейлър обеща, че ще го направи.

Беше неделя следобед, почти една седмица след отвличането, когато намериха каквото търсеха. Откриха го в мазето на дома на Делони, в избата, скрито зад някакви стари сандъци. Един полицай се натъкна на нещо, което отначало сметна за парцал, защото то изглеждаше точно така, но когато отмести сандъка настрана и го вдигна с почуда, разбра, че е онова, за което бяха дошли. Долнище на червена детска пижамка и горнище с бродерия на якичката. Той се качи горе възможно най-бързо и поиска да говори с инспектор Тейлър, а после му показа намереното. Тейлър го разглежда дълго, сетне започна да разсъждава къде е детето и какво е направил Делони с него. Трябваше да разкрият още доста неизвестни. Той отиде в стаята, а Чарлс скри лице в дланите си и се закле, че не е той.

— Собственият ми син умря преди години — погледна умолително Джон. — Знам какво е... защо да причинявам подобна мъка на друг? — Наистина това бе лишено от логика и дълбоко в душата си Джон се надяваше Чарлс да не го е направил.

Джон Тейлър му щракна белезниците и след малко те бяха в центъра на града. Червената пижамка бе внимателно запечатана в плик и бе в ръцете на Тейлър, а Чарлс Делони бе задържан по обвинение за отвличане.

Джон се обади на Малкълм и Мариел и тя се разплака, когато чу, че са намерили пижамата на Теди.

— Но къде е той? — Това бе единственото, което имаше значение.

— Все още не знаем. Сега ще разпитаме Делони. Но аз исках първо да го арестувам. В ареста можем да сме по-груби. — И двамата разбираха, че Джон Тейлър говори делово. — Ще ви се обадя, щом разбере нещо.

Ето това беше и обяснението защо нямаше истинско обаждане за откуп. Чарлс го бе направил за отмъщение, от яд или за да си върне Мариел, а той наистина нямаше нужда от пари. Бе се сдобил с единственото нещо, което му трябваше — момчето. Но същественият въпрос беше какво бе направил с него, след като го беше отвлякъл? И къде беше детето сега? И най-лошото от всичко... дали беше още живо?

Когато Джон Тейлър затвори, Мариел изглеждаше съсипана и се чудеше какво си мисли Малкълм. Той не й беше казал нито дума. Само се качи по стълбите и тихо затвори вратата на спалнята си зад себе си.

ГЛАВА 7

Когато се разбра, че Чарлс Делони е арестуван, вестникарите полудяха и на следващата сутрин пред дома на Патерсън имаше десет пъти повече журналисти. Малкълм излезе, придружаван от голям полицейски ескорт. Репортерите преследваха също Джон Тейлър и шефа на полицията. Искаха да знаят всичко. Новината бе голяма и те търсеха сензацията. Наследникът на едно от най-големите състояния в страната бе арестуван за отвличане... Нещо повече, това бе престъпление от страст, сега на отмъщението... Обвиняемият се оказа бивш съпруг на майката на похитеното дете и я упрекваше за смъртта на техния собствен син. Въпреки всички усилия на Джон информацията изтече и до Коледа скандалът се разрази с пълна сила. През това време Чарлс бе задържан в главния федерален арест, а за Теди все още нямаше новини. Делони продължаваше да се кълне, че няма представа къде е детето и че няма нищо общо със случая, което навеждаше Джон Тейлър на мисълта, че е възможно да го е убил. За свое голямо съжаление той трябваше да съобщи това свое предположение на Мариел и Малкълм в коледната нощ. Смяташе, че упоритото поведение на Делони е доказателство за убийство, извършено за отмъщение.

— О, Господи. — Цялото тяло на Малкълм се разлюля, когато Тейлър сподели мислите си. Този път Мариел се държа по-твърдо, дори го прегърна през рамото, сякаш за да го утеши. От няколко дни главата не я беше боляла, а целият ѝ живот бе съсредоточен около очакването на новини за Теди.

— Не мога да го повярвам — отвърна тя тихо в отговор на казаното от Тейлър. — Не ми се вярва, че няма да го видя отново. Без значение какво е направил Чарлс, не мога да си представя, че е способен да го убие.

— Ела на себе си! — изкрещя ѝ Малкълм в присъствието на Джон Тейлър. — Кога най-сетне ще разбереш, че този човек търси

отмъщение за собственото си дете? Синът му е умрял и същото трябва да стане и с моя...

По начина, по който той го изрече, тя нямаше съмнение, че Малкълм я упреква. Джон Тейлър също разбра подтекста, но нямаше право да каже нищо в нейна защита. Искаше му се да ѝ прошепне „Бъдете силна“ или да я прегърне за миг, преди да излезе от стаята. Ала не биваше. Само незабележимо стисна ръката ѝ и после я остави насаме с Малкълм.

През тази година за семейство Патерсън Коледа не съществуваше, нямаше размяна на подаръци, топли пожелания и чувства. Никъде не бе поставена украса, а стаята на Теди бе като малък олтар на всичко, изгубено от тях. И двамата ходеха там постоянно, за да си върнат надеждата и да се окуражат. Мариел не можеше да повярва, че никога повече няма да го държи в ръцете си, не можеше да повярва, че е напуснал този свят... Беше невъзможно... Чарлс не бе способен на това.

След като Джон си тръгна, тя не спа цялата нощ и измисли какво трябва да направи. На следващата сутрин, когато Малкълм излезе по работа, поръча да докарат колата ѝ и помоли един полицаи да я закара в центъра на града. Отначало полицаите се стреснаха от искането ѝ, но след като разговаряха със сержанта, се съгласиха да го направят. Те я изведоха тайно през входа за прислугата в черна рокля и шапка и старото кожено палто на майка ѝ, колата си проби път през журналистите пред къщата и се насочи към центъра. Мариел седеше трепереща между двама полицаи на задната седалка. Не беше излизала от къщата от деня на отвличането, беше ужасно да си проправяш път през тълпите, до полицейския участък я придружиха четирима полицаи. Тя обаче беше сигурна, че трябва да осъществи замисъла си. Каквото и да говореха, трябваше да се види с Чарлс.

Беше задържан в главния федерален арест и там беше вече шести ден. Почти незабавно му бяха отправили официалното обвинение — за отвличане. Тейлър продължаваше да се надява да измъкне признание от него или поне да научи местонахождението на детето, ако успееш да го принудят да каже. Засега обаче Делони отричаше всичко.

Когато Мариел пристигна, на стъпалата отпред имаше няколко репортери, които обезумяха, щом я зърнаха, но ескортът проправи път и след миг тя се озова вътре, с притаен дъх и трепереща. Обясни на дежурния при кого е дошла и думите ѝ бяха последвани от разисквания и мърморене. Не беше ден за посещения и искането ѝ беше съвсем нередно, но тя им каза коя е и заяви, че на всяка цена трябва да го види.

Накрая един от дежурните сержанти я придружи до една малка стая, а след десет минути доведоха Чарлс. Беше с панталон от груб плат, с една от собствените си ризи, обут в нещо като военни обувки, лицето му бе обрасло с брада на една седмица, в очите му бе стаен поглед, който тя не бе виждала от години — израз на болка и тъга. По него разбра каквото ѝ трябваше, преди да му е задала какъвто и да било въпрос. Щом я видя, той се разплака, а охраната ги остави насаме в стаята, след като Чарлс я прегърна и я притисна към себе си.

— Не съм го направил, Мариел... кълна ти се... Никога не бих си позволил... Бях обезумял... бях пил тогава... не знам... Като те видях там с него... напомни ми за Андре.

— Знам... знам... шшт... трябва да разговарям с теб. — Тя се отдръпна от него, така че да може да го вижда, и вътрешно се зарадва, че е дошла. Трябваше да чуе от него какво точно се е случило. Той седна бавно, а тя се настани срещу него и го погледна. Колко далече бяха стигнали и колко много болка имаше още помежду им. — Какво се случи?

— Не знам. Те твърдят, че са намерили пижамката му в мазето на къщата ни. Господи, Мариел... кажи ми, че не вярваш в обвиненията срещу мен...

— Как тогава пижамата на Теди се е озовала там?

— Не знам. Кълна се в бога, не знам... Аз съм глупак... държах се ужасно с теб... не бях прав... бях полудял. Но след раздялата ни посветих живота си на изкуплението на вината, на никого не съм причинявал нищо, на никого... воювах за моите приятели, исках да умра за тяхната кауза, защото вече нямах какво да губя... защо да му причинявам зло? Защо да наранявам теб? Измъчих те и без това доста и, за бога... — Той ридаеше, а тя държеше ръцете му. — Аз все още те обичам.

— Знам — прошепна Мариел, тя също още го обичаше. Ала повече обичаше Теди. Той беше нейното дете. — Но къде е той?

— Кълна се, че не знам. — Чарлс отново я погледна, очите му бяха ясни, дълбоки и искрени и тя му повярва. — Кълна се, Мариел, в живота си, не знам нищо за отвличането на детето. Надявам се, заради теб, да го намериш. Въпреки всички глупости, които ти наговорих, ти го заслужаваш.

Тя кимна.

— Благодаря ти. — Как се замесиха във всичко това? Как се случи?

При тях се върна човекът от охраната и я подкани да си тръгва. Мариел стана, а Чарлс я гледа дълго и настойчиво, преди да се разделят.

— Вярвай ми.

Това бе всичко, което каза, и тя кимна. Звучеше й убедително. Но ако той не беше отвлякъл момчето, тогава кой? В края на срещата им Мариел не знаеше повече, отколкото в началото. Поне се бе уверила, че Чарлс Делони не е извършителят. Когато излезе от малката стая, тя с изненада видя Джон Тейлър, който се приближаваше към нея. Той беше от ФБР, а не от полицията и нямаше работа тук, макар тя да предположи, че е дошъл да се види с Чарлс, но Тейлър имаше твърде сериозен вид, когато я поведе към един празен кабинет.

— Какво правите тук? — Той й се стори ядосан, почти колкото Малкълм, но Мариел, все едно, бе доволна, че дойде. Струваше си.

— Трябваше да го видя.

— Вие сте неразумна.

Тя поклати глава, защото знаеше, че не е така.

— Той се закле, че не го е направил, и аз му вярвам. — Трябваше да разбере, да го попита, да го види.

— И какво очаквахте да ви каже? Че го е убил? — Тя се сепна при тези негови думи, но той беше ядосан, че е дошла при Чарлс. — Няма да ви каже истината. Примката се затяга около врата му и сега той ще направи всичко възможно, за да се спаси.

— И защо ще ме лъже?

— Защо пък да ви каже истината? Заложил е твърде много. Мариел, послушайте ме и се дръжте надалеч оттук. Стойте настрана от него. Ако можем, ще намерим сина ви, но този човек не е в състояние

да направи нищо за вас. Той ви носи само болка... оставете го на мира... — Едва ли точно той имаше право да ѝ говори по този начин, ала Тейлър бе убеден, че тя е измамена. Разполагаше с твърде много информация за Делони. Безразсъдното му поведение в Испания, налудничавите му прояви на ярост от време на време, дивашките пиянства, гневът... фактът, че я беше ударил, когато... фактът, че още я обичаше. Той не беше сигурен, че Чарлс е душевно здрав. Това също трябваше да се провери. Но Тейлър не искаше никой да увеличава болката ѝ. А когато вестниците се доберат до този факт, за тях това ще е страхотен ден. — Хайде, ще ви заведа вкъщи. — Тя кимна, вече бе съгласна да си тръгне. — И следващия път, когато решите да предприемете нещо подобно, обадете ми се.

— И вие какво ще ми кажете? — Мариел му се усмихна, а той я поведе. Беше наредил на полицаия да запали колата и те само трябваше бързо да изтичат до нея, докато фотографите снимаха и светкавиците ги заслепяваха. След това се появи нейна снимка как се качва в колата с Джон Тейлър, който стоеше точно зад нея. — Какво щяхте да ми отговорите, ако ви бях помолила да ме доведете тук? — попита тя, когато седнаха в колата, и той се намръщи.

— Щях да ви спра. — Тейлър бе категоричен.

— Ето, затова не ви се обадох — Мариел се усмихна. Но се чувстваше спокойна. Тя вярваше на Чарлс. Може би вината не бе изцяло нейна. Джон Тейлър седеше и я наблюдаваше, мислеше си, че е страхотна жена и че той много я харесва. Много повече, отколкото допускаше благоприличието.

— Следващия път, когато ви хрумне такава идея, бих ви извел с кола и бих ви прочел една хубава лекция — рече той, сякаш гълчеше дете.

— Точно от това се страхувах — продума тя тихо, а после по целия път обратно мълча.

Колкото повече я гледаше, докато пътуваха, толкова повече му беше жал за нея. Знаеше колко силно желае да намери детето си, а той започваше да живее с чувството, че няма да го открият. Същото усещане го бе обзело и в случая с Линдбърг. И тогава Джон се молеше да не се окаже прав, но накрая лошото му предчувствие се оправда.

Влязоха през кухнята, когато стигнаха до дома ѝ, и тя му благодари, че я е върнал. Не може да се каже обаче, че Малкълм му

беше толкова благодарен на следващата сутрин. В центъра на вниманието на вестниците беше посещението на Мариел при Чарлс в ареста, нейни снимки бяха публикувани навсякъде, имаше и една с Джон, който я бе прегърнал и я вкарваше в колата.

Когато Малкълм се прибра вкъщи, беше вбесен.

— Какво е това, Мариел?

— Той ме предпазваше от репортерите — отвърна тя тихо. А Тейлър се оказа прав. Фотографите имаха страхотен ден.

— Той като че ли се забавлява. Негова ли беше идеята да те заведе при Делони?

— Не, моя. Аз го срещнах там. И, Малкълм... съжалявам. Трябваше да го видя... исках да чуя какво ще каже.

— И каза ли ти как точно е убил сина ти? Каза ли ти това? Или плака за собствения си син? — Малкълм бе извън себе си.

— Малкълм, моля те...

— Какво „моля те“... Твоят любовник... твоят бивш съпруг, или както го наричаш, отвлича сина ми и ти искаш да го съжалявам? Това ли направи? Отиде да му кажеш колко много съжаляваш за него? Знаеш ли за кого ми е жал? За Теди... нашето малко момченце може би лежи мъртво някъде, а този човек може да го е ритал, да го е ръгал с нож, да е изпотрошил костите му, да го е наранил... — Тя започна да пици, докато го слушаше, запуши ушите си с длани, беше й невъзможно да издържа повече на думите му.

— Стига! Стига! Спри! — Мариел изтича, крещейки, от трапезарията навън и се прибра в спалнята си. Дойде й твърде много, за да го понесе. Много й се струпа. Сякаш всички я обвиняваха. Не беше нейна вината, че познаваше Чарлс, че е била омъжена за него, че не е могла да спаси едното си дете от ледената вода, за което Чарлс я кореше, а другото — от ръцете на похитителите, за което Малкълм я упрекваше.

Следобед Джон Тейлър дойде отново да я види и беше достатъчно любезен да не й споменава за фурора в печата, но други новини не донесе. Отново се готвеха да претърсят къщата на Чарлс за всеки случай. След поредния обиск намериха една от играчките на Теди — малко плюшено мече, скрито в спалнята на Чарлс. Вече нямаше съмнение. Този път дори Мариел повярва.

ГЛАВА 8

В средата на януари подготовката за процеса срещу Чарлс Делони вървеше с пълна сила, а от Теди все още нямаше никакви новини. Бяха изминали три и половина седмици, откакто го бяха откраднали. Малкълм отиде за няколко дни във Вашингтон, за да присъства на тайно съвместно съвещание на комисиите по военно дело на Камарата на представителите и на Сената, както и за да се види с американския посланик в Германия Хю Уилсън, който беше на кратко посещение в родината си.

Мариел остана сама в къщата в Ню Йорк, заобиколена от охраната, а откакто бе видяла за последен път Джон Тейлър, бе минала една седмица.

Възнамеряваше да прочете вестниците следобед, да се опита да не мисли за Теди и да не ходи в стаята му. Вече не можеше да слуша радио. Или предаваха новини за процеса, които я смущаваха, или чуваше любимите предавания на Теди, като „Многочислен боен отряд“, които я караха да плаче и я потискаха. Мариел започна да ненавижда Шърли Темпъл, защото тя ѝ напомняше за Теди. Най-сетне бяха изпратили госпожица Грифин в кратка отпуската, да посети сестра си в Ню Джърси. Тя също вече истеризираше. За Мариел беше цяло облекчение да не я вижда, когато се качваше горе. Сега тя можеше да стои сама в стаята с неговите дрехи, играчки, дребните неща, които използваше, като четката за коса. Понякога просто оставаше там с часове и ги докосваше или сядаше на любимия му стол, лягаше на леглото, опитваше се да не мисли за последната му нощ у дома.

Същия ден, докато прибираше някои свои документи, в кабинета влезе Хейвърфорд. Погледът му беше благ и мил. Съчувстваше ѝ, макар никога да не го бе казал.

— Имате посетител. Някоя си госпожица Ритър. Твърди, че има насрочена среща с вас.

— Не познавам никого с това име.

— Познавате ме — чу се нечий женски глас и Мариел се обърна. Видя в стаята, където работеше, да влиза млада жена. Беше дребна и червенокоса, приблизително на годините на Мариел, и ѝ се струваше позната, но Мариел не можа да се сети откъде. За миг тя започна да се моли да ѝ бъде отправена някаква заплаха, опит за изнудване, да е човек, който може да я насочи към Теди, макар тези надежди вече да бяха мъртви. Никой не взе откупа и чантата с парите продължаваше да стои в касетка на гара Гранд Сентръл.

— Коя сте вие? — Мариел я гледаше озадачена, а Хейвърфорд бе останал, готов да я защити. И в този миг Мариел се сети. Разпозна в жената журналистката, която през първите дни след отвлечането се бе опитала да влезе в къщата, а момичето изведнъж се уплаши, когато погледна домакина.

— Мога ли да разговарям с вас насаме?

— Не... съжалявам... не можете. — Мариел говореше по-смело, отколкото се чувстваше. Момичето очевидно бе напористо и куражлия, затова Мариел прояви голяма предпазливост.

— Важно е, моля ви... — помоли младата жена. Тя пак бе облечена с един от странните си безвкусни тоалети.

— Не мисля, че се налага. Как влязохте тук?

— Определихте ми среща за днес следобед. — Тя се опита да излъже, но Мариел не се хвана. В продължение на повече от месец не си бе насрочвала среща с никой друг, освен с агенти и полицаи.

— Съжалявам, госпожице...

— Ритър. Беатрис Ритър. Биа. — Тя се усмихна и се помъчи да провокира с нещо Мариел, нещо, с което да пробуди интереса ѝ достатъчно, за да бъде поканена да остане, ала Мариел не се поддаваше.

— ... ще трябва да си тръгнете... — За миг лицето на момичето издаде разочарование, но после то кимна.

— Разбирам. Аз просто исках да разговарям с вас за Чарлс. — Произнасянето на името му имаше ефекта на електрически ток и Мариел я погледна.

— Защо?

— Защото той се нуждае от вас. — Този въпрос бе твърде деликатен, за да го дискутира с непознат човек.

— Мадам?... — Хейвърфорд я гледаше въпросително, а тя сама не разбра защо реши да позволи на момичето да остане, макар и само за малко. Кимна и Хейвърфорд излезе от стаята, но каза нещо на двама полицаи и Мариел видя, че те застанаха на прага пред кабинета.

— Не разбирам защо сте дошла. Чарлс ли ви изпрати при мен? — Нямаше вест от него, откакто го бе посетила в затвора, откакто намериха плюшеното мече, което най-сетне я убеди в неговата вина.

Но Биа Ритър искаше да е честна с нея и разбра, че трябва да реагира незабавно, преди да са я подканили да напусне къщата. Самият Чарлс ѝ беше казал, че Мариел няма да поиска да разговаря с нея.

— Аз съм от агенция Асошиейтед прес. Смятам, че той не го е направил. Искам да помогна за откриването на похитителите на вашето дете. Бих желала да знам дали вие ще ми помогнете. — Беше ясна и точна, както във всичко, с което се захващаше.

— Опасявам се, че не споделям мнението ви, госпожице... Ритър. — Тя с мъка се сети за името ѝ. — И аз смятах, че не е Чарлс, но в къщата му бяха открити две неща, които го свързват със сина ми — пижамката, с която бе облечено детето, когато са го откраднали, и любимото му плюшено мече. А и друг заподозрян не бе намерен. — Мариел вече не се съмняваше в деянието на Чарлс.

— Може би истинските похитители се страхуват да се разкрият или имат причини да не го направят. Сигурно съществува някаква причина. — Тя бе силно убедена в невинността на Чарлс. Беше прекарала часове с него и не можеше да допусне, че той е способен да извърши престъпление. Но Мариел вече не вярваше в невинността му. Тя се изправи безмълвно, за да покаже на момичето, че срещата е свършила.

— Страхувам се, че не мога да ви помогна. — Погледът ѝ бе пълен с болка, на сърцето ѝ тежеше камък. Не искаше да слуша как това момиче се моли за Чарлс. Единственото, което искаше, бе да върнат сина ѝ.

— Мислите ли, че е способен на това? — Тя трябваше да знае. Искеше да знае дали Мариел му вярва. Но Мариел се притесняваше, че момичето може да изнесе разговора им във вестниците.

— Да, смятам, че е способен. Просто друг отговор няма. А и той ме заплаши, че ще го направи. — Най-накрая тя се бе убедила, дори и

на това момиче да не му се вярваше. След всичките изминали години най-сетне сърцето ѝ се бе ожесточило към Чарлс Делони.

— Той е бил пиян. — Очевидно госпожица Ритър бе разговаряла с него и Мариел се подразни, че тя е толкова настоятелна. Срещу нея стоеше една умна, силна и невероятно решителна млада жена. Носеше косата си късо подстригана, бе облечена в евтино тъмносиньо палто и рокля, на шапката си имаше смешно червено цвете, но беше някак странно и дяволито хубава.

— Пиянството не може да бъде извинение. Съжалявам... — Тя тръгна към вратата, ала Биа Ритър не се помръдна.

— Госпожо Патерсън, той ви обича... — Думите я спряха насред път и Мариел се обърна и я изгледа гневно.

— Той ли ви каза това?

— То е очевидно.

— За мен не беше толкова очевидно в продължение на години и аз не искам да чувам нищо подобно. — Тя вече бе много, много сърдита на Чарлс и смъртно наранена от постъпката му. Но Биа Ритър отказваше да възприеме гледната точка на Мариел.

— Той е невинен. — Тя бе толкова категорична, толкова сигурна, че почти убеди Мариел, но Мариел не искаше отново да се размекне от чувствата си към Чарлс. Той ѝ бе отнел детето.

— Как смееете да ми казвате, че е невинен! Щом е така, къде е детето ми?

— Той не знае. Кълне се — Биа не откъсваше очи от лицето на Мариел. — Ако Чарлс знаеше, щеше да ни каже.

— Та вие дори не го познавате.

Ала Биа го познаваше по-добре, отколкото Мариел подозираше. Беше стояла с часове при него в затвора, след като подкупи двамата полицаи. Отначало за нея това бе просто най-обикновена история, интервю, но незнайно защо тя повярва на Чарлс Делони. Беше сигурна, че ѝ казва истината, и си обеща, че ще направи всичко възможно, за да му помогне. Всъщност по негово настояване бе отишла при Том Армър и го бе помолила да представлява Чарлс в съда, като негов защитник. Двамата мъже се познаваха от години, но до този момент Армър не бе отговорил на никое от писмата и телефонните обаждания на Чарлс. Именно Биа промени отношението му, като доста му се моли да поеме случая на Чарлс, докато младият адвокат по

криминални дела се убеди, че Чарлс всъщност е невинен, въпреки неоспоримите доказателства срещу него. Тя напомни на Том, че ако той не се заеме и Чарлс загуби делото, ще бъде осъден на смърт... един невинен човек. Настояваше, че Том може да промени всичко. Благодарение на Биа най-накрая Том Армър се съгласи да представлява Чарлс.

— Ще ми помогнете ли? — Тя я молеше с поглед и Мариел не искаше да я слуша, точно както Том Армър отказваше, но най-сетне се предаде. Биа Ритър беше толкова убедителна, че караше събеседника си да се чувства неудобно.

— Намерете сина ми и аз ще ви повярвам — студено отвърна Мариел.

— Ще се опитам. — Най-сетне Биа Ритър стана. — Мога ли да ви се обадя, ако открия нещо? — Мариел се поколеба и после въпреки вътрешната си съпротива кимна. — Благодаря ви. — Биа се задържа още миг, вторачила се в Мариел, сякаш не вярваше на чутото, после ѝ благодари още веднъж и си тръгна, а Мариел остана загледана след нея.

Продължаваше да седи на бюрото си, замислена за нещастията си, когато Джон Тейлър пристигна заедно с главния прокурор на щата — висок, слаб, сух и донякъде смразяващ на вид мъж, който бе абсолютно сигурен, че Чарлс Делони е отвлякъл детето ѝ и отгоре на всичкото, че го е убил. Мариел трепна, когато го чу какво говори, а сърцето на Джон Тейлър се сви, докато я гледаше. Онова, което ѝ говореха, бе съвсем различно от молбата на Биа Ритър да помогне на Делони.

Главният прокурор ѝ каза, че е насрочил делото за март, и ѝ обясни, че очакват Чарлс да бъде признат за виновен, и се надява на пълно сътрудничество от страна на нея и на съпруга ѝ.

— Какво означава това, господин Палмър?

— Това означава, че очаквам да присъствате на процеса, да седите там и да развълнувате съдебните заседатели. Искаме те да знаят какво означава за вас загубата на момчето, тъй че да признаят господин Делони за виновен. А ако имаме късмет и докажем или дори само да предположим, че той е пресякъл границите на щата с момчето,

можем да пледираме направо за смъртна присъда, госпожо Патерсън! — Начинът, по който изрече тези думи, я накара да потрепери. Той ѝ създаваше чувството, че ще хвърли срещу Чарлс обвинения, базиращи се по-скоро на емоции, отколкото на доказателства. Мариел се обезпокои от вероятността по време на процеса да бъде изложена „на показ“. На Тейлър това също не му допаднаше, но той го разбираше. Уилям Палмър беше на първо място авторитетен държавен обвинител и след това — човешко същество.

— Разбира се, ако дотогава намерим сина ви, бихме искали и той да присъства в съда, но само за малко. — Мариел седеше и си мислеше колко хубаво би било. Само да можеше да го открият, и той щеше да е там.

— Нещо друго? — Тя беше като зашеметена, защото казаното от Палмър бе толкова ужасяващо, но той не схвана подтекста на въпроса ѝ, когато се изправи и се приготви да си тръгне.

— Ще ви уведоим. — Палмър нагласи очилата си, погледна я, сякаш преценяваше доколко добър свидетел ще е тя, и вдигна чантата си. — Ще бъдете ли така добра да предадете на съпруга си, че искам да го видя, когато се върне от Вашингтон?

— Ще му предам.

Той си тръгна, а Тейлър остана и когато седна на дивана, Мариел въздъхна. Беше изминал един безкраен месец, отвратителен период, а те все още нямаха представа какво се е случило с Теди. Никой не се бе обадил, нямаше никаква неофициална информация, само няколко сензационни уводни статии и странни показания на хора от Ню Хемпшър до Ню Джърси.

— Много е мил. — Тя имаше предвид главния щатски прокурор, а Тейлър се изсмя, запали цигара и се загледа в нея. Мариел умееше да се шегува въпреки тежкия момент, в който се намираше, животът не я беше пречупил.

— Сякаш е роден за съдебната зала.

— Извадил е късмет. — После тя погледна въпросително Джон. Някак си те се бяха сприятелили по необичаен път. Понякога имаше чувството, че той е единственият ѝ съюзник. — Предполагам, че процесът ще бъде отвратително преживяване.

— Да, неприятно ще е. Ще извадят на показ неща, които бихте искали да се пазят в тайна... Най-малкото защитата ще го направи —

може би за времето, което сте прекарвали в болницата или нещо подобно. Ще сторят всичко възможно, за да ви дискредитират.

— Защо? Аз не обвинявам Чарлс. — Въпреки че тя вече беше сигурна почти сто процента, че отвличането е негово дело. Само от време на време се съмняваше във вината му. Разказа на Тейлър за посещението на Биа Ритър.

— Стойте настрана от това. Само ще нараните душата си. Фактите, до които вестниците се доберат, ще бъдат изстискани докрай и използвани, за да ви нанесат удар в гърба. — Мариел бе съгласна с извода му. Но ако момичето със смешните шапки беше право? То беше толкова умно, енергично и сериозно.

— Понякога не знам какво да мисля — призна тя унило на Джон. — А всъщност какво значение има това вече? Теди го няма. Останалото е без значение. — Очите ѝ бяха толкова големи и тъжни, когато изрече тези думи. За кратко време от живота си бе изгубила три деца.

— За Чарлс не е маловажно. Животът му е заложен на карта. Той ще се хване като удавник за сламка за всяка възможност, която може да му осигури оцеляването.

— Кой му е адвокат?

— Намерил си е добър защитник. Том Армър. Умен, млад, той може да бъде безмилостен в съда. Ако някой е в състояние да спаси главата на Делони, това е въпросният човек.

— Не знам дали да се радвам или не. Не знам какво да мисля. Малкълм категорично смята, че Чарлс е извършителят. А и след като намериха плюшеното мече... — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя примигна. — Но... когато отидох да се видя с Чарлс, аз му повярвах, че не го е направил. Ала къде е Теди? — На този въпрос никой не можеше да ѝ отговори, а в този миг Тейлър чувстваше такова силно привличане към нея, че почти не чуваше думите ѝ. Досега не беше изпитвал подобни чувства към никоя жена, дори към съпругата си, да не говорим за жените, с които го свързваше професията му. У нея имаше нещо, което го довеждаше до умопомрачение. Тя бе толкова уязвима и нежна, че когато беше край нея, единственото, което желаше, бе да протегне ръка и да я докосне.

— И аз бих искал да знам отговора — рече най-сетне той, но продължаваше да я милва с поглед, както си седяха на канапето, а

навън се смрачаваше. Предстоеше още една студена нощ, а тя беше сама както винаги. Малкълм го нямаше и въпреки че навсякъде бе пълно с полиция, къщата изглеждаше празна и самотна. На Джон му се искаше да я изведе някъде на вечеря, някъде, където беше шумно, смееха се хора, пушеха и имаше музика. Копнееше да я отведе оттук, от мъжете, които я удряха и разбиваха сърцето ѝ, от другите, които я пренебрегваха. Той вече знаеше за Малкълм Патерсън повече, отколкото го интересуваеше, и в едно бе сигурен — че всички дават на Мариел по-малко, отколкото заслужава. А Джон Тейлър копнееше да промени нещата. — Бих изтряскал целият този кошмар край вас, Мариел, да се разсее яко дим. — Това беше непрофесионална проява, но думите му я развълнуваха.

— Много мило от ваша страна. И аз искам същото... Смятах, че проблемите не възникват безпричинно. Вече не съм сигурна в това. Толкова много неща ми се случиха. — Беше трудно да се повярва, че поради напълно непредвидени и ужасни обстоятелства тази жена бе изгубила трите си деца. — Имате ли деца? — Знаеше толкова малко за него и макар да го познаваше от един месец, го харесваше.

— Две. Момиче на четиринайсет и момче на единайсет години. — После изведнъж съжали, че ѝ го е казал, но тя му се стори спокойна, когато кимна в знак на одобрение.

— И Андре щеше да е на единайсет... А момиченцето — на осем... бебето, което умря, преди да е дошло на бял свят, без име... само като момиченцето Делони.

— Дженифър и Матю — допълни той, за да я отвлече от мислите ѝ.

— На вас ли приличат? — Тя се усмихна, беше ѝ приятно да разговаря с него за нормални неща, а не за отвлечения и убийства.

— Не знам. Хората твърдят, че синът прилича на мен. Трудно е да се каже. А вие? С какво обичате да се занимавате, когато животът си тече нормално?

Тя се усмихна на въпроса му.

— Обичам да плувам, да ходя на дълги разходки, да яздя... да слушам музика... Преди години и рисувах, но много отдавна не съм се занимавала... — По-точно, откакто лежах в болницата, но тя не уточни пред Джон. — Обичам онези на пръв поглед незначителни неща, които обикновено правех с Теди. — Всичко я връщаше към тази мисъл,

съзнанието ѝ бе изцяло заето от това. — Гледахме „Снежанка“ в деня... в деня, когато той...

— Знам — рече благо. Спомняше си. Мариел кимна, натъжи се, а той хвана ръцете ѝ и тя го погледна изненадана от проявата на внимание, зачудена защо бе толкова мил, но все пак благодарна, че е край нея. Той винаги се появяваше до нея, когато ѝ беше необходим. — Мариел... — Изговори името ѝ нежно и въздухът сякаш застина между тях, после, без да каже нищо повече, Джон Тейлър се наведе напред и я целуна. Почувства, че цялото ѝ тяло се разтопи от близостта му, когато той я прегърна и я притисна към себе си, а тя бе изцяло обладана от мощта, възбудата и силата му, от обичта му. Не знаеше какво да му каже, когато той я пусна и двамата се погледнаха изненадани, но по лицето ѝ личеше, че е щастлива.

— Не знам какво да кажа... освен че означавах много за мен... Не съм сигурна, че щях да оживея след всичко това без теб.

— Искам да съм до теб... — Той желаше да ѝ даде много повече, но не знаеше как да го каже. Бавно се отдръпна и се облегна на канапето, учуден от постъпката си, но убеден, че е трябвало да го направи. Никога не можеше да ѝ даде онова, което тя вече имаше. Единственото, с което бе в състояние да я дари, ѝ бе липсвало от години — любов. В едно бе сигурен — Малкълм Патерсън не я заслужаваше. Тя гледаше Джон притихнала и изглеждаше по-спокойна от всякога, докосна ръката му и после я целуна.

— Обичаш ли жена си? — Искаше да знае повече от любопитство, отколкото по друга причина. Искаше да го познава по-добре. А той не можеше да се държи с нея другояче, освен почтено. Поколеба се и после кимна. — Тя трябва да е много щастлива. — Но той нямаше желание да разговаря с нея за жена си.

— От вечерта, в която се запознахме, не мога да мисля за нищо друго, освен за теб. Единственото, което исках през онази вечер, бе да те прегърна. — Те си размениха настоятелни погледи и всеки разбра какво чувства другият. Дори нямаха нужда от думи. Нуждаеха се само един от друг. И двамата знаеха, че той може да изгуби и жена си... ала истината беше, че това не го притесняваше. Единственото, което искаше, бе да е до нея, да се грижи за нея и да я защитава както никой друг. Мариел също бе увлечена по него, но нямаше представа какво ще се случи занапред. И двамата бяха женени, независимо дали щастливо

или не, и колкото и да ѝ беше сърдит Малкълм, тя не можеше да го напусне след загубата на Теди.

— Какво ще стане с нас? — попита тихо.

— Какво искаш да стане, Мариел? — Гласът му бе плътен и кротък.

— Не съм сигурна — тя изглеждаше притеснена. Не искаше да причинява болка на никого — нито на Джон, нито на жена му, нито на Малкълм.

Джон докосна копнинената ѝ коса с цвят на канела. А истината беше, че той бе готов да напусне Деби заради нея, но съзнаваше, че ако сподели това с Мариел, ще я уплаши и ще я накара да се чувства виновна. Не искаше да дава обещания, които не можеше да спази, а я желаше толкова силно. Копнееше да е с нея, да ѝ помага, да я прегръща, да ѝ дава всичко, което преди ѝ бе липсвало. Искаше я цялата... душата ѝ... живота ѝ... тялото ѝ...

— Не си имала много щастливи моменти в живота, приятелко. — Той го каза със спокойна усмивка и с толкова обич в погледа, колкото тя не бе виждала никога.

— Не би могло да се каже така... Теди беше един от тях... а сега ти... Може би това е всичко, което му трябва на човек... Всичко, което си струва да имаш, са няколко години, няколко дни... няколко момента... — Тя бе имала Андре за кратко, за две години... Чарлс — за три... Теди — за четири... Може би това беше... може би това беше всичко. Може би нямаше нищо вечно.

— Не си много взискателна.

— Не съм имала голям избор. — Тя го погледна в очите, той се наведе напред и я целуна отново. Този път бе толкова дълго, че не им стигна дъх и той не беше сигурен, че е в състояние повече да се въздържа.

— Искам да си щастлива... — прошепна разгорещен, но тя го погледна тъжно. Въпреки мъката Джон ѝ бе дарил толкова много радост през тези драгоценни моменти, че тя не очакваше повече и искаше той да го знае. Единственото, за което копнееше, бе да намерят Теди.

— Толкова е ужасно... — промълви тя тихо.

— Знам. — Джон взе ръцете ѝ, искаше му се да е в състояние да разреши всичките ѝ проблеми. Може би с течение на времето... но

потръпна при мисълта какво би се случило с нея, ако никога не откриеха момчето или откриеха само тялото му. — Трябва да си силна, Мариел. — Знаеше, че тя вече е по-добре. — Аз съм тук, за да ти помогна. — После му мина една мисъл по повод на това, че тя искаше толкова малко от него. — Защо искаш толкова малко от хората? Защо си толкова скромна? — В този момент разбра, че е открил ключа. Ето защо всички я мразеха. Защото тя не очакваше нищо от тях, защото даваше, без да очаква нищо в замяна, и това ги караше да се чувстват ужасно несъвършени. Беше толкова добра, толкова мила, толкова чиста и с охота понасяше болката, която те ѝ причиняваха. — Недей да бъдеш толкова добра... дори към мен, Мариел... недей... — Той пак я целуна, а тя му отвърна този път страстно, после се спря и се отдръпна с лека усмивка, която накара сърцето му да се обърне, докато я наблюдаваше. С цялото си достолепие и нежност Мариел излъчваше аура на страст и го подлудяваше.

— Ако не спрем сега, ще имаме сериозен проблем — изговаряйки тези думи, тя го погледна многозначително.

— Не съм сигурен, че не искам именно това — отвърна той дрезгаво. А и тя го искаше. Не се бе любила с мъж от три години и мускулите под ризата му я зовяха така мощно, но в същото време и двамата нямаха нужда от повече усложнения в момента и го знаеха.

— Когато всичко това свърши, ние ще имаме сериозен разговор с вас, госпожо Патерсън. Не знам какво ще стане. Знам само, че тогава няма да те пусна толкова лесно да се откачиш от мен. — Той никога не бе изпитвал подобни чувства към друга жена, дори към съпругата си, и не искаше да се предаде толкова лесно и да се откаже от тях. В момента, в който срещна Мариел, знаеше, че животът му ще се промени завинаги. Но Джон знаеше също, че това, което ѝ дължи в момента, е да намери сина ѝ и ако не беше в състояние да го направи, трябваше поне да ѝ помогне по време на процеса и да се увери в справедливото възмездие за Чарлс Делони.

— Искаш ли да хапнеш нещо, преди да тръгнеш? — предложи му тя, но той поклати глава.

— Трябва да се върна в службата — съобщи ѝ Джон с неохота и нежелание, че се налага да я напусне. Рядко се прибираще къщи преди десет часа вечерта. Всъщност, защото не искаше. Бе казал на Мариел, че обича жена си, и не лъжеше... обичаше я... беше свикнал

да я обича... Но истината бе, че повече обичаше децата си и че религията им ги задържаше заедно. — Ще ти се обадя утре — прошепна той на Мариел, чудейки се дали тя съжалява за случилото се, за казаното, дали се чувства неловко, но в очите ѝ, когато стана и го погледна странно, Джон прочете задоволство.

— Знам, че ще се чувстваш виновен, но недей. Просто сега съм спокойна. — Сякаш се бе случило нещо много специално. Той имаше същото усещане. Нещо хубаво. Нещо добро. Нещо, от което и двамата имаха нужда и искаха. Ала ще могат ли някога да го имат? Беше минало твърде малко време, за да знаят отговора на въпроса.

— Лека нощ, госпожо Патерсън — пожела ѝ той нежно, докосна устните ѝ със своите, преди да излязат от стаята и да попаднат под наблюдението на полицаите, които все още дежуреха в дома ѝ нощем и денем. — Лека нощ, Мариел... — прошепна той. Тя му се усмихна и го изпрати до входната врата, а след няколко минути тихо се изкачи по стълбите до стаята си. За пръв път от месец насам Мариел се усмихваше, беше толкова прекрасно отново да се чувства обичана и желана, дори и само за момент.

ГЛАВА 9

Докато подготвяше процеса, Бил Палмър, главният щатски прокурор, посещаваше често дома им и двамата с Малкълм разговаряха с часове насаме. Той разпита някои от слугите, неколкократно води разговори с Едит и Патрик, които вече бяха уволнени. Накрая, в началото на март, отново се срещна с Мариел, този път само с нея, без Джон Тейлър и съпруга ѝ.

— Преди да се изправите пред съда, госпожо Патерсън, искам да съм сигурен, че вие сте съвсем категорична в показанията си за случилото се. Разбирате ли ме? — Тя беше категорична, но той бе от онези хора, които говорят с безразличен глас и за които няма нищо мило и скъпо на този свят. Косата му бе добре пригладена, лицето му — бледо. Сигурно бе на годините на Джон Тейлър, на четирийсет и една-две. Сякаш се бе родил с костюм на тънко райе и тъмна вратовръзка, носеше очила с рогови рамки и очевидно Малкълм му бе направил изключително впечатление.

— Да, разбирам — отвърна тя тихо. Но Мариел можеше да каже много малко. Беше чула шум късно през онази вечер, а в полунощ се бе качила да нагледа Теди, само да го целуне, обясняваше тя за стотен път, а прокурорът слушаше безучастно разказа ѝ. Цялото му съзнание бе обладано от желанието да осъди Делони. Мразеше хора като него — социалист, скрит под маската на богат човек, ето как го възприемаше Палмър. Разглезен плейбой, който мислеше, че може да прави каквото си поиска. — Намерих Бети и госпожица Грифин завързани и със запушена уста. Госпожица Грифин лежеше с нахлузена калъфка за възглавница на главата си, бяха я упоили с хлороформ. А Теди го нямаше... това беше всичко... той бе изчезнал. — Оттогава нямаше никакви сведения, освен фалшивото искане за откуп, оставен на гара Гранд Сентръл. Никой не бе потърсил чантата, никой не телефонира повторно, което убеди полицията и ФБР, че се бяха обадили шегаджии.

— А пижамата, намерена в дома на Делони, на сина ви ли беше? — Докато той се разхождаше из стаята и я наблюдаваше, Мариел

изпита усещането, че вече дава показания в съда.

— Да, така ми се струва — отговори тя спокойно.

— Но не сте сигурна. — Палмър спря да се разхожда и се вгледа в нея, като че ли беше много ядосан.

— Сигурна съм, но...

— Но какво, госпожо Патерсън? — Малкълм го бе предупредил, че жена му никога не е сигурна, че не е достатъчно смела, за да отстоява позицията си или самата тя да отправи обвинения.

— Не знам как се е озовала там. — Малкълм беше казал на Палмър, постъпвайки повече от непочтено, че човек не може да се довери на емоционалното ѝ състояние.

— Разбира се, че Делони я е скрил. Как иначе би се озовала там заедно с плюшеното мече на детето? Не вярвате ли, че Чарлс Делони е отвлякъл сина ви? — Настъпи дълга пауза, тъй като тя отново размишляваше. Бе си задавала същия въпрос хиляди пъти през последните два месеца и половина. Мариел също допускаше, че той го е извършил, защото имаше доказателства, макар че понякога, когато се размислеше за Чарлс като личност, не бе сигурна. А и всички казваха, че той продължава да поддържа твърдението, че е невинен. Ала доказателството... доказателството... пижамката... мечето.

— Да, мисля, че Делони го е направил. — Когато го изричаше, болката пролича.

— Но не сте сигурна? — Той натъртваше всяка дума, сякаш го бе засегнала. — Има ли някой друг, когото да подозирате в отвличането на сина ви? — Тя поклати глава.

Докато го слушаше, имаше чувството, че губи съзнание.

— Не знам. Не мисля, че някой знае нещо, нито че ще го намерим.

Уилям Палмър беше шокиран.

— Не искате ли справедливост, госпожо Патерсън? Не искате ли да видите наказан мъжа, който ви отне сина? Вашият съпруг желае точно това, а вие? — Той я обвиняваше в нехарактерна за американката слабост — че не иска справедливостта да възтържествува и да види Чарлс екзекутиран. Истината бе, че тя наистина не го искаше.

— Единственото ми желание е синът ми да си дойде вкъщи.

— Не допускате ли възможността Делони да го е убил? — Мариел затвори очи и кимна, после пак ги отвори, чудейки се как ще

преживее процеса. Последните два и половина месеца бяха кошмарни. Вестниците преследваха семейство Патерсън денем и нощем, почти всеки ден публикуваха техни снимки, на Теди или Чарлс на първите си страници. Тя дори вече нямаше сили да слуша радио, да дава ухо на клюките за себе си, за Чарлс или Малкълм. Повечето от разпространяваните слухове бяха неверни, а много намекваха за въображаеми скандали. Говореше се, че са я видели някъде да танцува, че Малкълм се развежда с нея, а Чарлс е избягал, че Теди е бил забелязан. Беше безкраен низ от пълни лъжи, абсолютен ужас. И Уилям Палмър беше част от кошмара. — Вие разбирате, че този човек може да е убил сина ви, но не сте сигурна в неговата вина. Така ли е?

— Да — кимна утвърдително най-сетне, — точно така е... Не... — Мариел отново промени мнението си. — Мисля, че го е направил. — Когато в следващия момент тя се обърна, стана и започна да крачи из стаята, борейки се с чувствата си, Палмър наистина много се ядоса. — Не съм сто процента сигурна, че Чарлс Делони е отвлякъл и евентуално е убил сина ми. Но го смятам за възможно заради пижамката и плюшеното мече.

Той ѝ се усмихна смразяващо.

— Моята работа е да го докажа, нали? Защо не ми се доверите поне малко, госпожо Патерсън, и да се убедите в истината? Съпругът ви смята за виновен господин Делони. — Палмър се опитваше да я примами на тяхна страна. Но тя много добре знаеше какво и защо си мисли Малкълм. Съпругът ѝ смяташе, че цялата вина е нейна, а това не бе вярно.

— Той не го познава толкова добре, колкото аз.

— Предполагам, че е така. Но нали господин Делони ви е ударил, когато сте била бременна?

Тя доста дълго не отговори, беше се загледала в градината, искаше ѝ се да види там сина си.

— Не съм сигурна, че бих го нарекла точно така. Той ме удари... но бе извън себе си от мъка...

— А в резултат от това не умря ли нероденото ви дете?

— Не знам. Но той няма да бъде съден за убийството на моето бебе.

— Не, но може би ще бъде съден за убийството на сина ви от господин Патерсън. След като е могъл да го направи веднъж, защо да

не го направи и втори път?

— Та това е смешно. Двата случая са съвсем различни.

— Защищавате ли го, госпожо Патерсън? Ще го защитавате ли на процеса? — Ето това искаше да знае той. Искеше да знае каква е позицията ѝ, преди да е провалила делото, и вече беше силно обезпокоен.

— Това не е моя работа, господин Палмър. Нямам намерение да защитавам никого. Единственото, което ме интересува, е синът ми.

— А мен — правосъдието.

— Правосъдието ще получи своето.

Тя се загледа в него продължително и настойчиво и когато той си тръгна, беше угрижен и много притеснен. Патерсън не грешеше, тази жена бе непредсказуема и непостоянна, емоционална и той вече се чудеше дали в крайна сметка шофьорът не бе прав. Нищо чудно тя да поддържа любовна връзка с Чарлс Делони. Може би бяха любовници. Може би имаше нещо повече от онова, което се виждаше на пръв поглед. Но агентите му не бяха открили никаква мръсна история около нея. Най-лошото, което някой можеше да каже за нея, беше, че харчи твърде много пари за дрехи, ала Патерсън не обръщаше внимание на това.

Когато същия следобед Палмър си тръгна, малко след него дойде Джон Тейлър. Посещенията при нея вече бяха станали част от всекидневието му. Беше му приятно да разговаря с Мариел, дори просто да седят и да си мълчат пред чаша кафе. Обичаше да бъде там, край нея. Понякога прекарваше часове в къщата, като се преструваше, че наглежда хората си само за да е наоколо и да я зърне, когато тя слезе от стаята си. Сякаш отново бяха хлапета, усмихваха се един на друг, открадваха по някой поглед или тя му носеше сандвич, а той бързо се протягаше и я докосваше. Обичаше уханието ѝ, мекотата на кожата ѝ и ако имаше късмет да няма никой наоколо, дори получаваше възможността да я целуне. Умираще от желание да излезе с нея, да се разхождат дълго на хубавото пролетно време или просто да отидат на кино и да ядат пуканки. Но беше невъзможно да го направят. Щом отвореше входната врата, тя се превръщаше в парче прясно месо в басейн с акули. Трябваше да се крият вътре и да разговарят. Винаги му беше чудно, че когато е у тях, много рядко вижда Малкълм. Той не си стоеше вкъщи, но това облекчаваше Джон Тейлър.

— Какво става? — прошепна той, докато сваляше палтото си. Когато идваше, бе видял Палмър да си тръгва с такси. — Палмър добре ли се държа с теб?

— Мисля, че беше разочарован, задето не искам да видя Чарлс на електрическия стол. Най-малкото на мен това никак не ми се ще да стане.

— И аз се притеснявам от тази твоя позиция. — Джон я докосна по ръката, докато отиваха към кабинета. — Какво още трябва да кажа, за да те убедя във вината му?

— Покажи ми доказателство... покажи ми детето ми...

— Бих искал да мога. Но ти искрено ли си убедена в невинността му?

— Не — призна му тя. — Лошото е, че не съм хиляда на сто сигурна. Мисля, че го е направил, но не съм съвсем убедена. — Понякога тази мисъл я измъчваше и Мариел се радваше, че не е сред съдебните заседатели.

— Когато намерихме пижамата, нещата станаха очевидни. — Ала той разбираше, че тя не иска да повярва, че детето е мъртво, а фактът, че не го намираха, говореше точно за това и всички го знаеха. Може би за нея отричането на вината на Чарлс означаваше, че тя все още смята Теди за жив. Може би не искаше да повярва на истината. Понякога и Джон силно се съмняваше, че ще го намерят. Какво бе преживял, когато откри мъртвото дете на Линдбърг и трябваше да им каже, съжеляваше за мъката, която неговото разкритие им причини. Тъй като имаше свои деца, не можеше дори да понесе мисълта, че е възможно да им се случи нещо подобно. А сега, изглежда, Мариел трябваше да преживее същото. Единственото, на което се надяваше за нея, бе да е бързо и безболезнено.

— Процесът ще е ужасен, нали, Джон? — попита го тя, докато пиеха кафето, което им донесе Хейвърфорд. Дори възрастният домакин го заобича. Тейлър се държеше мило с Мариел и когато беше наоколо, всички се чувстваха спокойни. Само две ченгета подозираха, че интересът му към нея е повече от професионален. Ала те бяха достатъчно умни, за да държат устата си затворена. Засега тайната им беше в безопасност, но взаимните им чувства ставаха все по-силни. Продължаваха да се опитват да живеят ден за ден, да се съсредоточат върху Теди и процеса, но всеки от тях знаеше, че ще дойде време,

когато ще трябва да се изправят един срещу друг и пред своето бъдеще. В момента никой от двамата не бе взел решение. Напротив, те насочваха вниманието си към процеса, който им предстоеше.

— Ако искаш да ти отговоря направо — да, ще бъде неприятно. Мисля, че те ще разнищят цялата история, което ще е много мъчително — отвърна ѝ накратко Джон, докато пиеше кафе.

— Нямам търпение всичко това да мине. — Тя разбираше от какво се опасява той, а съзнаваше също, че откакто арестуваха Чарлс Делони, Малкълм я третираше като престъпница. Той като че ли смяташе, че тя е в съюз с него или че го е провокирала да отвлече Теди. Не я допускаше до себе си, не позволяваше никаква близост, бе я хвърлил без спасителен пояс в морето на самотата и ужаса.

— Между другото, Биа Ритър обаждала ли ти се е? — Джон се интересуваше за смелото младо червенокосо момиче, което защитаваше каузата на Чарлс и което подлудяваше всички от следствието. Тя поде голяма кампания в печата в негова защита. През няколко дни се обаждаше на Джон Тейлър, на защитника, на следователите, на главния щатски прокурор и Мариел знаеше, че Биа я е търсила неколkokратно, но тя вече не отговаряше на обажданията ѝ. Нямахме какво повече да ѝ каже, а разговорите с нея винаги я изнервяха.

— Струва ми се, че звъня вчера. — После внезапно погледна Джон с любопитство. — Да не е влюбена в Чарлс? — Всъщност тя беше много хубаво момиче и бе почти колкото Мариел на години, ала имаше енергия и кураж за десетина мъже и Джон я намираше за изтощителна.

— Да ти кажа право, и на мен ми мина тази мисъл. Но ти знаеш, че се намират достатъчно ненормални мадами, които си падат по типове като него, обвинени в някакво грозно престъпление, и ги обзема маниакалната идея, че подсъдимият е невинен. Или е от тяхната категория, или просто е любознателна репортерка.

— Не, очевидно е доста загрижена за Чарлс. Когато разговаряме за него, тя е толкова категорична, че ме убеждава.

— Знам — Джон поклати глава и допи кафето си. — Може да е извършил много лошо нещо, но той има право на помощта, която би могъл да получи, и малко положително влияние няма да му навреди. Надявам се обаче да не навреди и на нас, Мариел. — Когато стана, той

я гледаше угрижено. — Внимавай да не бъдеш привлечена към сътрудничество със защитата, без да искаш. Независимо в какво вярваш или не вярваш, не трябва да им помагаш. — Тя искаше да го попита защо да не помогне, но вече знаеше отговора. Те искаха да стигнат до истината за случилото се с Теди.

Той си тръгна след малко и Мариел пак остана сама. Качи се горе, в стаята на Теди, за да докосне отново нещата му, пак да сгъне някои от дрешките и да препореди плюшените му мечета. Не можеше да се удържи да не ходи в стаята му. Бедният Малкълм дори вече нямаше куража да се качва горе.

На следващия ден в ранния следобед я посети Том Армър, защитникът. Беше се обадил сутринта с молба да се срещне с нея. Тя звънна на Джон и го попита дали това е в рамките на нормалното, а той откровено ѝ каза, че смята тази постъпка за неразумна, но не и за незаконна. Мариел бе любопитна обаче да види този мъж и искаше по този начин предварително да се подготви за процеса.

Малкълм бе заминал за Бостън за няколко дни и тя бе останала сама за срещата с Армър. Беше облякла черната рокля, която май носеше най-често напоследък, сякаш вече жалееше някого. Той беше в тъмносин костюм, косата му бе тъмноруса и вероятно в детството му е била по-светла. Имаше топли кафяви очи, които в първия миг изглеждаха много хрисими. Ала когато заговори с нея, тонът му не бе хрисим. Беше вежлив, но неотстъпчив и не пипаше с кадифени ръкавици. Гледаше я право в очите, търсеше настоятелно отговорите на въпросите, които го вълнуваха.

Хейвърфорд го покани в кабинета и след първоначалните вежливости Армър я погледна право в очите и ѝ зададе много конкретен въпрос.

— Бих искал предварително да разбера какво ще кажете за моя клиент на процеса. — Той дълго се бе дърпал от случая Делони, защото смяташе Чарлс за разглезено богаташко хлапе. Но с течение на времето Армър започна да харесва подзащитния си и сега бе изцяло на негова страна.

— Какво точно имате предвид, господин Армър? — Тя знаеше от вестниците, че е завършил Харвард и е най-младият партньор в много

важна фирма, че е надхвърлил трийсет и пет години. Чарлс бе наел най-добрия защитник и безспорно имаше право на това. Но освен безупречната репутация у Том Армър се долавяше нещо много спокойно и покоряващо. Беше хубав, ала не това направи силно впечатление на Мариел, а интелигентността на лицето му и излъчващата се от него решителност.

— Господин Делони вече ми обясни какво се е случило... преди няколко години. Мисля, че и двамата знаем за какво става дума. — Той имаше предвид смъртта на Андре, но тя оцени факта, че Армър не го изговори. — Признава, че се е държал отвратително и че сега поведението му може да се тълкува превратно. Вие сте единственият човек, който е в състояние да свидетелства какво точно е направил и защо. Как точно вие виждате нещата?

— Мисля, че той бе полудял от скръб. Същото се отнася и за мен. И двамата извършихме доста глупости, но това беше отдавна. — Том видя, че тя се натъжи, щом мислите ѝ се върнаха към онова време. Беше красива жена, ала Армър си помисли, че това са най-тъжните очи, които някога е виждал, и събеседничката му го заинтригува. За него вече беше ясно, че Чарлс Делони продължава да я обича, и той се зачуди доколко неговите чувства срещат взаимност. Делони в същото време пламенно настояваше, че преди отвличането те с Мариел не са имали връзка. Всъщност тя бе отказала да се срещне с него заради Малкълм. На Том Армър това не му направи кой знае какво впечатление, но му предстоеше да разбере много повече неща, които щяха сериозно да го впечатлят.

— Според вас клиентът ми опасен човек ли е? — Това беше въпрос с подтекст и Мариел мисли върху отговора продължително.

— Не, според мен той просто е безразсъден. Буен. Дори глупав понякога. — Тя се усмихна, но Том Армър не ѝ отвърна с усмивка. — Не мисля обаче, че е опасен.

— Смятате ли, че той е отвлякъл детето ви?

Тя се поколеба, опитваше се да бъде обективна.

— Не знам. — Гледаше го право в очите и онова, което видя, ѝ хареса. Приличаше ѝ на честен човек, комуто може да вярва. Ако го беше срещнала при други обстоятелства, знаеше, че щеше да ѝ допадне. Мина ѝ мисълта, че Чарлс трябва да е голям късметлия, задето го има за защитник. — Не знам, струва ми се, че го е направил.

Има и вещественно доказателство. Но когато си помисля за него, какъв е... Аз го познавах... не мога да си представя, че е способен на това.

— Според вас дори Чарлс да е откраднал детето ви, би ли му навредил?

— Някак си... — Тя се замисли по въпроса и после отново го погледна. — ... Някак си не мога да го повярвам. — Защото, ако повярваше... това би я съсипало.

— Защо мислите, че може да го е взел? За отмъщение заради детето, което сте изгубили? Или от яд, че не сте се срещнали с него?... Защото още ви обича?

— Не съм сигурна. — Тя много искаше да можеше да отговори на въпросите.

— Не смятате ли, че някой може да е подхвърлил нещата на Теди в дома му? — Чарлс твърдеше това от самото начало. И Том Армър най-накрая също бе повярвал.

— Възможно е. Но кой? И откъде ще има пижамата и мечето на Теди, ако не е отвлякъл детето ми? — Защитникът бе мислил и по тези въпроси, ала за тях трудно се намираше отговор. Имаше вариант хората, които бяха отвлекли детето, да са скроили номер на Чарлс, но това бе малко вероятно. А откъде биха могли да го познават? Това бе най-слабият пункт в тезата на защитата. Най-силният беше, че майката на детето не бе убедена, че Чарлс Делони може да е извършителят. Армър имаше чувството, че тя би се поддавала на натиск, което бе опасно за Чарлс.

Той ѝ зададе още няколко въпроса, води си бележки и докато затваряше чантата си, ѝ благодари за времето, което му бе отделила. Когато тя се изправи, го погледна и реши да бъде честна с него.

— Днес ми препоръчаха да не разговарям с вас. Казаха ми, че не е незаконно, но е неразумно. — Мариел всъщност цитираше Джон, а знаеше, че Малкълм и главният щатски прокурор щяха много да се ядосат.

— Тогава защо го направихте? — Той бе очарован от нея, не толкова от външността ѝ, колкото от спокойните ѝ маниери и вътрешния ѝ мир. Не му приличаше на жена, която някога е била в клиника за душевноболни или е полудявала. Може би просто временно е била рухнала и е искала да умре, както бе му обяснил Чарлс. Но сега тя напълно се беше стабилизирала и под спокойното ѝ държание

прозираше буйна страст и остър ум. Беше му приятно да разговаря с нея.

— Господин Армър, единственото, което искам, е истината. Само това желая. Нещо повече от правосъдие. Ако Теди е мъртъв, искам да го зная... И, да, искам да знам кой го е убил и защо... Но ако е жив, искам да бъде намерен... искам да знам къде е, да се върне вкъщи.

Том Армър кимна. Той разбра. Заради свои собствени основания се стремеше към същото.

— Надявам се да го открием, госпожо Патерсън... заради вас... и господин Делони.

— Благодаря ви.

Хейвърфорд го изпрати, а Мариел го проследи с поглед, докато той слезе по стълбите. Приличаше ѝ на човек, който държеше здраво в ръцете си всичко, до което се докоснеше. Тя му завиждаше за самоувереността, макар че под нея почувства нещо повече. Нещо топло, силно и много обично. А когато се върна в кабинета, отново си помисли какъв късмет има Чарлс, че защитник му е Армър.

ГЛАВА 10

Процесът започна в един мрачен мразовит следобед на март. Студеният вятър и леденият дъжд сякаш проникваха чак до костите, но въпреки това залата бе препълнена от кандидати за съдебни заседатели, публика и репортери. Същата седмица Хитлер бе нахлул в Прага и бе провъзгласил Чехословакия за германско владение. Ала дори Малкълм не беше толкова погълнат от световните новини, както обикновено. Съзнанието на всички бе заето от процеса „Съединените американски щати срещу Чарлс Делони“.

Делото щеше да се състои в американския районен съд и точно в един часа Малкълм и Мариел пристигнаха с лимузината „Пиърс-Ероу“, придружени от двама полицаи и от четирима агенти на ФБР, сред които и Джон Тейлър. Той беше радостен, че е там, за да й дава сила. Тя усещаше присъствието му край себе си и се чувстваше посмела. Откакто бяха излезли от къщата, Малкълм не й беше казал ни дума. Безмълвният упрек, който й отправяше през последните месеци, я терзаше невероятно. Лицето й изглеждаше сиво колкото роклята й, когато слязоха от колата и Малкълм я подкрепяше нагоре по стълбите към съда, без да продума. Мариел бе облечена в бледосиво палто и подходяща шапка, която вятърът почти щеше да отвее точно когато репортерите ги връхлетяха, а агентите на ФБР трябваше с мъка да им пробият път. Щом влязоха в съдебната зала, Мариел отново осъзна колко болезнено щеше да е делото и колко безполезно. В края на краищата, това нямаше да й върне Теди. Тогава каква бе целта? Той си бе отишъл и след три месеца на очакване надеждите им, че ще се върне жив, се изпариха. Всичко това щеше да е едно упражнение в обвинение.

Семейство Патерсън зае места на първия ред зад главния щатски прокурор. Джон Тейлър седна до Мариел, а един от помощниците му — до Малкълм. Зад тях стояха още двама агенти от ФБР, имаше по двама униформени полицаи от двете им страни и точно отпред, така че бяха заобиколени и защитени отвсякъде повече, отколкото трябваше.

Бригите също беше в съдебната зала, чакаше ги, когато пристигнаха. Тя погледна с топлота Мариел и кимна вежливо на Малкълм. След няколко минути се появи съдебният пристав и подкани всички да станат, за да посрещнат съдията в черна тога, който влезе и огледа залата. Беше висок мъж с грубо лице и рошава побеляла коса, не много по-различна от косата на Малкълм. Всъщност двамата мъже бяха далечни познати, но той бе известен като строг съдия и Малкълм не се възпротиви, когато определиха него за процеса.

Съдия Ейбрахам Морисън зае мястото си и намръщено обходи с очи залата. Настъпи продължителна тишина, после хората започнаха да се раздвижват по местата си, особено неспокойни бяха журналистите и фоторепортерите, които съдията разглеждаше внимателно, а след това отмести поглед към съдебните заседатели, семейство Патерсън, обвиняемия, защитника и обвинителя.

— Казвам се Ейбрахам Морисън. — Думите му прозвучаха високопарно. — Нямам намерение да толерирам никаква проява на неподчинение в тази съдебна зала. Ако някой тук се държи не както трябва, ще бъде изхвърлен незабавно навън. Всяко незачитане на съда ще бъде наказвано със затвор. Ако някой журналист се държи непочтително, винаги ще му бъде отнето правото да присъства на заседанията. Всеки, който се опита да изнудва съдебен заседател, незаконно да влияе на съдебен заседател или дори да разговаря с такъв, ще бъде подведен от мен под съдебна отговорност. Ясно ли е за всички в тази зала? — Видяха се кимащи глави и се чу мърморене. — Тук сме по сериозна работа. Това е углавно престъпление. Животът на един човек е заложен на карта, може би е отнет детски живот. Това не са неща, към които аз се отнасям лековато. — После Морисън погледна право към журналистите. — Ако си позволите да преследвате някой тук, независимо дали става дума за съдебен заседател, обвиняем или свидетели — той погледна многозначително към семейство Патерсън, — ще изхвърчите през вратата по-бързо, отколкото може да ви изхвърли съдебният пристав. Разбраха ли всички правилата на поведение тук? — Настъпи продължителна тишина, през което време присъстващите го гледаха със страхопочитание. — Разбрахте ли? — Гласът му пак прогърмя и после се чу хорово: „Да, сър“. — Добре. Тогава можем да започнем. Няма да толерирам безредие в съда. Нека се разберем още от самото начало. — Отново се видяха кимащи глави,

той сложи очилата си и внимателно прегледа някакви документи. Мариел погледна към масата на защитника и забеляза, че Чарлс изглежда по-слаб и блед, а косата на слепоочията му като че ли бе побеляла повече, отколкото когато го видя последния път. Той беше в тъмносин костюм, с бяла риза и тъмна вратовръзка и изглеждаше много по-порядъчен от редица хора в тази зала, но не това бе въпросът. Том Армър също имаше извънредно сериозен вид в костюма на тънко райе и жилетка. Незнайно защо той й се стори по-млад, отколкото при посещението му в дома й. Тя не бе уведомила Малкълм за срещата.

Съдия Морисън отново огледа залата и погледът му помете присъстващите.

— Мисля, че всички знаем защо сме се събрали тук днес. Това е случай на отвличане. Отвлечането на Тиодор Уитман Патерсън, четиригодишно момче. В съдебната зала са родителите му. — Той посочи неопределено по посока на Мариел и Малкълм и тя почувства как сърцето й подскочи. Трудно беше да се повярва, че след три месеца на непрекъснато напрежение има жив човек, който да не знае кои са те, но сякаш съдията Морисън искаше да ги представи още веднъж. Той беше защитник на благоприличието и респекта, ала също така обичаше личното общуване в съдебната зала. — Обвиняемият е мъж на име Чарлс Делони. На теория, дами и господа, и аз се обръщам и към съдебните заседатели тук, господин Делони е невинен до доказване на вината му. Бремето на доказването й се пада на обвинението. Обвинителят, господин Уилям Палмър — съдията посочи и него, — трябва да ви убеди, извън всяко съмнение, че господин Делони е виновен. А работата на господин Армър — той посочи Том — е да ви убеждава, че господин Делони не е виновен. Ако господин Палмър не изгради убедително обвинение и вие не сте убедени, ако не вярвате извън всяко съмнение, че господин Делони е отвлечъл това дете, тогава вие трябва да го оправдаете. Наложително е да слушате много внимателно и трябва да поемете отговорността си сериозно. А аз ще изолирам съдебните заседатели от всяко възможно влияние. Вие ще бъдете настанени в хотел на държавни разноски, докато трае процесът. Няма да имате право да разговаряте с никой друг, освен със своите колеги. Не можете да се обаждате на децата си, да разговаряте със съпруга или съпругата си, да посещавате приятели, да ходите на кино. Вие трябва да общувате само с останалите съдебни заседатели в

хотела, докато изпълните задължението си без предразсъдъци и без да се разсейвате с други проблеми. Представителите на печата ще ви затрудняват, вестниците, радиото — всичко това ще е много изкушаващо и много объркващо. Но вие трябва да направите каквото зависи от вас, за да се опазите чисти от всичко наоколо, докато процесът свърши. Ако тук сред вас има някой, за когото изолацията ще представлява голямо затруднение през следващите няколко седмици поради здравословни или семейни причини, моля да се обади, когато ви извиквам по име. Ще имаме нужда от дванайсет съдебни заседатели и двама за резерва. Дами и господа, благодаря ви за сътрудничеството. — Той се обърна към съдебния пристав и му поръча да извика имената на бъдещите съдебни заседатели.

Първата жена бе толкова изплашена, че почти се спъна, когато отиваше към мястото си, и трепереше толкова силно, че дори Мариел го забеляза, докато я гледаше.

Вторият съдебен заседател също беше жена, възрастна негърка, която трудно стигна до мястото си, защото беше много стара и едва се придвижваше. Следваха двама мъже на средна възраст и мъж на около четирийсет години с един крак, момиче от китайски произход с невероятно дълга коса на плитки, млад негър с приятен външен вид, две хубави млади момичета и жена на средна възраст, която не откъсваше поглед от Малкълм и Мариел, още двама мъже и най-сетне две невзрачни жени за резерва.

Щом всички седнаха, съдия Морисън представи обвинителя от името на правителството на Съединените щати — Уилям Палмър. Той се обърна, огледа залата, после погледна заседателите и им се усмихна.

— Здравейте, името ми е Уилям Палмър. Аз съм обвинител от името на правителството на Съединените щати по този случай и съм тук, за да представлявам народа. Аз представлявам *вас* и ще имам нужда от помощта ви, за да осъдя този човек — той посочи Чарлс, — който според нас е отвлякъл четиригодишното момче Теди Патерсън дванайсет дни преди Коледа миналата година. — Сякаш фактът, че отвличането бе станало преди Коледа, влошаваше нещата и действително бе така, поне що се отнася до родителите на момчето. — Ако някой от вас познава този човек или мен, или адвоката на обвиняемия, господин Армър, или съдията, или някой, свързан с нас, той трябва да го съобщи сега, защото в противен случай това би

навредило на процеса. Ако има такъв човек, той ще бъде освободен от задълженията си. Само го кажете на съдията, когато извика имената ви и пита за името и професията ви. — После Палмър седна с отривисто движение. След него стана да се представи Том Армър и Мариел веднага забеляза, че той много повече се хареса на съдебните заседатели. Том не им говореше както Бил Палмър, маниерът му бе спокоен, а не рязък както на щатския прокурор. Армър обясни, че делото срещу господин Делони е плод на косвени улики и че са намерени два предмета, които свързват клиента му със случая, но няма доказателство, че той действително е отвлякъл детето или че има нещо общо с това. Докато защитникът говореше, Мариел видя няколко съдебни заседатели да кимат. Армър седна, след като благодари за помощта им със сърдечна усмивка, която накара двете млади момичета да започнат да хихикат, а съдията се смръщи, като ги видя.

— Позволявам си да ви припомня, дами — излая той срещу тях, — че това не е светска забава, нито пък някакво развлечение. А сега — съдията огледа останалите, — страда ли някой от вас от здравословен проблем, който би му попречил да живее изолирано от семейството си през следващите седмици? — Възрастната негърка вдигна ръка и Морисън я погледна със сърдечна усмивка. — Да? Името ви, мадам?

— Ръби Фрийман.

— Да, госпожо Фрийман.

— Става дума за краката ми. Ужасен артрит. Непрекъснато ме боли. — Тя го погледна тъжно.

— Забелязвам — той й кимна съчувствено.

— Понякога нощем почти не мога да се движа. А дъщеря ми... тя се грижи за мен... Наглеждам детето й, докато е на работа. — Жената се разплака, когато изрече това... — Ако аз не съм при нея вкъщи... тя не може да ходи на работа... Няма какво да ядем... Съпругът й бе убит във фабриката, трудова злополука... — Сагата на отчаянието сякаш щеше да продължи вечно.

— Разбирам. Може би дъщеря ви ще намери някой, който за кратко да й помага. Но, госпожо Фрийман, всъщност смятате ли, че не си струва да изтърпите тези силни болки, за да издържите по време на целия процес?

— Да, ваша милост. Човек, който не го е преживял, няма представа колко боли от артритата. Аз съм на осемдесет и две години и

страдам от него почти двайсет години, убийствено е.

— Много съжалявам заради това, което ми казвате. Вие можете да бъдете освободена. Благодаря ви, задето дойдохте днес — рече учтиво съдията.

Никой друг не вдигна ръка, затова той продължи. Но първата призована съдебна заседателка бе твърде нервна и също помоли да бъде освободена. Тя каза, че има камък в жлъчката, а и английският ѝ не бил толкова добър, имала болен съпруг и той се нуждаел от нея. Двамата със съпруга ѝ бяха американски граждани, но от германски произход. Преди тя да продължи да се извинява, съдия Морисън освободи и нея. Китайското момиче с плитките изобщо не говореше английски и също бе освободено. Двете млади момичета се кикотеха почти през цялото време и съдията пак ги смъмри. После Бил Палмър стана и започна да разпитва съдебните заседатели, а след него същото направи Том и много бързо първоначално призованите съдебни заседатели започнаха да отпадат един по един.

Двамата мъже на средна възраст бяха предприемачи и те останаха. Бяха женени с внуци горе-долу на същата възраст като Теди. Мъжът с един крак каза, че е на четирийсет и две и е изгубил крака си в Първата световна война и сега бил застраховател на пътническа застрахователна компания. Младият негър работел в поща през деня, а вечер свирел на тромбон в „Смолс Парадайс“ и затова нямал време да се ожени и всички се разсмяха. А двете млади момичета бяха освободени, защото според съдията те не можеха да се държат както трябва. И двете бяха на двайсет и две години, но бяха омъжени и явно си представяха това като игра, а отстраняването им беше предупреждение към останалите. Жената на средна възраст, която не откъсваше поглед от Мариел и Малкълм, беше секретарка и не бе омъжена. Живееше в Куинс и беше невъзможно да се разбере дали съчувства на Чарлс или не. Като че ли всичко, на което бе способна, бе да се вторачва в семейство Патерсън и веднъж се наложи съдията да ѝ напомни, че е редно да съсредоточи вниманието си върху съдебната процедура. В крайна сметка защитата реши накрая да я освободи, както стана и с двамата мъже след нея. И двете страни по процеса единодушно одобриха двете безлични жени. Останаха непопълнени осем места и им трябваша още четири дни, за да намерят подходящи съдебни заседатели. Двамата мъже на средна възраст с малки внучета

останаха, макар Мариел да бе сигурна, че Том ще иска да се освободи от тях, защото те може би щяха твърде много да съчувстват на обвинението. Беше интересно да се предвижда кого ще предпочетат съответно защитата и обвинението. И ако причината за процеса бе друга, тази юридическа игра сигурно щеше да я заинтригува. Местата си на съдебни заседатели запазиха също ветеранът с един крак и младият чернокож музикант. Последният мъж бе от китайски произход и професор по икономика в Колумбийския университет. Останалите съдебни заседатели, както и двете резерви, бяха жени.

Най-младата от тях бе по-възрастна от Мариел и имаше три деца, но всички те бяха по-големи от Теди. Имаше една жена, която бе монахиня от трийсет години, ала бе нарушила обета си, за да се върне къщи и да се грижи за умиращата си майка. А когато майка ѝ починала, тя бе решила да не се връща повече в манастира, но не се бе омъжила. Имаше още две жени, които бяха приятелки и бяха попаднали в един и същ състав по съвпадение, и двете бяха учителки в едно и също училище и също не бяха омъжени. Другите три жени изглеждаха съвсем обикновени, женени, но без деца, и работеха или на секретарска длъжност, или като служителки в големи корпорации. Едната за кратко бе работила при някакъв адвокат, но каза, че няма понятие от право, и нито защитата, нито обвинението я отхвърлиха. В общи линии това бяха съдебните заседатели — група от равни на Чарлс и по презумпция нормални, скромни и честни хора.

Беше петък, малко преди обяд, и съдията се разпореди заседателите да се приберат къщи, да си свършат работата през последните им свободни почивни дни, защото, като се започне от понеделник, те щяха да бъдат изолирани от нормалната си среда. Морисън им нареди да не четат материалите по случая във вестниците, както и да не слушат радиото през почивните дни.

После прекъсна работата на съда до понеделник сутринта и Мариел с изненада установи колко е изтощена само от продължилия пет дни подбор на съдебните заседатели. Стори ѝ се безкрайно дълго да изслушва историите на хората и да наблюдава как защитата и обвинението отхвърляха или ги запазваха в състава. Двамата с Малкълм станаха, а Чарлс бе отведен и за пореден път щеше да прекара почивните дни в затвора. Том Армър подмина Мариел, все едно никога не я беше виждал.

Агентите на ФБР ги придружиха до вкъщи, а същия следобед Бил Палмър навести Малкълм. Двата прекараха дълго време в кабинета, но не поканиха Мариел при себе си и тя пи кафе с Джон Тейлър в дневната. Той нямаше никакви новини, ала поне тя изпитваше облекчение да разговаря с някой, който толкова й съчувстваше след прекараната трудна седмица. В мига, в който Мариел направеше една крачка навън от съдебната зала, Биа Ритър се спускаше към нея и я молеше да се видят. Тя се обади по-късно същия ден, но Мариел отказа да разговаря с нея. Беше твърде изтощена, за да се занимава с Биа или да слуша молби за пощада на Чарлс. Освен това Мариел нямаше желание да ѝ помага.

— Тя е свястно момиче — отбеляза Тейлър. — Сигурно е луда по него.

— Някои хора са склонни да изпитват подобни чувства към Чарлс. — Мариел се усмихна. Тя нямаше тайни от този човек. — Някога и за мен важеше същото. Все пак тогава бях на осемнайсет години.

— А сега? — Джон Тейлър изглеждаше притеснен, но не за процеса и Мариел се усмихна.

— Вече съм по-умна. — Това обаче не означаваше, че искаше да го сполети смъртно наказание, ако той не го заслужаваше. Тя все още се терзаше от тази мисъл, а ФБР не хвърляше никаква светлина върху случая. В началото на седмицата имаше очна ставка в Кънектикът — малко момченце, което уж приличало на Теди. Но подобно на другите следи, след като направиха проверка, се оказа, че и тази е лъжлива.

— Изглеждаш уморена — заговори с обич Тейлър, когато тя му сипваше втора чаша кафе.

— Седмицата бе тежка.

— Не толкова тежка, колкото ще бъде другата и седмицата след нея. — Той знаеше какво ще последва, знаеше с какви хора ще си имат работа. Щатският прокурор беше упорит кучи син и искаше да спечели делото. Даваше си сметка, че целият свят го наблюдава, дори Франклин Делано Рузвелт следеше случая и Палмър нямаше да допусне защитата да спечели, независимо какво щеше да му коства. Армър също беше упорит, но по-открит и пряк, той минаваше право на въпроса и директно съсипваше. Информацията, която прокурорът и защитникът искаха да извлекат от нея и да ѝ припомнят, щеше да ѝ

причини доста мъка. — Готова ли си за това? — Притесняваше се за нея, защото, вярно, че тя беше издръжлива, но и много крехка и той не искаше Мариел да изживява такава болка. Тейлър си припомни в какво състояние изпадна тя, когато му разказваше за Андре. Въпреки всичко Мариел се държеше доста добре, като се има предвид, че беше вече три месеца без Теди. — Каквото и да се случи — опита се да я предупреди той, — не им позволявай да те плашат... не допускай да ти внушат, че вината е твоя. — Той знаеше, че призрактът на вината я преследва неотклонно в продължение на години. — Знаеш, че не си виновна. — Мъчеше се да я окуражи.

— Бих искала и Малкълм да мислеше така. Той продължавала ме упреква за всичко. Задето съм намесила Чарлс в живота ни и това ни е струвало Теди.

— Но ти не си го искала. — Какъв глупак беше този човек! Тейлър го изгледа с неприязън, когато малко по-късно Малкълм мина по коридора с Бил Палмър. Джон разговаряше с един от своите служители и Малкълм му щракна с пръсти като на куче. Този жест силно подразни Джон Тейлър.

— Щатският прокурор има нужда от вашата помощ, господин Тейлър. — Малкълм Патерсън не изпитваше никакво уважение към него. Този агент не успя да направи нищо, не намери Теди. — Нуждаем се от малко информация.

— За Делони? — Палмър кимна.

— Защо не поговорим някъде? — предложи прокурорът, но когато Тейлър чу за какво става дума, то не му хареса. Кроеше се мръсна кампания за оклеветяване, грозно ровене в миналото, което нямаше нищо общо с Теди, и Тейлър се възпротиви. Прокурорът искаше от него да му помогне да открие факти за Мариел и Чарлс, които Тейлър знаеше, че ще са болезнени за нея.

— Какво общо може да има това със случая?

— Въпрос на репутация, човече. Недейте да ми проповядвате морал точно сега. Става дума за спечелването на делото.

— Какво ще спечелите? Ще осъдите един невинен или всъщност ще пипнете човека, който го е направил? Ако той е виновен, ние няма да имаме нужда от тази мръсотия, Палмър.

— Ако вие не ми помогнете, някой друг ще го направи.

— Затова ли се води този процес? Да го осъдите на всяка цена? А не помислихте ли за нея? Защо трябва да я замесвате в това? — Исканията на Палмър се отнасяха до времето, в което Андре бе умрял в Женева, и до периода на нейния престой в клиниката. Както Тейлър, така и Палмър знаеше, че ако Чарлс е виновен, те нямат нужда от подобно ровене.

— Госпожа Патерсън не ме интересува, Тейлър. Собственият ѝ съпруг го иска. Вижте, ако сведенията не ни вършат работа, няма да ги използваме.

— Колко мило — отбеляза иронично Тейлър и си помисли, че тактиката на Том Армър му харесва повече. Тя бе много по-почтена. Все не му се вярваше, че Патерсън е готов да пожертва Мариел само за да притисне Делони. Но Малкълм бе убеден, че Делони е отвлякъл и убил сина му, и се стремеше да направи всичко възможно, за да осъди Чарлс. Може би в известен смисъл, каза си Тейлър, когато започна да поръчва разговори по телефона, човек не биваше да вини толкова строго Патерсън. Поне ако самият Джон се добереше до информацията, можеше да предвиди следващата стъпка на Палмър и да предупреди Мариел какво я очаква. Онова, което Тейлър не знаеше обаче, беше, че Малкълм също се обаждаше тук-там и бе по следите на голямото си разкритие.

За Мариел почивните дни минаха прекалено бързо. А в понеделник сутринта всички се върнаха в съда и същинската част на процеса започна.

ГЛАВА 11

В сравнение с по̀ дружеските обръщения към съдебните заседатели встъпителните изявления през следващата седмица изглеждаха безинтересни. Някои от грозните неща, които защитникът и обвинителят казаха, имаха силен ефект.

Във встъпителното си изявление щатският прокурор увери съдебните заседатели и присъстващите в залата, че човекът, когото виждат на подсъдимата скамейка, е със сигурност похитител, а вероятно и детеубиец, човек, нападал жени в миналото, убивал хора, без да му мигне окото, лъжец, комунист и заплахата за всички американци. Описа картинно как малкият Теди Патерсън е бил отведен от дома на родителите си посред нощ в тъмното и хората, които са се грижели за него, са били упоени с хлороформ, завързани, със запушена уста и са могли също лесно да станат жертви, а детето е изчезнало безследно, никой повече не го е видял и вероятно е мъртво, погребано в някой изкоп на полето — все едно за тези, които го обичат, то си бе отишло завинаги.

Мариел стискаше стола си, докато слушаше всичко това, а той сякаш нареждаше в продължение на часове какъв е бил цял живот този злодей Чарлс, колко хубав мъж е щял да стане Теди, как всички сме били ограбени, защото това дете е мъртво, без да има причина. И ако това беше вярно, ако Теди нямаше да се завърне никога повече, Мариел беше съгласна с него. Ала все още бе твърде болезнено той да бъде смятан за изчезнал завинаги.

Изявлението на Том Армър бе малко по-окуражаващо. Той представи Чарлс Делони като скромнен, честен, в известен смисъл дълбоко разстроен човек, който е изгубил собствения си син преди девет години, а и неродената си дъщеря, цялото си семейство, и като познава болката от тази загуба, никога не би навредил на никое дете, не би отнел нечие дете от родителите му. Воювал предано за отечеството си в Първата световна война, а после се борил в Испания. Но не е комунист. Той е човек, който вярва в свободата. Образован,

интелигентен, скромен, ала съкрушен от разбитите си младежки мечти. Несъмнено се е държал понякога безразсъдно или е говорил неразумни неща, но този човек не би отвлякъл ничий син. И защитата възнамерявала да докаже, че не го е направил. Още повече, припомни той на всички, господин Делони е подведен под отговорност за отвличане, а не за убийство. И ако съдебните заседатели изслушат внимателно свидетелските показания, той бил сигурен, че те ще го обявят за невинен. Том Армър бавно се разхождаше пред тях, поглеждаше всеки в очите и им говореше сякаш лично, на всеки един, не снизходително, а като на равни, като на приятели, искаше да е сигурен, че го разбират и му вярват. Беше майстор в професията си и беше удоволствие човек да го наблюдава. Освен това той им обясни, че щатският прокурор първо ще представи обвиненията си от началото до края, а Том също ще разпитва, разбира се, свидетелите на обвинението, но няма да изложи аргументите си за защита, преди прокурорът да завърши с обвинението. Том отново им напомни, че работа на обвинението е да докаже извън всяко съмнение, че Чарлс Делони е отвлякъл детето на Патерсън, и ако обвинението не може да ги убеди в това, независимо дали те харесват Чарлс или не, ще трябва да го обявят за невинен. Но Том ги увери, че след като той изложи защитата си, те ще разберат, че обвиненията са неоснователни.

Когато и двамата свършиха, настъпи продължителна тишина и съдия Морисън нареди на прокурора да повика първия си свидетел, а Мариел се вцепени, когато чу собственото си име. Тя нямаше ни най-малка представа, че той възнамерява да призове първо нея. Мариел вдигна едната си вежда, когато мина край Джон, а той се опита да ѝ вдъхне увереност, но всъщност беше притеснен от намеренията на Палмър. Знаеше какво бе разкрито в резултат на неговите обаждания, ала нищо от това не можеше да ѝ навреди. Той обаче нямаше представа, че Палмър и Малкълм бяха правили свои проучвания, независимо от него.

Тя седна на свидетелското място и грижливо оправи семплата черна рокля, с която бе облечена. Нервно кръстоса крака и огледа присъстващите, а после реши да промени позата си и отпусна крака. През цялото време Бил Палмър обикаляше наперено залата и не я изпускаше от очи. Гледаше я така, все едно у нея имаше нещо странно, като че ли я подозираше, и неколккратно отместваше поглед от нея

към обвиняемия, сякаш не разбираше нещо, свързано с тях. Човек оставаше с впечатлението, че той се опитва да внуши нещо неприятно или противно на съдебните заседатели. Поведението му изнервяше Мариел. Тя погледна съдията, после Малкълм, който бе отвърнал очи, и Джон, който бе вперил сериозен поглед в нея и очакваше първия въпрос на Палмър.

— Моля, кажете името си.

— Мариел Патерсън.

— Пълното ви име, ако обичате.

— Мариел Джонсън Патерсън. Мариел-Ан Джонсън Патерсън.

— Тя се усмихна, но той не ѝ отвърна с усмивка.

— Има ли още?

— Не, сър. — Две заседателки също се усмигнаха и Мариел се почувства по-добре. Ала ръцете ѝ трепереха ужасно и тя ги стискаше в скута си, където другите не можеха да ги видят.

— Някога носили ли сте друго име, госпожо Патерсън?

Тя разбра накъде бие Палмър.

— Да. — Защо той правеше това? Какво щеше да му помогне? Тя не разбираше.

— Бихте ли ни казали това име? — Изрече шумно думите, сякаш за да я спласи, а тя все още се опитваше да срещне погледа на Малкълм.

— Делони — отвърна тихо.

— Бихте ли го казали малко по-високо, ако обичате, така че съдебните заседатели да ви чуят.

Тя се изчерви и го изрече по-силно, а Чарлс я гледаше със съчувствие.

— Делони.

Изведнъж му дожаля за нея, дори повече отколкото на Джон Тейлър, защото подозираше какво ще последва. Палмър бе по-умен, отколкото те мислеха. Той първо щеше да я дискредитира, така че каквото и да кажеше тя впоследствие, нямаше да струва пукната пара. Прокурорът нямаше да допусне Мариел да подложи на съмнение вината на Чарлс публично и да отслаби позицията му пред заседателите.

— Бяхте ли свързана по някакъв начин с обвиняемия?

— Бях омъжена за него.

— Кога стана това?

— През 1926 година в Париж. Бях осемнайсетгодишна.

— И каква беше сватбата ви? — Той се правеше на добронамерен към нея, дори ѝ се усмихваше. Но тя разбираше, че ще я съсипе. — Голяма? Малка?

— Ние избягахме.

— Разбирам... — Палмър си придаде разстроено вид, сякаш бе направила нещо нередно и той съжаляваше за това.

— И колко време бяхте женени?

— Пет години. До 1931 година.

— Как завърши бракът ви? С развод?

— Да, точно така. — Тънък пласт пот покриваше челото ѝ и тя се молеше да не припадне или да не повърне.

— Имате ли нещо против да ни кажете защо, госпожо Делони... извинете, Патерсън... — Той се престори, че е сгрешил, но тя знаеше, че го направи нарочно, само за да подчертае още веднъж, че те с Чарлс са били женени, и да, тя имаше против, ала си даваше сметка, че няма избор. — Бихте ли ни казали причината за развода?

— Аз... ние... загубихме нашия син. И двамата не можахме да дойдем на себе си от загубата. — Мариел изрече това много тихо, много спокойно и Джон Тейлър се гордееше с нея, както и Чарлс. И двамата усещаха, че сърцата им се разкъсват, като я гледат, но тя не го знаеше. — Може да се каже, че смъртта му разруши брака ни.

— Това ли е единствената причина, поради която се разведохте с господин Делони?

— Да. Преди това бяхме щастливи.

— Разбирам. — Той отново кимна със съчувствие и тя започна да изпитва ненавист към него. — А къде бяхте вие, когато получихте развод?

Мариел не разбра въпроса му, но Тейлър се досети какво целеше.

— В Швейцария.

— По някаква особена причина ли се намирахте там? — И тогава тя разбра. Той се опитваше напълно да я дискредитира. Но не можеше. След като загубата на три деца още не я беше убила, значи нищо друго не би могло. Не и този човек, не и този съд, не и тези съдебни процедури. Тя вдигна високо глава и го погледна право в очите.

— Да, бях там в болница.

— Болна ли бяхте? — Повече нямаше да му казва друго, освен това, което се налагаше. А той знаеше какво иска и защо, но същото вече важеше и за нея.

— Бях изпаднала в нервен срив след смъртта на сина ни.

— Имаше ли някаква конкретна причина за това? Да не би смъртта му да беше необичайно травмираща? Продължително заболяване... ужасна болест? — Очите ѝ се напълниха със сълзи, докато го слушаше, но тя нямаше да се предаде. Изтри сълзите и изрече с треперещи устни онова, което всички в залата очакваха да чуят.

— Той се удави. — Това беше. Това бе всичко, което трябваше да каже. Така бе написано и в смъртния акт. Андре Чарлс Делони, две години и пет месеца, смърт вследствие удавяне.

— Бяхте ли отговорна за тази... *злополука*... — Той подчерта думата все едно че се касаеше за планирано от нея злодеяние. В същия момент Чарлс започна да шепне нещо енергично на Том, който веднага скочи на крака и отправи възражение.

— Възразявам, ваша милост. Обвинението подвежда свидетелката и внушава, че смъртта на детето е по нейна вина. Ние не сме тук, за да решаваме този въпрос. Не госпожа Патерсън е подсъдима, а моят клиент.

Съдия Морисън вдигна вежди към двамата мъже, изненадан от любезността на Том Армър.

— Възражението се приема. По-малко страсти, обвинителю.

— Съжалявам, ваша милост. Ще задам въпроса си другояче. *Изпитвате* ли вина за смъртта на детето си? — Но това беше по-лошо, защото сега те нямаше да знаят дали наистина вината е била нейна или не, и нямаше начин това да ѝ се спести.

— Да.

— Затова ли получихте нервна криза?

— Така смятам.

— Били сте в клиника за душевноболни там?

— Да. — Гласът ѝ ставаше все по-тих, а на Чарлс му прилошаваше, също и на Джон Тейлър. Малкълм Патерсън гледаше право пред себе си с непроницаемо изражение.

— Всъщност вие сте били душевноболна, така ли?

— Изглежда. Бях много разстроена.

— За дълго време?

— Да.

— Колко време прекарахте там?

— Две години.

— Или повече?

— Малко повече. — Том Армър отново скочи на крака.

— Мога ли да припомня на съда, че госпожа Патерсън не е подсъдима?

— Приемам възражението. Господин Палмър, какво целите с това? Ще ни трябват шест месеца, ако разпитваме така всеки свидетел.

— Ако почакате още малко, ваша милост, ще ви покажа.

— Добре, господин прокурор, но ускорете все пак разпитването.

— Добре, сър. И така, госпожо Патерсън — той отново се обърна към Мариел, — значи бяхте в клиника за душевноболни повече от две години, прав ли съм?

— Да. — Палмър кимна и по изключение бе почти доволен от нея.

— Правили ли сте опит за самоубийство през този период? — Когато той ѝ зададе този въпрос, тя за миг придоби болнав вид.

— Да.

— Повече от веднъж?

— Да.

— Колко пъти?

Тя се замисли за момент и несъзнателно погледна лявата си китка, но по нея вече не се виждаха белезите, благодарение на изкусната пластична хирургия.

— Седем или осем пъти. — Този път Мариел сведе очи, това не бе факт, с който се гордееше. Спокойно би могла да им каже, че не си спомня.

— Защото се чувствахте виновна за смъртта на детето си?

— Да — тя почти извика.

— А къде беше по това време господин Делони?

— Не знам. Не бях го виждала няколко години.

— Беше ли той обезумял от мъка като вас?

Том Армър отново възрази, но дори той не можеше да я спаси.

— Вие искате от свидетелката да характеризира душевното състояние на клиента ми. Защо не го оставим за по-късно?

— Поддържам възражението. Господин прокурор, отправям ви предупреждение. — Морисън започваше да се дразни и Палмър отново се извини, но се виждаше, че извинението му не е искрено.

— Господин Делони с вас ли беше, когато детето се удави?

— Не. Аз бях сама с него — Чарлс беше на ски.

— И той ви упрекна за смъртта на детето?

— Възразявам! — извика Том. — Вие отново подтиквате свидетелката към предположение за душевното състояние на клиента ми.

— Не се приема, господин Армър — съдията зае страната на прокурора, — това може да се окаже важно. Възражението се отхвърля.

— Повтарям, госпожо Патерсън — този път той произнесе точното й име, — обвиняемият упрекваше ли ви за смъртта на детето си?

— Струва ми се, че да, по това време... и двамата бяхме ужасно разстроени.

— Много ядосан ли беше?

— Да.

— Колко? Удари ли ви? — Тя се поколеба как да отговори. — Би ли ви?

— Аз...

— Госпожо Патерсън, вие сте дали клетва. Моля, отговорете на въпроса ми. Удари ли ви той?

— Да, зашлеви ме.

— Ваша милост, моля. — Уилям Палмър подаде на съдията телеграма, а после я връчи и на Том Армър да я види.

— Това е телеграма от управителя на болницата „Сент Виерж“ в Женева, в която се казва, че според тяхната документация госпожа Мариел Делони е била „бита“, те са използвали думата *battue*, която се превежда като „бита“, от съпруга си в сградата на болницата след смъртта на тяхното дете. Тя е била лошо наранена и същата вечер е пометнала. — В залата се чу ахване, а Палмър отново се обърна към Мариел и тя пребледня още повече. — Вярно ли е съдържанието на телеграмата, госпожо Патерсън?

— Да. — Не беше в състояние да каже нещо повече. Едва говореше.

— Господин Делони удрял ли ви е и друг път?

— Не, не е.

— А страдала ли сте от някакво душевно заболяване преди смъртта на сина си?

— Не, не съм.

— Смятате ли, че вече напълно сте се възстановила?

— Да.

Настъпи кратка пауза, Палмър разгледа някакви бележки и после продължи:

— Госпожо Патерсън, страдате ли от силно главоболие?

— Да.

— И кога започна да се проявява то?

— При... след... по време на престоя ми в Швейцария.

— Но то ви мъчеше и след това?

— Да.

— Напоследък?

— Да.

— Кога точно?

Тя се помъчи да се усмихне, но не можа.

— В края на тази седмица.

— Колко пъти през последния месец сте страдали от главоболие?

— Може би четири-пет пъти на седмица.

— Толкова много? — Той я погледна със съчувствие. — А преди отвличането на сина ви? Колко пъти седмично?

— Може би два-три пъти.

— Имате ли други здравословни проблеми в резултат на миналото, госпожо Патерсън? Не сте ли необичайно срамежлива или неконтактна, страхувате ли се понякога от хората? Боите ли се да поемете отговорност... да не бъдете обвинена в нещо?

Том Армър отново се изправи с намерението да спре ставащото, което приличаше на клане.

— Моят колега не е психиатър. Ако смята, че има нужда от такъв специалист, трябва да призове нещо лице.

— Ваша милост — Бил Палмър отново отиде при съдията, а после показа и на Том Армър някакъв лист, — това е телеграма от лекуващия лекар на госпожа Патерсън в клиниката „Вербьоф“ във Вилар, с която той потвърждава, че тя наистина е била затворена там.

— Възражявам! — Том вече изглеждаше разярен, а Мариел дори не му беше клиентка. — Госпожа Патерсън не е била в затвор!

— Възражението се приема. Господин Палмър, моля ви да контролирате езика си.

— Съжалявам, ваша милост. Тя е била хоспитализирана там в продължение на две години и два месеца заради нервен срив и силни депресии. Очевидно се е опитала на няколко пъти да се самоубие и е страдала от ужасни мигрени. Това е официалната диагноза. Доктор Вербьоф добавя, че мигрените не са окончателно излекувани и в моменти на силен стрес, какъвто е сегашният, душевното ѝ здраве трябва да се смята за изключително крехко. — Без да иска, добрият доктор Вербьоф я бе съсипал. Каквото и да кажеше тя отгук нататък, те щяха да я смятат за разстроена, за свидетел, комуто не може да се вярва. Но Палмър още не беше свършил.

След като телеграмата от доктор Вербьоф бе призната за веществено доказателство, той продължи с въпросите си.

— След развода си имали ли сте любовни отношения с обвиняемия?

— Не.

— Виждала ли сте го през последните няколко месеца или изобщо преди отвличането на сина ви?

— Да, срещнах го в черквата на годишнината от смъртта на нашия син. А на следващия ден — в парка.

— Беше ли синът ви с вас и при двата случая?

— Само при втората ни среща.

— Как реагира господин Делони? Приятно ли му беше да се запознае с него?

— Не — тя сведе очи, така че да не го гледа. — Той се разстрои.

— Бихте ли могли да кажете, че беше ядосан?

Мариел се поколеба и после кимна.

— Да.

— Отправи ли той някакви заплахи към вас?

— Да, но не знам реални ли бяха.

— А кога бе отвлечен синът ви, госпожо Патерсън? — Ако не друго, той я представяше като извънредно глупава.

— На следващия ден.

— Смятате ли, че има връзка между заплахите на господин Делони и изчезването на сина ви?

— Не знам.

После Палмър отново смени посоката.

— Целували ли сте се с господин Делони след развода ви, госпожо Патерсън? — Тя се поколеба за миг, после кимна. — Моля ви, отговорете на въпроса ми.

— Да.

— И кога стана това?

— Когато го видях в черквата. Не го бях виждала почти седем години и той ме целуна.

— Това лека целувка по бузата ли беше или по устните, както във филмите? — Публиката започна да хихика, но Мариел дори не се усмихна. А Джон Тейлър знаеше, че Палмър се позовава на шофьора и на неговите упорито повтаряни твърдения за нейното „гадже“.

— Беше целувка по устните.

— Посетихте ли го в предварителния арест?

— Да. Веднъж.

— Госпожо Патерсън, обичате ли още господин Делони? — Оттук нататък каквото и да кажеше тя за него, би било безполезно.

Мариел отново се поколеба и после поклати глава.

— Не мисля.

— Смятате ли, че той е отвлякъл детето ви?

— Не знам. Може би. Не съм сигурна.

— Чувствате ли се отговорна за това отвличане в някакъв смисъл.

— Не съм сигурна...

Гласът ѝ заглъхна, докато изговаряше тези думи, и всички в залата си припомниха заключението на швейцарския лекар, че в състояние на стрес душевното ѝ здраве може да бъде изключително крехко. Палмър беше направил с нея точно онова, което искаше. Беше я дискредитирал напълно. Тя създаваше впечатлението за объркан и смутен човек, несигурен във вината на Делони или в собствената си отговорност, жена, която на няколко пъти се е опитвала да се самоубие, страдала е от мигрени и вероятно е виновна за удавянето на първото си дете. Ако сега защитата искаше да я използва, тя нямаше да им донесе нищо добро и Палмър го знаеше. Това беше целта му, той я бе сринал

със земята на процеса, а Джон Тейлър се досещаше кой му е помогнал. Малкълм. Тейлър се чувстваше отговорен за всяко свое обаждане. Макар че в интерес на истината неговите проучвания не можеха да й навредят.

— Благодаря ви, госпожо Патерсън — каза студено Бил Палмър, после се обърна към Том Армър. — Свидетелката е на ваше разположение.

— Защитата би искала да призове госпожа Патерсън по-късно, ваша милост. — Той имаше намерение да даде възможност на всички да се успокоят, особено на Мариел, която приличаше на мъртвец, ставайки от свидетелското място, а съдията обяви почивка до два часа следобед. Когато Мариел тръгна да излиза от залата с Малкълм, а агентите на ФБР я наобиколиха, тя бе обградена от журналистите. Чарлс се опита да срещне погледа ѝ, но на нея ѝ беше твърде зле, за да го погледне, освен това журналистите направо я дърпаха за дрехите и крещейки ѝ задаваха въпроси, докато тя напускаше сградата на съда.

— Кажи ни за болницата... самоубийствата... малкото ти момченце... Кажи ни всичко... хайде, Мариел, дай ни възможност! — Гласовете им все още звучаха в ушите ѝ, докато те пътуваха в колата за вкъщи, а Джон Тейлър гледаше с безразличие през прозореца. Само Малкълм дръзна да я заговори шепнешком и тя бе слисана от онова, което той каза.

— Отвратително. — Мариел го погледна, не беше сигурна какво иска да каже — в първия миг помисли, че може би има предвид отношението на Палмър, но после по изражението му разбра, че става дума за онова, което е чул за нея. Малкълм не продума повече, а по пътя до дома им очите ѝ бяха пълни със сълзи. Щом остана насаме с него в кабинета, тя го попита какво е искал да каже, а той я погледна с презрение.

— Мариел, как е възможно?

— Какво? Да му кажа истината? Какъв избор имах? Той все едно го знаеше. Чу за писмата от двамата лекари.

— Господи... самоубийства... мигрени... две години в лудница...

— Всичко това ти го казах още през декември. — И наистина бе така — разказа му след отвличането на Теди. Всъщност още на следващата сутрин.

— Тогава не ми прозвуча толкова противно. — Той изглеждаше искрено отвратен и изведнъж тя силно се притесни. Гледаше мъжа, когото смяташе, че познава, после изтича нагоре по стълбите и се затвори в стаята си. След малко видя как някой пъха лист хартия под вратата. На него пишеше: „Обади се на лекаря си“. Отначало си помисли, че някой си прави лоша шега, но после позна почерка на Джон Тейлър и се зачуди защо ли той иска от нея да се свърже с лекаря си. И в следващия миг се досети. С някаква частица от подсъзнанието си тя разбра. Изтича до указателя, вдигна телефона и поиска от телефонистката да набере номера. Във Вилар беше девет часът вечерта, но Мариел знаеше, че доктор Вербьоф работи поне до дванайсет, защото живееше в клиниката. А той естествено бе озадачен, като чу гласа ѝ.

— Какво става там?

Тя му разказа за отвличането, но разбра, че той знае, и лекарят ѝ обясни как е отговорил на многото въпроси. Не му каза, че всъщност телеграмата му я е съсипала, предполагаше колко щеше да го разстрои, ако той разбере, че думите му са използвани за нечисти цели. В труден момент от живота ѝ този човек я бе спасил.

— Добре ли сте? — попита я, силно загрижен за нея.

— Мисля, че съм добре.

— *Мигрените?*

— Понякога съм по-добре. Но не и сега. Трудно е, откакто Теди го няма... А Малкълм... съпругът ми... трябваше да му кажа за Чарлс и Андре... и за *клиниката*. Той не пожела да му разкажа, преди да се оженим.

— Но той знаеше. — Доктор Вербьоф бе изненадан, че тя не е била известна. — Обади ми се, преди да се ожените през... О... кога беше?... 1932? Да, тогава беше. Същата година, когато вие си тръгнахте отгук. Изписахме ви през февруари, а той трябва да се е обадил през октомври. — Те се бяха оженили три месеца след това, през януари, на Нова година.

— Той ви се е обаждал? — Тя се смути. — Но защо?

— Искаше да знае дали може да направи нещо за вас... за мигрените... да ви ощастливи поне малко... Казах му, че трябва да имате много деца. — Но той беше съкрушен, че отново я е сполетяла

трагедия. Тя беше добро момиче, а нямаше и капчица късмет. — Има ли някакви новини за детето?

— Не.

— Дръжте ме в течение.

— Разбира се. — Мариел се зачуди дали той знае за какви цели е послужила телеграмата му и когато затвори, започна да размишлява върху мотива на Малкълм да се свърже навремето с лекаря ѝ. Той е знаел през всичките тези години, а сега, когато тя му каза, се направи на шокиран и дори бе позволил на Бил Палмър да използва тази информация.

Но нямаше време да разговаря с него, защото трябваше да бързат за заседанието на съда в два часа. Цял следобед тя не каза нищо и на Джон. Беше потънала в мислите си и в съзнанието ѝ изникваха редица въпроси.

Следобед щатският прокурор призова за свидетел Патрик Райли, който с готовност разказа какво е видял в черквата „Сейнт Патрик“, след което описа картинно изражението на Чарлс на следващия ден в парка. Според него Чарлс бил бесен от яд и Патрик видял как я сграбчил и се опитал да я разтърси.

Стори ѝ се, че мина цяла вечност, докато намери удобен миг да разговаря с Малкълм. Същия ден следобед по пътя за вкъщи и двамата мълчаха и когато най-сетне останаха сами, тя го откри в неговата гардеробна. Той се облече за вечеря в тесен приятелски кръг в неговия клуб. Каза, че имал нужда да излезе навън и да прочисти съзнанието си за вечерта.

— Лъжеш ме.

— За какво? — Той се обърна към нея очевидно безучастен.

— Ти ме накара да ти разкажа цялата история, след като Теди изчезна. А си я знаел. Знаел си всичко... за Андре... за Чарлс... за клиниката. Защо не ми каза, че знаеш?

— Да не би да си си въобразявала, че мога да се оженя, без да знам нищо за теб? — Той я погледна подигравателно. Според него тя се бе изложила като свидетелка този ден, а бе изложила и него... да се целува с Чарлс Делони в черквата. Отвратително!

— Ти ме излъга.

— А ти изложи на риск сина ми. Ти вкара това копеле в живота ни и той открадна Теди заради теб. — Малкълм я погледна и стана

ясно, че изобщо не се вълнува от предупрежденията за крехкото ѝ душевно състояние, защото тя му бе отнела единственото нещо на света, което имаше стойност за него. — Не е твоя работа какво знам за теб. Това е моя работа.

— Как си могъл да кажеш на Бил Палмър!

— Защото, ако той не беше те дискредитирал, ти щеше да подкрепяш този глупак, за който си била женена... този кучи син... този убиец... Но ти, с твоето кървящо сърце, ти все още не си сигурна, че той е виновен.

— Значи ти ми причини това? За да не мога да му помогна? — Тя вече не го разбираше и се зачуди дали изобщо някога е познавала съпруга си.

— Дори и да отиде на електрическия стол заради смъртта на Теди, за него ще бъде твърде леко наказание.

— Затова ли е всичко? Игра на отмъщение помежду ви? Той отвлича Теди, а ти го убиваш? Какво ви става? — На нея изведнъж ѝ се повдигна от Малкълм.

— Излез от стаята ми, Мариел. Нямам какво повече да ти кажа тази вечер.

Тя го погледна с невярващи очи. Той пресметливо и хладнокръвно я съсипваше, за да съсипе чрез нея Чарлс.

— Вече не знам кой си всъщност.

— Това няма значение.

— Какво искаш да ми кажеш? — Мариел му крещеше, но денят бе отворителен и тя вече не можеше да издържа.

— Мисля, че ме разбираш.

— Всичко между нас свърши, нали? — Ако изобщо някога беше съществувало. Какво друго ги свързваше, освен Теди?

— То свърши в деня, в който Делони открадна сина ми. Сега можеш да се върнеш при него, когато всичко приключи, и двамата можете да си поплачете за стореното. Ще ти кажа само едно. Никога няма да ти простя. — И тя бе сигурна в това.

— Искаш ли веднага да напусна, Малкълм? — Беше готова. Стига той да пожелаеше, веднага щеше да иде на хотел, още тази вечер.

— Държиш да направиш скандала още по-голям ли? Трябва поне да имаш скромността да почакаш, докато престанем да бъдем център

на внимание, след края на процеса.

Мариел кимна и след малко се върна в собствената си стая. Вече май нищо не можеше да я изненада. Беше омъжена за непознат човек, който я мразеше, защото бе изгубила сина им — поредния. Животът бе суров към нея. Каквото и да се случеше оттук нататък, независимо дали щяха да намерят Теди или не, тя знаеше, че с брака ѝ е свършено.

ГЛАВА 12

На следващата сутрин Мариел поиска да закуси в стаята си, всъщност изпи само чаша чай и изяде една филия препечен хляб, докато преглеждаше вестника. В него бе описано всичко, целият ужас на вчерашния ден. Унижението и унищожението, на което я бе подложил Уилям Палмър. В първата статия, която прочете, се казваше, че е била пациентка на клиника за душевноболни в продължение на години и когато насила са я извели от свидетелското място, тя е пиццала. Всичко, което ѝ причиняваха, беше толкова непочтено, а Мариел все още не можеше да се застави да повярва, че Малкълм им е помогнал. Когато стигна до последната страница обаче, видя статия, написана от Биа Ритър. Отначало нямаше намерение да я чете, но когато плъзна поглед надолу по текста, спря и се върна на първия ред, а очите ѝ се изпълниха със сълзи.

Аристократична, елегантна и достолепна, вчера свидетелства Мариел Патерсън. Тя нито за миг не загуби достойнството си или присъствие на духа, докато в продължение на няколко часа обвинителят яростно се опитваше да я съсипе и да я дискредитира напълно. Опита се, но не успя, възхитиха ѝ се всички, които присъстваха в залата. Госпожа Патерсън изтърпя издевателството и описа отново обстоятелствата около смъртта на двете ѝ деца в трагична злополука преди близо десет години, трагедия, от която публиката притаи дъх. Тя даде пространно обяснение за последвалия развод с Чарлс Делони. Преживяванията ѝ в санаториум в Швейцария бяха изслушани от обвинението не със съпричастие или съчувствие, а напротив, бяха съпроводени с подигравка и целяха дискредитирането ѝ като свидетел...

Статията заемаше половин страница и завършваше с думите: „Едно е сигурно: след като видяхме майката на жертвата на свидетелското място, можем да кажем, че Мариел Патерсън е истинска дама. Тя напусна съдебната зала с високо вдигната глава, а както всяка майка би се досетила, сърцето ѝ сигурно се е разкъсвало от мъка“. Под текста стоеше името на Биа Ритър.

Мариел изтри очите си с носна кърпичка, после стана и си сложи шапката. Думите на Биа Ритър бяха много мили, но те не променяха факта, че собственият ѝ съпруг и щатският прокурор бяха си поставили за цел да я компрометират, за да не може да помогне на Чарлс Делони. А тя всъщност нямаше намерение да му помага. Но нейната несигурност във вината му ги беше обезпокоила.

Джон Тейлър и другите мъже вече я чакаха в колата, когато тя слезе долу. Качи се в лимузината „Пиърс-Ероу“, облечена с черна рокля, черна шапка и тъмно палто от дебел вълнен плат. В колата по пътя към съда всички мълчаха. Мариел не продума нито на Малкълм, нито на Джон, а Малкълм през цялото време гледаше навън през прозореца. Джон нямаше възможност да ѝ каже каквото и да било. Той само докосна незабележимо ръката ѝ, когато се настаниха в колата, ала не смееше да показва чувствата си в тази обстановка. Единственото му желание бе да я окуражи малко, но беше трудно да го направи в съдебната зала.

Съдия Морисън отново припомни на всички, че от тях се очаква да се държат прилично. Специално погледна журналистите и им каза, че е безотговорно да пишат за неща, които не са станали. Той се бе подразнил, когато бе прочел, че Мариел била изведена в безпомощно състояние от съдебната зала.

След това започналото предния ден клане продължи. Очевидно Бил Палмър смяташе, че свидетелстването на Мариел не е достатъчно, и реши да използва и други хора за дискредитирането ѝ. Защото, ако успееше да стопи съчувствието към майката на детето, щеше да се чуе само гласът на Малкълм, а той нито за миг не се бе съмнявал във вината на Делони.

Продължиха с разпита на Патрик Райли, шофьора, и на Едит, обвинението призова дори госпожица Грифин. Всички те с помощта на Бил Палмър обрисоваха портрет на нервна, истерична и нестабилна

жена, която не е в състояние да управлява дома си, да се грижи за детето си или да е от реална полза за съпруга си.

— Смятате ли, че госпожа Патерсън е отговорен човек? — попита бавачката Бил Палмър, а Том Армър скочи от мястото си за хиляден път, за да възрази.

— Тази жена не е нещо лице. А госпожа Патерсън не е подсъдима. Ако искате такива факти, господин прокурор, извикайте психиатър, а не бавачка, за бога!

— Ще ви призова на съд за непочтителност, ако не контролирате езика си, господин Армър! — изрева съдията.

— Съжалявам.

— Възражението не се приема. — Касапницата продължи, без някой да е в състояние да помогне на Мариел. Джон Тейлър и Чарлс Делони знаеха, че това, което се говори, не е вярно, но не можеха да направят нищо, за да кажат някоя мила дума, просто бяха безпомощни. Дори съпругът ѝ се обърна срещу нея.

— Според вас тя добра майка ли е? — Най-сетне Уилям Палмър зададе съществения си въпрос към госпожица Грифин и дребната жена се поколеба за миг. Но този момент бе достатъчно дълъг, за да обиди дълбоко Мариел.

— Не съвсем. — Всички ахнаха и за миг Мариел почти припадна. Тя леко се олюля напред на стола си, а Джон Тейлър я бутна бързо със силната си ръка назад, преди журналистите да са забелязали какво става.

— Бихте ли ни обяснили защо?

— Тя е твърде болнава, за да е от полза за когото и да било, и е много нервна. Децата имат нужда да усещат стабилност край себе си, да чувстват присъствието на силни духом хора. Като господин Патерсън. — Тя изглеждаше горда от себе си и Мариел пак се зачуди какво е направила, та тези хора я мразеха толкова много.

— Ваша милост — Том Армър отново стана с изтерзан вид, — това е углавно дело. Способностите на госпожа Патерсън като майка не са предмет на обсъждане тук. Това е случай на отвличане, за което е обвинен клиентът ми, а до този момент не чух никой от свидетелите на обвинението дори да го спомене. Всъщност тези хора даже не го познават. — Те почти не познаваха и Мариел, но Палмър искаше да е сигурен, че Мариел е напълно извън играта, преди да продължи по-

нататък. Той искаше да я дискредитира, без да остане и капка съмнение в негодността ѝ като свидетел, така че ако защитата я призове по-късно, тя да се окаже безполезна. Кой би се вслушал в жена, която с години е лежала в лудница и никой от собствения ѝ персонал в дома ѝ не я смята за добра майка? Палмър бе построил обвинението си съвършено. Този следобед той добави последните щрихи към облика на Мариел.

На следобедното заседание първи за свидетел на обвинението бе призован Малкълм Патерсън.

— Известно ли ви бе миналото на съпругата ви, господин Патерсън?

— Не. — Студените сини очи на Малкълм гледаха право в Уилям Палмър и дори за миг той не допусна Мариел да влезе в полезрението му.

— Нямали сте представа, че тя е била в клиника за душевноболни, така ли?

— Да, иначе нямаше да се ожения за нея. — Мариел вече знаеше, че това е лъжа. Единственото, което не можеше да си обясни, бе защо Малкълм иска да я съсипе. Тя седеше изправена, стройна, загледана някъде над него, в някаква точка на стената, мислеше за по-хубавите моменти... с малкия Теди. Сега се чувстваше съвсем безпомощна да се защити или да разкрие измамата на Малкълм. А точно това бе неговата цел.

— Знаехте ли, че е била омъжена за Чарлс Делони?

— Не, не знаех. Тя не ми бе казала. Известно ми беше, че е преживяла някаква кратка младежка авантюра. Чух, че е имала роман като момиче в Париж, но нищо повече. Тя укри брака си от мен. — Уилям Палмър кимна, съчувстваше му, че е бил така лошо измамен от тази жена.

— А знаете ли нещо за господин Делони, сър?

— Известна ми е единствено репутацията му. Баща му го държеше извън страната в продължение на много години.

— Възраждам! — Том отново бе на крака. — Би трябвало да призовем господин Делони старши, за да ни каже дали е така, защото няма никакво доказателство, че семейството на клиента ми е искало той да бъде извън страната. Всъщност е точно обратното. Те са настоявали той да е тук.

— Приема се. Слухове. Можете да продължите, господин Палмър.

— Виждали ли сте някога господин Делони?

— Не преди този процес.

— Обаждал ли ви се е някога, заплашвал ли ви е, безпокоил ли е вас или някой друг член на семейството ви?

— Възразявам!

— Не се приема!

Малкълм продължи.

— Заплашвал е съпругата ми и сина ми. Казал ѝ е, че ще отвлече детето, ако тя не се върне при него.

— И кога е станало това?

Малкълм сведе глава за миг, преди да отговори, и после вдигна очи и огледа залата.

— В деня, преди синът ми да бъде отвлечен.

— Оттогава виждали ли сте сина си?

Малкълм поклати глава, неспособен да говори.

— Бихте ли отговорили за протокола, сър, моля ви. — Палмър се обръщаше към него с цялата благост, на която бе способен и която би трябвало да прояви към Мариел, а не го направи.

— Съжалявам... не... не съм...

— И колко време вече не сте го виждали?

— Почти три месеца до днес. Момченцето ми бе отвлечено на единайсети декември... малко след четвъртия му рожден ден.

— Някой обади ли се, поиска ли откуп?

— Имаше само едно обаждане, но то бе лъжливо. Никой не дойде да вземе парите. — Намекът бе очевиден. Делони не е искал откуп, защото целта му е отмъщение, а и във всеки случай той няма нужда от пари.

— Смятате ли, че синът ви е още жив?

Малкълм отново поклати глава, но този път се насили да отговори.

— Не, не смятам. Мисля, че ако беше, досега щяха да ни го върнат. ФБР го търси във всеки щат. Ако беше още жив, щяха да го намерят.

— Според вас господин Делони ли е похитителят?

— Предполагам, че е наел хора да го отвлекат и може би да го убият.

— Защо мислите така?

— Намериха на Теди... пижамката на моето момченце в дома му... и плюшеното мече, което той толкова обичаше... Когато са го отвлекли, е бил със същата пижама. — Малкълм не можа да се удържи и се разплака, с което предизвика съчувствието на цялата зала. Прокурорът изчака вежливо, докато той се успокои. А Бригите изтри очите си с дантелена кърпичка на своето място.

— Мислите ли, че съпругата ви все още обича Чарлс Делони? — Искаше му се да каже „е в любовна връзка“, но неговите служители не можаха да открият абсолютно нищо в подкрепа на факта, че тя спи с него, и Палмър реши да заложи на сигурно, да не се впуска в обвинение, което може да бъде опровергано.

— Да. Разбрах от шофьора си, че два дни преди отвличането те са се срещнали в черквата и тя го е целунала неколкократно. Сигурно го е обичала през цялото време, докато е била женена за мен. Може би затова е била толкова болнава. — Те я представяха като инвалид, а всъщност тя бе млада жена с разбит живот, която страда от главоболие, жена, преживяла трагедия, но успяла да оцелее след нея.

— Според вас съпругата ви има ли вина за отвличането на сина ви? — Той му зададе въпроса, сякаш очакваше да чуе присъда, и Малкълм изчака достатъчно дълго, докато отговори, така че всички да проумеят за какво става дума.

— Мисля, че вината за отвличането на сина ни от Чарлс Делони е нейна. Той самият я смята за виновна за смъртта на собствения си син и е искал да ѝ отмъсти чрез нашето дете. Нейна е вината, че го намеси в живота ни. — Той огледа с вид на злочест човек залата, после спря очи на Мариел, но тя изобщо не срещна погледа му.

— Господин Патерсън, макар да чувствате, че в известна степен госпожа Патерсън е отговорна за... тази трагедия, мислили ли сте, че някога бихте ѝ отмъстили по някакъв начин? Да я накажете, да засегнете някого, когото тя обича? Да я нараните? — Той вече го беше направил и Мариел го бе почувствала доста осезаемо. С всичко, което бе сторил през последните няколко дни, с поведението си след отвличането на Теди, с онова, което току-що бе говорил. Достатъчно ужасно бе да изгуби детето си, а и атаката на съпруга ѝ можеше да я

съсипе, но засега тя бе решена да се бори с всички сили, за да не го допусне. — Способен ли сте някога да отмъстите на нея или на някой друг? — повтори Уилям Палмър и Малкълм изговори само една дума, като се постара да прилича на Бог. Гласът му отекна високо в залата:

— Никога.

— Благодаря ви, господин Патерсън. — Палмър се обърна към Том: — Господин Армър, свидетелят е на ваше разположение.

Том се изправи и на всички им се стори, че мълча безкрайно дълго, после бавно започна да крачи из залата. Мина пред съдебните заседатели, усмихна се на някои от тях, сякаш за да ги успокои. После застана пред Малкълм, но вече без да се усмихва.

— Добър ден, господин Патерсън.

— Добър ден, господин Армър. — Малкълм изглеждаше необичайно сериозен, а Том Армър имаше вид на изключително спокоен, макар в момента да бе център на внимание. Това бе интересна тактика.

— Може ли да се каже... — той все едно изговаряше думите с мъка, — че бракът ви с госпожа Патерсън е щастлив?

— Да, може.

— Въпреки заболяването й... непостоянството... главоболието?

За миг Малкълм се зачуди какво да каже, ала бързо се окопоти.

— Това малко затрудняваше отношенията ни, но мисля, че бях щастлив.

— Много щастлив?

— Много щастлив. — Малкълм се подразни, защото не разбираше накъде бие защитата.

— Били ли сте женен преди това?

Малкълм изръмжа неодобрително и издаде напред брадата си почти видимо.

— Да. Два пъти. Това е добре известно.

— Известно ли е на госпожа Патерсън?

— Разбира се.

— Смятате ли, че това може да е повлияло отрицателно на сегашния ви брак по някакъв начин?

— Разбира се, че не.

— Щеше ли да ви е неприятно, ако знаехте, че госпожа Патерсън вече е била омъжена?

Този път той се поколеба.

— Вероятно не. Но бих предпочел тя да бе проявила честност към мен.

— Разбира се — Том се съгласи с него. — Господин Патерсън, имали ли сте други деца?

— Не. Тиодор е... Беше... единственото ми дете.

— Беше... Искате да кажете... че вече не вярвате да е жив? — Том изглеждаше изненадан, сякаш това му се струваше невероятно.

— Да... Аз вече не вярвам той да е жив. Мисля, че господин Делони го е убил. — Малкълм нарочно каза това, за да предизвика Том, ала не можа.

— Добре. Но ако той е мъртъв... а всички тук присъстващи се надяваме да не е така... но ако е... Как бихте характеризирали това събитие в живота ви?

— Извинете ме... не ви разбирам.

Том Армър се премести по-близо до него и го погледна право в очите.

— Вашият син е мъртъв, господин Патерсън, как ще се чувствате? Какво ще промени това в живота ви? — Тонът на Том не търпеше възражение.

Но без да се колебае, Малкълм го погледна и отговори:

— Ще ме довърши... животът ми никога не би бил същият.

— Господин Патерсън, означава ли това, че вие ще бъдете съсипан?

Малкълм отпусна глава и кимна, преди отново да погледне Том.

— Разбира се... той е единственият ми син...

Том кимна съчувствено и после отиде още по-близо до него.

— Ще бъдете съсипан, така ли... Тогава защо сте толкова шокиран, че госпожа Патерсън е била почти съсипана от смъртта на предишните си деца? Да не би да смятате, че е различно?

— Не, аз... — За миг пролича, че се чувства неловко, и Джон Тейлър стисна устни, а Мариел се насилваше да не чува. — Предполагам, че й е било много трудно.

— По това време тя е била на двацет и една години... бременна в петия месец... Момченцето й умира... Баща й умира след няколко месеца... Майка й се самоубива шест месеца след това... Съпругът й се нахвърля върху нея, обезумял от собствената си болка от смъртта на

детето. Какво бихте направили вие, господин Патерсън? Как бихте се чувствали? Колко добре бихте се държали?

— Аз... аз... — Той не можа да отговори и съдебните заседатели се заслушаха с интерес в разговора, който водеше Том.

— Госпожа Патерсън днес в залата ли е?

— Да... разбира се...

— Бихте ли ми я посочили?

— Ваша милост — Уилям Палмър се изправи, готов да възрази на въпроса, — какъв е смисълът от тази игра?

— Търпение, господин прокурор. Господин Армър, продължавайте, но без много безсмислици, моля ви, имам да изслушам още доста свидетели, а нашите приятели, съдебните заседатели, няма да искат да останат завинаги в хотела на разноски на данъкоплатците. — В залата се чу хихикане и Том Армър се усмихна. В сравнение с човека, който Мариел бе видяла първия път, той изведнъж си бе придал вид на много сговорчив. Но това впечатление бе измамно. Вътрешно бе като пренавитата пружина от невероятно добре контролирано напрежение.

— Господин Патерсън, бихте ли ни показали жена си? — Малкълм я посочи. — Тя е тук днес, а вчера сигурно не ѝ е било лесно да говори за смъртта на децата си и за отвличането на сина ви, за времето, прекарано в клиниката в Швейцария... или за брака ѝ с господин Делони... Но тя е тук. Изглежда ми душевно здрава и според мен добре се контролира. — Седнала до Джон Тейлър, Мариел изглеждаше спокойна. Малкълм се вбеси, но се опитваше да го скрие. — Съгласен ли сте с мен, сър? Изглежда ми съвсем нормална, а предполагам, че и на всички тук. Може ли да се каже, че тя се държи въпреки всичко?

— Да, струва ми се — призна той неохотно.

— Може ли да се каже, че някогашните ѝ проблеми са останали в миналото?

— Не знам — сопна се Малкълм. — Не съм лекар.

— От колко време сте женени?

— Повече от шест години.

— Била ли е в болница през това време заради ментални проблеми?

— Не, не е.

— Може ли да се каже, че непрекъснато е правела нещо, с което да заплашва детето ви?

— Да. — Той почти изкрещя срещу Том и този път защитникът се озадачи, тъй като искаше да изясни нещата бързо, без повече да ѝ наврежда. Но отговорът на Малкълм го изненада.

— И с какво е заплашвала сигурността на детето ви?

— С общуването си с Чарлс Делони. Тя дори го заведе в парка и го набута в ръцете на този човек! А после той открадна Теди! — Малкълм викаше и размахваше едната си ръка, а Том изпита облекчение.

— Госпожа Патерсън твърди, че срещата е била случайна, че случайно се е натъкнала на господин Делони.

— Не ѝ вярвам.

— Някога преди лъгала ли ви е?

— Да, за здравословните си проблеми и за брака си с Делони. — Том знаеше, че Малкълм лъже, но реши да не го предизвиква в този момент.

— Ако това е вярно, господин Патерсън, лъгала ли ви е друг път?

— Не знам.

— Добре, освен онази среща в парка в деня преди отвличането на Теди, правила ли е нещо друго, с което да е заплашвала детето ви? Купувала ли му е нещо опасно... Оставяла ли го е без надзор... например сам във ваната?

— Не знам.

— Вероятно бихте си спомнили, ако е застрашавала детето ви?

— Разбира се! — Малкълм бавно затъваше и Джон Тейлър изпитваше огромно удоволствие.

— Мислите ли, че съпругата ви е била вярна, сър?

— Не знам.

— Имали ли сте някога основание да я подозирате в измяна?

— Не — той вдигна рамене, сякаш не се интересуваше.

— Вие пътувате много, нали, сър?

— Налага ми се. По работа.

— Разбира се. А какво прави госпожа Патерсън, когато вие пътувате?

— Стои си вкъщи — Малкълм избухна. — С главоболие. — Неколцина души в залата се изсмяха, но съдебните заседатели бяха

сериозни. Те се опитваха да не пропуснат нито дума.

— Пътува ли тя някога с вас, господин Патерсън?

— Рядко.

— И защо? Предпочитате да не е край вас?

— Не, тя предпочита да остава вкъщи със сина ни.

— Разбирам. — Портретът на лошата майка бавно се рушеше под ръцете на Том и въпреки че като агент на ФБР беше част от обвинението, Джон Тейлър се успокои заради нея. — И така, сър, значи пътувате сам?

— Разбира се.

— Никого ли не взимате с вас?

— Разбира се, че не. — Той бе силно подразнен от безочливостта на защитника.

— Дори не и някоя секретарка?

— Естествено, че взимам секретарка. Не бих могъл да върша работата си съвсем сам.

— Разбирам. Една и съща ли взимате или различни?

— Понякога вода и двете си секретарки.

— В случай че трябва да вземете една от тях, имате ли предпочитания?

— Често ме придружава госпожица Зандерс. Тя работи при мен от доста години. — Той го обясни така, сякаш тя е на сто години, но Том Армър беше направил предварителни проучвания и вече знаеше за кого става дума.

— От колко време е тя при вас, сър?

— От шест и половина години.

— И вие имате връзка с нея, господин Патерсън?

— Разбира се, че не! — изрева той. — Никога не влизам в подобни отношения със секретарките си!

— А коя беше секретарката ви преди госпожица Зандерс? — С Малкълм беше свършено и той го знаеше.

— Съпругата ми.

— Госпожа Патерсън е била ваша секретарка? — Очите на Том Армър се разшириха от изненада, сякаш този факт не му бе известен, а съдията погледна с любопитство при този въпрос.

— Само за няколко месеца, преди да се оженим. Да, макар че слабо познавах и баща й.

— Познавате ли и бащата на госпожица Зандерс, господин Патерсън?

— Малко. — Малкълм погледна презрително Том Армър. — Той е хлебар във Франкфурт.

— Разбирам. А къде живее госпожица Зандерс?

— Нямам представа. — Вече и Мариел бе заинтригувана.

— Някога ходили ли сте в дома ѝ?

— Може би няколко пъти... за срещи...

— И не можете да си спомните къде живее?

— Добре, добре. Спомням си. На ъгъла на Четирийсет и четвърта улица и Парк Авеню.

— Доста хубаво място. Апартаментът добър ли е?

— Много приятен.

— Голям ли е?

— Достатъчно.

— Може би има осем стаи и трапезария, кабинет за вас, две спални, две гардеробни, две бани, просторна дневна и тераса?

— Може би. Не знам. — Лицето му обаче бе станало моравочервено за учудване на Мариел.

— Вие ли плащате наема за апартамента на госпожица Зандерс, господин Патерсън? — Мариел го гледаше и не вярваше на очите си. Каква глупачка е била, че никога не е имала подозрения. Бригите винаги се държеше толкова мило с нея, толкова любезно, така щедро към Теди. И най-сетне Мариел разбра всичко и вътрешно се ядоса. Бригите и Малкълм я бяха смятали за глупачка, каквато всъщност беше.

— Не плащам апартамента на госпожица Зандерс — неприветливо отвърна Малкълм.

— Каква е заплата на госпожица Зандерс?

— Четирийсет долара на седмица.

— Това е сносна заплата, но твърде недостатъчна, за да се поддържа с нея апартамент, който струва шестстотин долара месечно. Според вас как тя плаща наема си, господин Патерсън?

— Това не е моя работа.

— Споменахте, че баща ѝ е хлебар.

— Ваша милост — Уилям Палмър стана, демонстрирайки отегчение, — накъде бие защитата?

— Защитата доказва — поде Том Армър, без вече да се смее, — че въпреки слабата памет на господин Патерсън банковите му сметки, чековете, които е издал, и документите му показват, че той плаща за апартамента. — Хората на Том бяха проучили нещата добре.

— И дори да е така, какво от това?

— Сиймъс О'Фланърти, портиерът, ще свидетелства, че господин Патерсън отива в апартамента на госпожица Зандерс всяка вечер и нерядко остава там по цяла нощ. Когато пътуват, те често спят в една спалня. Госпожица Зандерс има визоново палто, а за тази Коледа, две седмици след отвличането на сина си, господин Патерсън е подарил на Бригите Зандерс диамантена огърлица от „Картие“. За мен е очевидно, ваша милост, че господин Патерсън лъже.

— Възражението ви се отхвърля, господин Палмър — кротко рече съдията, бидейки съвсем наясно колко важна личност е Малкълм. — Бих искал отново да ви припомня, господин Патерсън, че вие сте дали клетва. Може би господин Армър ще перифразира въпроса си.

— Разбира се, ваша милост. — Том с радост му се подчини. — Господин Патерсън, позволете ми отново да ви попитам, имате ли или нямате любовна връзка с Бригите Зандерс?

За миг в залата стана много тихо.

Ала преди Малкълм да отговори, прокурорът отново бе на крака.

— Това няма отношение към случая, ваша милост.

— Не мисля така — опонира му Том Армър студено. — Обвинението дискредитира напълно госпожа Патерсън като свидетел и твърди, че тя има връзка с моя клиент, а това не е вярно. Моят клиент е бил извън страната през последните осемнайсет години и се е върнал точно преди отвличането. Презумпцията на обвинението е, че като отхвърлен любовник или засегнат бивш съпруг господин Делони търси отмъщение. Ако наистина господин Патерсън има отдавнашна връзка с госпожица Зандерс, е точно толкова вероятно и тя да търси отмъщение.

— Да си отмъсти за подарената диамантена огърлица ли? — попита Палмър и този път цялата зала се разтресе от смях.

— Отговорете на въпроса, господин Патерсън — със съжаление го подкани съдията. — Имате ли любовна връзка с госпожица Зандерс?

— Може би — отвърна той тихо.

— Бихте ли могли да говорите малко по-високо? — помоли го вежливо Том.

— Да, да... Имам... но тя не е отвлякла сина ми. — Бригите бе пребледняла на мястото си, а Мариел я гледаше.

— Откъде знаете? — попита Том Армър.

— Не би направила подобно нещо — Малкълм бе извън себе си от ярост.

— Нито пък моят клиент. Възнамерявате ли да се ожените за госпожица Зандерс, сър?

— Естествено, че не.

Том вдигна вежди.

— Да не би на всичките си секретарки да подарявате визоновипалта и диамантени огърлици?

— Разбира се, че не.

— А тя иска ли да се омъжи за вас?

— Нямам представа. Никога не сме обсъждали този въпрос.

— Благодаря ви, господин Патерсън. Свърших. — Но Бил Палмър му зададе още един въпрос.

— Господин Патерсън, заплашвала ли ви е някога госпожица Зандерс, заплашвала ли е сина ви, че ще му навреди или ще ви го отнеме?

— Разбира се, че не — той погледна ужасен. — Тя е много вежлива и мила млада жена. — Със страхотни крака и някои умения, които Мариел дори не можеше да си представи.

— Благодаря. Нямам повече въпроси.

Малкълм се върна на мястото си, беше силно зачервен. След малко Бригите напусна съдебната зала. В момента, в който излезе, я наобиколиха журналисти и когато най-сетне успя да се качи на едно такси, роклята ѝ бе разкъсана и тя плачеше.

След това обвинението представи поредица от съдебни експертизи, за да докаже факта, че мечето и пижамата наистина са на Теди. Последният свидетел за деня беше един мъж, който каза, че е съученик на Чарлс Делони и че когато били четиринайсетгодишни, веднъж Чарлс го заплашил. Съученикът — нервен млад адвокат от Бостън, който доброволно се бе обадил да свидетелства, за да помогне, заяви, че винаги е смятал Чарлс за малко луд. Том Армър възрази и възражението му бе прието, а съдебните заседатели започнаха да се отегчават. Най-сетне денят свърши, на всички той се бе сторил дълъг и те с облекчение напуснаха съдебната зала. На излизане Мариел и

Малкълм си размениха продължителни погледи, а Малкълм не отрони нито дума по пътя към къщи. Щом се прибраха, той веднага отиде в кабинета, затвори вратата и се обади на няколко места. Половин час по-късно, без да каже дума на Мариел, затръшна входната врата, а Джон Тейлър и неколцината агенти на ФБР се направиха, че не виждат нищо. Всички знаеха какво се е случило днес в съдебната зала.

След като Малкълм излезе, Джон отиде при Мариел и двамата седнаха да си поприказват.

— Изненадана ли беше? — попита я той внимателно, имаше предвид историята с Бригите. Мариел се чувстваше като балон, на който са изпуснали въздуха. Бе преминал още един изтощителен следобед и в много отношения — тъжен.

— Да. Сигурно съм невероятно глупава, но аз винаги съм я харесвала. Тя е хубаво момиче, държеше се много мило с Теди. — Мариел изглеждаше замислена, сецаше се за дребните подаръци, за нещата, които Бригите бе правила, сладкишите, играчките, пуловерите... И се почувства пълна глупачка. Зачуди се откога ли датира връзката им. Сигурно от самото начало, осъзна тя и върна колелото на спомените през изминалите шест и половина години. Някои подробности, за които се сети, я накараха да се чувства още по-глупава. Колко наивна е била тя и колко непочтени — те.

— Сигурно се е опитала да се сприятели с Теди, за да направи впечатление на съпруга ти.

— Сигурно — отвърна тъжно Мариел. — Всъщност няма значение. Той все пак трябваше да задоволява някъде потребностите си. — С Малкълм от години не спяха заедно, а тя знаеше, че той е много сексуален тип. Но никога не ѝ беше минало през ум, че Бригите му е любовница. Само веднъж нещо ѝ просветна — това стана един ден, в който младото момиче ѝ се стори невероятно красиво, и в първия миг Мариел изпита ревност, когато двамата с Малкълм отпътуваха нанякъде. След този случай повече не бе мислила по въпроса. А сега вече знаеше, че всеки ден след работа той е ходил в апартамента ѝ, често е оставал там цяла нощ и дори ѝ е плащал наема. Бригите му бе съпруга в много по-широк смисъл или поне на Мариел ѝ се струваше така. Нея вече нищо не я свързваше с него. Нямахше я предаността, обичта, лоялността, верността... дори Теди го нямаше.

Джон я наблюдаваше безмълвно, докато тя размишляваше. Замисли се за собствената си жена и за бъдещето след края на процеса. Той знаеше по-добре от всеки друг, че двамата с Мариел не могат да продължават така вечно. Ала въпреки взаимните им чувства те се срамуваха да разговарят за бъдещето. Всеки ден се случваха толкова много неща, че не можеха да мислят за нищо друго, освен за процеса и за намирането на Теди.

— На мен почти ми стана жал за Малкълм — каза тя по-късно, когато изпрати Джон до входа. Толкова не му се искаше да я оставя сама през нощта, обожаваше часовете, които прекарваха заедно. — Сигурно му е било трудно да го изложат така. — На свидетелското място Малкълм имаше вид на разярен, а Бригите сякаш бе обзета от паника.

— Не толкова трудно, колкото на теб вчера. — Как можеше да храни съчувствие към него? Беше интересно момиче. — Почти през цялото време той лъжеше. — Но накрая го хванаха на тясно. Не си бе признал само, че винаги е знаел за Чарлс и за пребиваването ѝ в клиниката. На съдебните заседатели също не бе известен този факт. Единственото, което разбраха, е, че той е неверен съпруг и може би лъжец. — Малкълм си заслужаваше полученото. Заслужаваше дори нещо по-лошо заради онова, което ти причини. Не трябваше да го правят с Палмър.

— Е, направиха го, макар че нямаше защо да се притесняват, че аз ще проявя съчувствие към Чарлс и ще отслабя позицията на обвинението. Сега моите показания са безполезни. — Искаше ѝ се да не ѝ се налага да ходи повече в съда. Беше толкова болезнено.

— Все още ли изпитваш съчувствие към Чарлс, Мариел?

Тя не беше сигурна. От месеци насам за нея нямаше нищо сигурно.

— Не знам. Просто не знам какво да мисля... Всички доказателства са налице и въпреки това смятам, че го познавам много по-добре, дори след като минаха толкова години. Без значение какво каза той, не му повярвах на нито една дума тогава в парка... а после Теди изчезна... Не знам какво да мисля. — Тя не можеше да понесе вече мисълта, че го няма... празното легло, което бе още топло, когато го докосна. От последния път, когато бе държала малкото си момченце в ръцете си, бяха минали три месеца... Момченцето, за което според

съпруга ѝ и прислугата тя не можела да се грижи, защото била твърде слаба и нестабилна.

— Ако той е невинен... ако намерим Теди... — Джон не бе престанал да се надява, че ще го открият, но вече изпитваше съмнения. Твърде много време бе минало. Започваше да прилича на случая Линдбърг. — Би ли се върнала при Чарлс? — От няколко дни искаше да ѝ зададе този въпрос. Трябваше да знае отговора, защото дълбоко в себе си усещаше, че тя още го обича.

— Не знам — отвърна честно Мариел. — Надали ще го направя. Не бих могла. Между нас има твърде много болка. Помисли си какво ще чувстваме, когато се погледнем сутрин. Ако той е невинен и Теди се върне вкъщи... Чарлс никога няма да ми прости това... — Тя го погледна, а Джон пак се ядоса.

— Не всичко, което става в този свят, е по твоя вина. Не ти си отправила онези заплахи в парка, а той. Чарлс е ужасен глупак. Стигна дотук или защото е отвлякъл детето ти, или защото не знае какво дрънка. Откъдето и да погледнем, единственото, което си направила, е, че си отишла в парка с момченцето си. Вината не е твоя, за бога, точно както и за отвличането на Теди не си отговорна ти... също и за удавянето на другото дете... Престани да взимаш за чиста монета всички глупости, които ти внушават тези мошеници. — Тя му се усмихна. Обичаше го, защото вярваше в нея, защитаваше я, грижеше се за нея и се опитваше да открие Теди. Но Мариел си мислеше какво ще остане помежду им, когато всичко това свърши. Вероятно много малко. Щяха да бъдат приятели, ала те се срещнаха в момент, в който в съзнанието ѝ винаги ще бъде свързан с болката. Но сега, след като изслуша свидетелските показания през последните няколко дни, Тейлър се притесняваше за нещо друго. Досещаше се какво замисля Патерсън. Тейлър подозираше, че ако намерят детето, Патерсън ще я съди за попечителство и ще се разведе с нея, като я обвини, че тя не е годна като майка. Ето защо му трябваше да докаже душевната ѝ нестабилност, да подкрепи тезата си с показанията на бавачката и прислугата. Джон Тейлър виждаше накъде бие Малкълм, но не искаше да я плаши предварително. А може би това никога нямаше да стане, защото нямаше да намерят Теди.

— Грижи се за себе си — задоволи се само да ѝ прошепне той малко по-късно и забърза надолу по стъпалата пред къщата, а

всъщност му се искаше да я целуне. Когато Мариел се върна в стаята си, тя правилно предположи, че Малкълм е с Бригите.

Той не направи усилие да се прибере вкъщи същата вечер, нито да се обади. Преструвката бе свършила. Мариел се зачуди къде ли са се скрили сега двамата, така че да избегнат репортерите, които сигурно ги преследваха, защото за тях това бе сензация. Мислеше си също колко ли пъти ѝ се е обаждал от апартамента на Бригите. Странно, но колко малко знаеше тя за съпруга си. Беше го мислила за почтен, мил, внимателен с нея, а вместо това той с години бе трупал обвинения срещу нея, винаги е знаел за болницата и за Чарлс и през цялото време ѝ бе изневерявал с Бригите. Картинката не бе никак хубава.

Все още размишляваше на тази тема, лежейки в тъмното, когато телефонът иззвъня. Беше десет часът. Тя почти бе готова да не вдигне слушалката, защото помисли, че може би е Малкълм, но после ѝ хрумна възможността обаждането да е свързано с Теди. Мариел знаеше, че полицаите са още в къщата и ще се обадят, ала въпреки това вдигна слушалката и се заслуша. С изненада чу гласа на Биа Ритър, която искаше от полия да я свърже с Мариел, а той отказваше.

— Нищо, Джак. Ще се обадя. Ало?

— Госпожо Патерсън, вие ли сте?

— Да.

— Обажда се Биа Ритър. — Гласът ѝ звучеше нервно и припряно. Тя бе енергична млада жена, изпълнена с жизненост, която се стремеше към звездния си миг в журналистиката. Но Мариел и без това искаше да ѝ благодари за учудващо любезната статия по повод свидетелските ѝ показания. Тя го стори и дребната червенокоса жена очевидно се притесни. — Те наистина се държаха отвратително с вас. Повдигаше ми се, като ги гледах.

— Най-малкото никой не ме е извеждал насила от съда, както писаха другите ви колеги.

— Оставете ги, те са банда мошеници. Ако не стане както те го искат, си го нагласяват, а аз не го правя никога. — После настъпи пауза. Биа почти очакваше да не я свържат с Мариел, а сега изведнъж си бърбеха като стари приятелки. Но Биа бе изплашена и за нея бе важно да говори с Мариел. — Съжалявам, че ви звъня толкова късно... не бях сигурна, че ще се свържа с вас... Госпожо Патерсън, мога ли да ви видя за малко?

— Защо?

— Трябва да поговоря с вас. Не мога да ви кажа по телефона. Но наистина се налага.

— Има ли това нещо общо със сина ми? — Да не би някой да е подшушнал нещо?... Шанс... надежда... Тя усети, че сърцето ѝ сякаш спря за миг.

— Не. Не пряко. По-скоро с Чарлс Делони.

— Моля ви, не искайте това от мен. Моля ви... Видяхте какво ми причиниха вчера... Не съм в състояние да му помогна.

— Моля ви... само ме изслушайте... Искам да помогна да открием похитителя на сина ви, а това не е Чарлс. Вярвам го.

— Той знае ли, че ми се обаждате?

Биа се изчерви силно и поклати глава.

— Та Делони почти не ме познава. Ходила съм при него няколко пъти, но той е силно разстроен. Въпреки това смятам, че е невинен, и искам да му помогна.

— А аз искам да намеря сина си. Това е всичко, което искам — рече тъжно Мариел.

— Знаем... и аз... вие го заслужавате... Моля ви, приемете ме... само за няколко минути.

— Кога? — Срещата между тях можеше да предизвика фурор в печата и да се превърне в скандал. А семейство Патерсън и без това бяха в центъра на достатъчно голям скандал, след като се разкри връзката на Малкълм с Бригите.

— Мога ли да дойда веднага? Искам да кажа... Знаем... това е ужасен риск. — Тя бе изплашена до смърт, но трябваше да я види.

— Аз... аз си мисля...

— Моля ви... — Момичето почти плачеше и най-накрая Мариел отстъпи.

— Добре. Елате.

— Сега?

— Да. Можете ли да дойдете след половин час? — Биа би била щастлива да се озове там и след половин минута.

Когато Биа пристигна, Мариел бе облечена и я чакаше долу. Още като влезе, се видя, че младата журналистка е уплашена. Беше на двацет и осем години, но изведнъж сякаш цялата ѝ дързост и смелост се бяха стопили и тя приличаше на дете. Беше дребно момиче, много,

много по-дребно от Мариел, облечена бе в спортен панталон, огромен пуловер и шлифер.

— Благодаря ви, че ме приехте. — Гласът ѝ бе изпълнен със страхопочитание, а Мариел я отведе в кабинета и затвори вратата. Тя самата бе в черен панталон и черен кашмирен пуловер. Косата ѝ бе сресана назад, не бе сложила никакъв грим и така изглеждаше много чиста и невинна, а Джон Тейлър се бе влюбил в нея точно по този причина.

— Не знам какво очаквате от мен — рече тихо Мариел, когато седнаха. — Още по телефона ви казах, че нямам с какво да ви помогна.

— Та аз дори не искам помощта ви — призна ѝ Биа Ритър и я погледна замислено. От седмици търсеше начин отново да се срещне с тази жена и сега най-сетне тя бе тук, беше ѝ странно как седят като приятелки, две жени, които искат едно и също нещо по различни причини. Биа желаше детето да се намери и Чарлс да бъде оневинен, а Мариел просто искаше да си върне сина. — Щеше ми се да си поговорим, да знам какво мислите... Просто така... Не за вестниците... или за съдебната зала... Според вас не е той, нали?

— Аз бях честна в съда вчера — рече с въздишка Мариел, чудейки се защо ли беше допуснала Биа да дойде тук. Тази жена бе толкова енергична, толкова пренапрегната, че почти изнервяше Мариел, макар тя да смяташе, че ѝ дължи една среща. Какво обаче щеше да се постигне, ако отново предъвкваха едно и също? — Това за вестниците ли е? — Биа поклати глава и Мариел разбра, че не я лъже.

— Не, за мен. Аз трябва да знам. Защото аз все пак не мисля, че е той. — Държеше се така, сякаш Мариел мислеше същото, но Биа чувстваше, че е точно тъй, независимо колко упорито отричаше тя.

— Защо?

— Може би съм луда, но му вярвам. Възхищавам му се за всичко, което той защитава. Мисля, че е ужасен глупак, че е извършил поредица от глупави неща, че не е трябвало да отправя тези заплахи, които е изрекъл онзи ден в парка, но ако действително е искал да отвлече момчето, никога не би го казал открито.

— И аз мислех така... докато не намериха пижамката на бебето... — Беше странно, че тя все още мислеше така за Теди... „бебето“... на четири години... Детето, което можеше никога повече да не види. Трябваше да се пребори със сълзите, които внезапно

избликнаха, както двете си седяха. — Как пижамата се е озовала там, ако той не го е отвлякъл?

— Госпожо Патерсън... Мариел... мога ли да ви наричам така? — Те принадлежаха на два различни свята, но за кратко се оказаха приятелки с една обща цел — да намерят детето ѝ. И Мариел кимна утвърдително в отговор. — Той се кълне, че са му подхвърлени. Мисли, че някой е платил, за да бъдат оставени там... Може би някой оттук, от вашата къща.

— Но това е пижамата, с която бе облечен Теди. Аз я видях. С бродерията с малки влакчета — същата, която носеше вечерта преди отвличането.

— Има ли друга такава пижама? — Мариел поклати глава.

— Не точно същата.

Младата журналистка също поклати глава и погледна отчаяно. Тя толкова много искаше да му помогне, а Мариел се измъчваше от един въпрос.

— Защо сте толкова загрижена за него? Заради журналистическата възможност или заради човека? — тя я погледна право в очите, а Биа дори не мигна.

— Заради него. — После с по-тих глас добави: — Вие все още го обичате, нали? — Мариел се поколеба известно време, чудеше се доколко може да ѝ вярва, но по неизвестна причина ѝ вярваше. И знаеше, че няма да бъде разочарована.

— Винаги съм го обичала. И предполагам, че ще го обичам, но сега той е част от миналото ми. — Малко по малко Мариел започваше да проумява този факт.

— И Чарлс каза същото, когато говорих с него. Но и той ви обича. Мисля, че сега не е толкова безразсъден. Изглежда, случилото се му е върнало разума.

— Малко късно — усмихна се Мариел.

— Той мисли, че момчето е живо и е някъде. — Тя искаше поне да я обнадее, след като не можеше да ѝ даде информация.

— Бих желала това да е вярно. Според ФБР е минало много време. Те се страхуват... — Мариел не бе в състояние да изговори думите, а очите ѝ се напълниха със сълзи и тя извърна глава. Всичко беше толкова безсмислено. Каква цел обслужваше процесът? Каквото и да направеха на Чарлс, то нямаше да ѝ върне детето.

— Не вярвам в това. — Биа Ритър не се помръдваше и я гледаше, после се протегна, хвана малката ѝ, но твърда ръка и я стисна. — И ще направя всичко, което е по силите ми, за да им помогна да го намерят. Онова, на което е способен печатът, влиянието, което имам — всичко ще използвам. — Спомена за някои твърде необичайни връзки с подземния свят, била написала поредица статии и местният шеф на мафията ги харесал. Изкарала го своеобразен герой и той ѝ обещал, че винаги може да разчита на него, а неотдавна, след един разговор с Чарлс, тя решила да му се обади.

— Какво искате от мен? — уморено попита Мариел. Харесваше момичето, но вече бе късно и всичко изглеждаше толкова безнадеждно. — Защо дойдохте тук?

— Исках да ви погледна в очите и сама да се уверя дали всъщност вярвате. Мисля, че не знаете... но вие не сте сигурна, че той го е направил.

— Така е.

— Това е много почтено. На ваше място вероятно и аз бих се чувствала така. Чарлс се е държал доста зле с вас, когато... — И двете знаеха, че тя има предвид смъртта на Андре.

— Той беше обезумял тогава — усмихна се тъжно Мариел — и може би още е.

— Само малко — усмихна се и Биа. — Иначе не би воювал в Испания. — Но тя му се възхищаваше за това и харесваше написаното от него. Той ѝ бе показал някои свои разкази. Един ден бяха разговаряли с часове в затвора и тя плака, когато Чарлс я убеждаваше, че не го е направил. Биа му повярва. Тогава бе обещала, че ще му помогне, и знаеше, че Мариел е важен ключ за постигането на тази цел. Независимо какво ѝ бяха причинили, тя беше човекът, който можеше да му помогне. — Съжалявам заради съпруга ви — внимателно рече Биа.

— И аз. Представям си какво ще е утре сутринта във вестниците.

— Не, няма. — Биа вече бе видяла някои от коректурите. — Но вие ставате обект на по-голямо съчувствие. Наистина оня ден ви съсипаха. Повдигаше ми се, затова написах своя материал. — Тя беше като Робин Худ, винаги защитаваше низвергнатите, бедните, слабите, победените. Дватамата с Чарлс сякаш имаха доста общи черти.

— Защо избрахте точно Чарлс? — попита внимателно Мариел.
— Защо точно него? Защо сте толкова загрижена?

— Не искам да го видя невинен на електрическия стол. Никога например не съм допускала, че Бруно Хауптман е виновен. Знам, че имаше улики, но те бяха косвени. До голяма степен допринесе историята в печата. Това бе първият ми случай, аз бях на двайсет и една и винаги съм имала чувството, че тогава можех да променя нещо, а не го направих. Може би този път ще успея. Или поне ще направя всичко възможно.

Мариел не смееше да я пита повече, но виждаше в очите на момичето още нещо и след известно време тя все пак се реши да ѝ зададе въпроса.

— Обичате ли го? — В питането ѝ нямаше ревност, нищо собственическо. Просто въпрос. А Биа Ритър я гледа дълго, преди да отговори.

— Не съм сигурна. Не бих искала. Не това е въпросът. — Ето защо тя толкова се тревожеше и Мариел го усещаше.

Усмихна се на Биа.

— Той знае ли, или както винаги се държи глупаво? — Понякога, когато искаше, можеше да бъде глупав. А, разбира се, в момента имаше много по-важно занимание от флиртовете. Но Биа също се засмя.

— Мисля, че е глупав както винаги, но може би е така, защото е малко зает. — Човекът се бореше за живота си. После изведнъж Биа се притесни. — Бихте ли се върнала някога при него? — Ала Мариел поклати глава в знак на отрицание, без да се поколебае. Бяха преживели твърде много болка, твърде много време, твърде много тъга. Тя го обичаше и знаеше, че винаги ще го обича. Но той вече бе за нея минало. Мариел смяташе, че дребната червенокоса жена ще е идеална партньорка за него, ако някога този момент дойде и той бъде оправдан. Чарлс ѝ дължеше много, но според Биа дори не се досещаше за това.

— Какво ще правите сега, Биа?

— Не знам... сигурно ще се обадя на някои хора, които са ми длъжни... Ще поговоря със стари приятели... ще се свържа с частни детективи, които познавам... — Може би щеше да се обърне към Том Армър, ако се появеше нужда от пари. Възможно бе той да се съгласи

да плати бакшиши за някои специални услуги. Тя беше готова да направи всичко, да се обади на всеки, да отиде навсякъде, да плати на когото трябва. — Може и нищо да не излезе, но поне сме длъжни да опитаме... а е възможно да стигнем и до Теди.

— Ще ми съобщите, ако откриете нещо, нали?

— Веднага. — Двете жени станаха и Мариел я съпроводи до вратата. Знаеше, че никога няма да са приятелки. Въпреки това я харесваше. Беше необикновено, умно момиче. Чарлс нямаше представа какъв късмет е извадил.

Биа Ритър се изгуби в тъмното, а когато Мариел се качи горе, видя, че полунощ отдавна е минало. Угаси светлината, легна и се замисли за Малкълм, който сигурно беше в апартамента на Парк Авеню... а нейното момченце, тя започна да се моли да е така, да спи някъде в някое легло при непознати.

ГЛАВА 13

Процесът продължи седмици, през което време Хитлер завзе Мемел на Балтийско море. Делото за отвличането на момченцето Патерсън обаче изтласка световните новини от първите страници на вестниците в Ню Йорк. Вниманието на Великобритания и Франция бе изцяло погълнато от настъпващата германска напаст и двете страни съобщиха, че са готови да подкрепят Полша. А в края на март, за жалост на Чарлс, войната в Испания най-сетне завърши, след като генерал Франко превзе Мадрид. В гражданското противопоставяне бяха загинали един милион души, за три години населението на страната рязко намаля. За Чарлс това бе трагедия, а той знаеше, че по същия начин ще го възприемат и приятелите му в Европа. Битката свърши. Войната бе загубена. Но сега Чарлс Делони трябваше да воюва в своята война, да води битката за оцеляването си.

След късното посещение в дома на Патерсън Биа Ритър не се бе обаждала на Мариел. Но тя продължаваше да следи статиите ѝ във вестниците и бе трогната от съчувствието ѝ.

Както се очакваше, в продължение на няколко седмици главна тема в печата бе връзката на Малкълм и Бригите, но въпреки постоянните запитвания Мариел остана настрана от всичко това и не направи никакви изявления. Двамата с Малкълм почти не си бяха говорили от седмици, а оттогава тя бе видяла Бригите само един път. Момичето прикриваше вината си, като гледаше надменно Мариел, вкопчила се в Малкълм, сякаш опитвайки се да докаже, че тя е победителката. Мариел не смяташе това поведение за добра защита и не завиждаше на неловкото ѝ положение. Тя се чувстваше предадена от лъжите им, от фалшивата любезност на Бригите, ала не можеше да се каже, че бе ядосана или че ревнуваше. Малкълм отдавна не ѝ принадлежеше, но бе дълбоко засегната от измамата, която бе отдавна замислена. Единственият ѝ опит да обсъди въпроса с него беше отхвърлен и Малкълм се престори на „ядосан“. Каза ѝ, че след като са

му известни отношенията ѝ с Чарлс, той не ѝ дължи никакви обяснения, с което всъщност потвърди вината си. Фактът бе доказан.

Тя му припомни хладно, че ако продължава да се застоява в апартамента при момичето, печатът отново ще започне да пише за тях. След тази своя забележка установи, че той започна да се прибира вкъщи и не се задържаше в апартамента на Бригите. Ала въпреки това Мариел почти не виждаше Малкълм.

Между тях цареше непоносимо напрежение, напрегнат бе и процесът. На свидетелското място се изредиха безброй вещи лица, детективи и неуместни свидетели, които целяха да потвърдят вината на Чарлс, а Том Армър ги опровергаваше един по един.

Изминаха три пълни седмици, преди да дойде ред на защитата да призове своите свидетели. И тогава Том Армър реши да започне с Мариел. В началото той я преведе през същия терен, откъдето бе минала с обвинителя, но Армър го направи внимателно, възстановявайки репутацията ѝ, която Бил Палмър бе уронил. Портретът на Мариел, който въпросите му умело скицираха, бе доста по-различен от обрисувания от Малкълм и Бил Палмър. Вместо да внушава мнението, че е душевен инвалид и жена, на която не може да се повери собственото ѝ дете, Том Армър очерта по-ясно какво се е случило на Мариел в миналото, колко съсипана е била тя след смъртта на сина си, загубата на бебето, а после и на съпруга си. Защитникът открито призна, че Чарлс е бил обезумял от мъка и се е отнесъл лошо с нея. И двамата са били изтерзани от болката, обясни той, и когато я помоли да опише как се е опитвала да сграбчи Андре под леда на Женевското езеро, в съдебната зала не останаха сухи очи. Тя разказа как е спасила двете малки момиченца, но не и сина си, защото той се е изплъзнал надълбоко под леда, как е лежал безжизнен и посивял в ръцете ѝ, когато го е намерила. Наложил се да спира на няколко пъти, докато описваше сцената, а после разказа как вечерта в болницата е изгубила нероденото си бебе. Само в един миг семейство Делони се бе разпаднало и Чарлс се бе разстроил силно, много повече от нея. После и тя рухнала и в продължение на месеци единственото, което искала, било да умре и да отиде при децата си.

— И сега ли се чувствате така? — попита я тихо Том, докато няколко от съдебните заседатели си издухваха носовете.

— Не — отвърна Мариел тъжно.

— Вярвате ли, че Теди е още жив?

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи, но тя продължи:

— Не знам... Надявам се, че той... Много се надявам... — Огледа журналистите, а след това цялата съдебна зала. — ... Ако някой знае къде е... моля ви се, моля ви се, доведете го вкъщи... Ние ще направим всичко... Само не му причинявайте зло... — Един фотограф изтича, светкавицата просветна пред очите ѝ, докато тя говореше, а съдията нареди на пристава да изхвърли фотографите навън.

— Ако някой си позволи подобно нещо отново, ще го изпратя в затвора, ясно ли е? — сгълча ги съдия Морисън и изчака Мариел отново да дойде на себе си. Той ѝ се извини, а тя зачака следващите въпроси на Том.

— Смятате ли, че Чарлс Делони е отвлякъл сина ви? — Това бе опасен въпрос, но той искаше всички да узнаят какво мисли тя, защото усещаше, че Мариел не е убедена във вината му.

— Не съм сигурна.

— Вярвате ли, че е способен на подобно нещо? Вие го познавате по-добре от всеки друг тук. Той ви е обичал, обиждал ви е, плакал е с вас... дори ви е удрял... Може би на вас той е причинил много лоши неща, отколкото на когото и да било. — Самият Чарлс бе признал това на Том и от думите, които Мариел му бе казала за Чарлс, личеше, че тя не вярва във вината му. — Като знаете какво представлявате за него, госпожо Патерсън, смятате ли, че той е отвлякъл Теди?

Тя се поколеба и на Том този миг му се стори цяла вечност, а после най-сетне поклати глава и скри лице в ръцете си, докато той продължаваше търпеливо да чака.

— Обичате ли още този човек, госпожо Патерсън?

Мариел погледна тъжно Чарлс. Какви ужасни неща им се бяха струпали. Какво нещастие бяха изживели, а някога бяха толкова щастливи.

— Не, не мисля, че той е отвлякъл Теди — отвърна тя тихо на първия въпрос. — Обичам го. И вероятно винаги ще го обичам. Той беше баща на децата ми. Обичах го толкова много, когато бях млада... Ала сега... Само съм тъжна заради него и ако той е извършил това ужасно нещо, се надявам да върне сина ми жив и здрав. Но аз вече не съм влюбена в него. Ние си причинихме твърде много болка за твърде дълъг период. — Том Армър кимна. Той я уважаваше повече,

отколкото тя можеше да си представи. Мариел беше страхотна жена. Беше се държала превъзходно, докато я разпитваше, сподели пред всички чувствата, живота, душата си, бе изгубила две деца, а сега още едно и все още се държеше. Той ѝ се възхищаваше повече, отколкото на всеки друг, когото познаваше, но нямаше право да допусне уважението към нея да се изпише на лицето му и затова продължи безизразно да задава въпросите си.

— Имали ли сте интимна връзка с господин Делони, след като се омъжихте повторно за господин Патерсън?

— Не — отвърна Мариел спокойно.

— А с някой друг? Някога *изневерявала ли* сте на съпруга си? — Той я гледаше право в очите, тя също го погледна и не мигна.

— Не, не съм. — Беше вярно. Беше се целувала с Джон Тейлър, но това бе всичко, а сега с брака ѝ бе свършено.

— Благодаря ви, госпожо Патерсън, свободна сте. Нямам повече въпроси. — Той ѝ помогна да стане от свидетелското място и тя, напълно изтощена, се върна и седна в залата, ала вече нямаше онова чувство, че е съсипана, както след показанията за Бил Палмър.

Следващият, когото Том призова за свидетел, беше Хейвърфорд, техният домакин. Скромна, почтена, интелигентна, честна жена, истинска дама — с гордост редеше той достойнствата ѝ и това силно трогна Мариел. Хейвърфорд подчерта, че е възпитавала превъзходно сина си и той винаги е бил шокиран от лошото отношение на прислугата на господин Патерсън към нея. Всички се държали все едно не ѝ дължат нищо, били внимателни само с господин Патерсън. Самият Хейвърфорд имал усещането, че господин Патерсън никога не я е подкрепял. Напротив, той демонстрирал, че на нея не ѝ е поверено нищо и тя е просто гостенка, затова и отношението към съпругата му било такова. Хейвърфорд подчерта, че госпожица Грифин се държала отвратително с нея, още по-лоша била икономката, а Едит ѝ крадяла роклите и всички, с изключение на господин Патерсън го знаели. Прислугата ѝ се присмивала и се забавлявала с това в кухнята.

— Искате да кажете, че към госпожа Патерсън не е проявявано уважение в собствения ѝ дом? — Том Армър формулира направо въпроса, за да е сигурен, че съдебните заседатели са го разбрали.

— Да, сър. — Хейвърфорд изглеждаше достолепен в тъмния си костюм, който си беше ушил в Лондон.

— Може ли да се каже, че нейното поведение е причина за това отношение, господин Хейвърфорд? Наистина ли госпожа Патерсън е безотговорна, слаба жена, лишена от достойнства, както преди време бе характеризирана в тази съдебна зала? — Възрастният домакин видимо настръхна от предположението на Том, решавайки, че е бил разбран неправилно.

— Не, сър, аз твърдя, че тя е от най-прекрасните хора, които някога съм познавал. Тя е умна, почтена, скромна, добра и след всичко, което е преживяла, не виждам как някой може да я нарече слаба жена. — Например след отвличането на Теди „силната“ госпожица Грифин изпадна в истерия, получаваше от време на време припадъци и трябваше да пие таблетки, предписани ѝ от лекар.

— Бихте ли казали вашето мнение, защо тогава никой от домакинството на господин Патерсън не уважава госпожата? Има ли някаква основателна причина? — Бил Палмър понечи да възрази, но после реши, че не си струва усилието. Възрастният човек беше безобиден.

Хейвърфорд кимна, готов да сподели мислите си пред съдебните заседатели.

— Господин Патерсън предварително ни каза, че... — той се опита да си припомни точните думи, ала не можа — ... тя не е съвсем с ума си, не го предавам точно. Но той ни каза още, че тя е много болнава и нервна. Загатна, че нейните разпореждания трябва да бъдат изслушвани вежливо, но всъщност да не бъдат изпълнявани. Обясни ни, че нямала представа от водене на домакинство, а по-късно — че не разбира нищо от гледане на деца. Така ни бе внушено, че трябва да слушаме само господин Малкълм. — Показанията на Хейвърфорд отвориха очите на Мариел. Но тя все още не проумяваше защо Малкълм бе правил всичко това. Той я бе превърнал в обект на презрение и насмешка от самото начало. Може би просто е искал да държи под контрол всичко и на нея никога не е било отреждано друго място в неговата къща, освен като майка на Теди, а дори и след раждането му те почти не допускаха тя да върши нещо.

— Знаехте ли за връзката на господин Патерсън с госпожица Зандерс? — попита го тогава Том.

— Разбира се, най-малкото подозирах — отвърна Хейвърфорд с тон на категорично неодобрение.

— Споделяли ли сте някога подозрението си с госпожа Патерсън?

— Разбира се, че не, сър.

— Благодаря ви, господин Хейвърфорд. — Том предложи свидетеля си на обвинението, но Бил Палмър предпочете да не задава повече въпроси. Той не смяташе този свидетел за важен. Но Мариел, както и съдебните заседатели, се развълнуваха силно от думите на Хейвърфорд.

След казаното от него тя се почувства отмъстена. Беше ѝ неловко да чуе всичко това пред толкова много хора, но в същото време се успокои, че онова, което бе чувствала, е било реалност, а не илюзия. Единственото, което продължаваше да не разбира, бе какво целеше Малкълм с унижаването ѝ. Трябваше да съществува някаква причина. Да не би да имаше любовна връзка с Бригите почти от самото начало? Да не би да се опитваше да се отърве от Мариел? Може би се е надявал тя да избяга или просто да рухне и да му остави Теди? По-скоро би умряла, отколкото да направи това. Но защо я бе унижавал, мамил, лъгал? Защо тогава се бе оженил за нея? От самото начало ли всичко бе лъжа? Но когато си припомни прекрасните им отношения тогава, тя не можеше да повярва.

Следващият свидетел, когото Том призова, беше Бригите Зандерс. Публиката шумно се раздвижи. Беше красиво момиче, никой не можеше да го отрече, излъчваше силна сексуалност — повече, отколкото Мариел бе осъзнавала преди. Може би защото тя вече нямаше какво да крие. Тайната им бе разкрита и в известен смисъл Бригите се гордееше. Беше облечена в прилепнала черна рокля и Мариел забеляза, че дрехата е скъпа. Косата ѝ бе идеално сресана и късо подстригана, както винаги, беше с обичайния яркочервен лак и червило. Всички бяха единодушни, че е поразителна. Мариел се почувства като малко кафяво орехче в сравнение с нея, но онова, което ѝ убягна, бе колко студена и пресметлива изглеждаше Бригите, колко безжалостна се стори тя на всички в залата в сравнение с Мариел. Том Армър си помисли колко нетърпимо, типично германско бе поведението ѝ. Докато отговаряше на въпросите, в гласа ѝ се усещаше нещо арогантно. Това бе стил, който Мариел не бе долавяла преди у Бригите, и затова сега си помисли, че поведението ѝ може да се тълкува като несполучлив опит за отбрана, след като тайната бе

разкрита и тя бе дискредитирана пред целия свят като любовница на Малкълм.

Бригите призна, че Малкълм прекарва повечето вечери с нея, а някой път остава и нощем, и каза, че той никога не е бил щастлив със съпругата си, че се е оженил за нея само за да има деца. Думите ѝ разтърсиха Мариел, която все още не можеше да възприеме истината. Ето какво било.

— Тя дори и това не направи лесно — отбеляза с насмешка Бригите. Нямахте я топлината, грижата, вежливостта, която тя винаги бе демонстрирала към Мариел и Теди. Бе готова да стигне докрай, а Малкълм я наблюдаваше напрегнато.

— Бихте ли пояснили последните си думи, госпожице Зандерс? — подкани я вежливо Том.

— Трябваше ѝ доста време, за да забременее. — Том Армър се въздържа от предположението, че сигурно е така, защото господин Патерсън е прекарал твърде много нощи в апартамента ѝ. — Всъщност господин Патерсън дотолкова се бе уморил да чака, че по времето, когато тя забременя, той беше на път да се разведе. — Откъм публиката се чу оживен шепот, а Мариел заби поглед в пода, докато съдията потрепваше с чукчето си. Тя усети, че се изчервява, както седеше до Джон Тейлър. Той не помръдна, не каза нищо, но изпита огромно съжаление към нея, защото знаеше колко интимна, дискретна информация е всичко това. Сигурно не ѝ беше лесно.

— Тогава имахте ли вече връзка с господин Патерсън? — попита Том Бригите, но тя не отговори веднага. — Да повтора ли въпроса? Мога ли да ви напомня, че сте дали клетва?

— Да, имахме връзка — отвърна тя с не толкова нагъл тон.

— Кога започна всичко това? — Мариел затаи дъх, вече бе любопитна, а всички останали също чакаха отговора.

— Два месеца след като те се ожениха, през февруари. — Мариел си помисли, че се досеща кога е станало. Това бе първият път, когато той не я взе на делово пътуване. Не беше чакал дълго. Оттогава стана особено студен с нея. Тя си бе помислила, че отношението му е плод на разочарованието, че не забременява, но излизаше, че по това време Малкълм вече е бил очарован от Бригите, както бе и досега.

— Не се ли ядосвахте, че той е женен за нея, а не за вас?

— Не, аз... — Тя сякаш малко се смути от въпроса му. — Знаех, че иска дете, и той... Малкълм... господин Патерсън... винаги е бил много щедър към мен. — Всички чуха. Том не оказа натиск върху нея да разбере защо той е искал бебето на Мариел, а не на Бригите. Вместо това я попита дали Малкълм ѝ е обещал да се ожени за нея, ако се разведе с Мариел, и тя се застрахова, като каза, че не били обсъждали тази възможност, което Том смяташе за невъзможно. Очевидно нещо е било разисквано, защото тя хвърли бърз поглед на Малкълм.

Бригите обясни, че са пътували навсякъде заедно, особено до Германия, където господин Патерсън имал много делови ангажименти. Тя подчерта, че не изпитвала неудобство да му бъде любовница. Но го изрече така предизвикателно, че дори Том Армър не можеше да повярва на ушите си.

Много обичала детето, а Малкълм го боготворял, бил почти като убит, когато отвлекли момчето. Бригите каза, че рядко е виждала Мариел с детето.

— Тя винаги лежеше в стаята си с главоболие — подчерта го със същия неприязнен, неуважителен тон, с който за Мариел говореше прислугата. Никой от тях, с изключение на Хейвърфорд не каза нищо мило за нея.

Бригите напусна свидетелското място, демонстрирайки хубавите си крака и поклащайки бедра, когато мина край Малкълм, а той се обърна на другата страна и се престори, че не вижда. След това, в продължение на повече от седмица процесът вървеше нормално. Бяха призовани още вещи лица, още детективи. На мястото на отвличането не бяха открити никакви отпечатащи, нищо, което да свързва деянието с Чарлс. Единственото доказателство бяха пижамката и мечето, намерени в дома му, а Том Армър поддържаше тезата, че те са подхвърлени. Никой в къщата на Делони не бе виждал момчето, алибито на Чарлс за нощта на похищението бе желязно. Беше трудно да бъде притиснат и най-сетне в края на четвъртата седмица той бе призован за свидетел. Докато заемаше съответното място, присъстващите в залата притихнаха, не се чуваше ни звук.

Чарлс Делони изглеждаше мрачен и строг, когато с най-сериозен тон произнесе клетвата и обеща да каже истината, след като нервно огледа съдебните заседатели. С Том Армър предварително бяха

репетирали всичко и адвокатът му се опита да го предпази от вероятните капани.

Отначало Том го попита къде точно в Европа е живял през последните осемнайсет години. Чарлс разказа, че няколко години е пребивавал във Франция, а после се е прехвърлил в Испания, където се е борил срещу Франко.

— Воювахте ли и през Първата световна война, господин Делони? — попита Том и Чарлс потвърди. Изглеждаше много хубав, но и твърде блед и внезапно на Мариел ѝ се видя по-състарен, отколкото при срещата им в черквата „Сейнт Патрик“. Изминалите четири месеца след арестуването му бяха същински ад. А неговият адвокат току-що му бе съобщил, че баща му бързо гасне, което го разстрои още повече.

— Колко годишен бяхте, когато отидохте доброволец в армията?

— На петнайсет.

Том кимна одобрително.

— А били ли сте раняван при служба на отечеството?

— Да, при Сен Мишел. После се върнах в Щатите и три години ходих на училище, за да завърша средното си образование. За Европа заминах наново през 1921 година. Учих в Оксфорд, бях известно време в Италия, после се установих в Париж.

— Там ли срещнахте съпругата си, сегашната госпожа Патерсън?

— Да. — Той я погледна и въпреки вътрешното си състояние ѝ се усмихна, а тя му се стори много разтревожена. Мариел вече не се колебаеше как точно иска да се развият събитията. От една страна, желаше справедливост за него, от друга, си искаше детето, но не беше сигурна кое от тях или пък и двете едновременно ще се случат. — Срещнах я през 1926 година. Тя беше на осемнайсет и ние се оженихме в края на лятото.

— Обичахте ли я, господин Делони? — Том го погледна многозначително, сякаш този въпрос бе особено важен. — Обичахте ли жена си?

— Да... обичах я много... Тя бе така млада... толкова прекрасна... като светло, неземно красиво привидение. За нея всичко бе ново и вълнуващо... — Съзнанието му за миг се зарея, а след това Чарлс погледна извинително Том и заговори съвсем тихо. — Ние бяхме много щастливи.

— И ви се роди бебе?

Чарлс кимна.

— Момченце... Андре... Бяхме женени почти от година, когато той се роди. Беше много специално дете. — „Това важи за всички деца, помисли си Мариел. И за Теди... Всички са такива.“

— Би ли могло да се каже, че сте били изключително привързани към детето?

— Да.

— Необичайно силно?

— Може би. Тримата бяхме непрекъснато заедно. Пътувахме по малко, аз пишех, стояхме си вкъщи. Мариел бе чудесна майка. Тя се грижеше за него съвсем сама.

— Без бавачка? — прекъсна я Том.

— Не искаше никой да ѝ помага — Мариел се усмихна при спомена. Животът тогава беше по-лесен без хора като госпожица Грифин.

— Значи тримата бяхте много привързани един към друг. Изключително?

— Мисля, че може да се каже така.

— Смятате ли, че това направи шока от загубата на детето още по-травмиращ?

— Сигурно. А и двамата бяхме толкова млади... Ние просто се разделихме. Аз обвиних нея, тя обвини мен... но това не можеше да промени нищо.

— Тя ви е обвинила?

— Не точно, искам да кажа за бебето... Но истината бе, че Мариел се самообвиняваше, а аз бях толкова жесток с нея. — Гласът му секна, той бе обладан от вина дори сега, после погледна към нея в съдебната зала. — Не бях прав. Разбрах това по-късно. Но после не можах да разговарям с нея... Тя нямаше да поиска да се срещне с мен. А лекарите мислеха... те мислеха, че тя ще се разстрои, ако я посетя в клиниката.

Том искаше да хване бика за рогата, така че за съдебните заседатели да не останат никакви тайни.

— Ударихте ли я вечерта, когато почина синът ви, господин Делони? — Той зададе въпроса с особена интонация, а Чарлс изглеждаше съсипан, кимвайки.

— Да. Тази нощ бях полудял... току-що го бях видял... Не можех да повярвам, че тя е допуснала това да му се случи... исках да счупя нещо... да умра... Ударих я силно... — Споменът за звука нямаше да го напусне никога.

— Да не би в резултат на това тя да загуби детето, с което беше бременна?

— Не — той поклати глава и я погледна с терзание. — Лекарят ми съобщи, че бебето е било вече мъртво, когато сме пристигнали в болницата. Плодът е бил убит от ледената вода. Но те не й казаха. — Когато чу тези думи, Мариел с мъка преглътна риданието си, тя не знаеше, че бебето е било умряло още преди да отидат в болницата, помнеше само, че изгуби и него същата вечер. Наред с целия останал ужас се добави и тази болка.

— Тогава отправихте ли й упреци за загубата на двете деца? — Том Армър продължаваше безмилостно да разпитва клиента си, а Биа Ритър потрепери, докато го слушаше, но знаеше, че всичко това трябва да се каже, за да може Чарлс да бъде спасен. Подобно на гноясала рана, която трябва да бъде обрязана и почистена, ако лекарят иска да спаси пациента.

— Да — прошепна Чарлс Делони. — Да... и аз не бях прав. Вината не бе нейна. Но аз го разбрах доста по-късно.

— Щяхте ли да я убиете същата нощ, ако ви се отдадеше тази възможност?

— Не! — Чарлс изглеждаше ужасен. — Никога не съм искал да я нараня. Аз самият бях толкова съкрушен.

— Наложил ли се някой да ви отстрани, след като я ударихте, или сам се спряхте?

— Сам се спрях, а после я оставих там, излязох и пих цялата нощ. А когато на сутринта се върнах, за да й кажа колко съжалявам, тя беше в хирургията. Беше изгубила бебето. След това не можа да се възстанови. Всъщност след случилото се никога не съм я виждал и разговарял с нея разумно. — Докато говореше, по бузите му се стичаха сълзи, Мариел също плачеше.

— Ходихте ли на погребението на сина си?

— Да.

— А жена ви?

Той поклати глава, за миг неспособен да продума.

— Не. Тя беше много болна. Все още беше в болницата в Женева. — Която нямаше нищо общо с клиниката „Вербьоф“ във Вилар, както вече всички знаеха.

— Искали ли сте някога да имате други деца, сър? — попита го Том, а Чарлс бързо поклати глава.

— Не. Това е една от причините, поради която не се ожених втори път. Имах син, но той ни бе отнет. Прекарах живота си в преследване на други цели, пишех по тези, които ми се струваха важни, воювах яростно за каузи, в които вярвах, защото, за разлика от много други мъже нямам какво да губя. Ако ме бяха убили, не ще имаше кой да ме оплаква. Живеех свободно, а с жена и деца не бих могъл.

— Чувствате ли се оцетен, че хората имат семейства, а вие — не?

— Не — кротко отвърна Чарлс. — Ни най-малко. Аз съм направил избора си и живея според него.

— Искали ли сте някога да върнете жена си?

— Да — призна той спокойно. — Преди да излезе от болницата, аз я помолих да се върне при мен, но тя не пожела. Каза ми, че винаги ще се чувства отговорна за случилото се и не ми вярва, че вече не я виня.

— Обичахте ли я по това време, господин Делони?

— Да — той не се срамуваше да го каже.

— А тя според вас обичаше ли ви?

— Да.

— Още ли я обичате?

— Да — рече той тихо. — Сигурно винаги ще я обичам. Ала разбирам, че животът ни е тръгнал в различни посоки. Дори смятам, че вече не си подходдаме. — Чарлс ѝ се усмихна нежно. — Не ми прилича на жена, която ще е щастлива да живее на бивак в планината, докато мъжът ѝ се бие в окопите. — Всички в залата се засмяха. Малко жени биха го направили, като изключим една, която в този момент би го последвала в която и да е планина по негов избор.

— Колко време бе минало, откакто не я бяхте виждали, когато я срещнахте случайно в катедралата „Сейнт Патрик“ през декември миналата година?

— Почти седем години.

— Много ли се развълнувахте, когато я видяхте?

— Страшно. Беше годишнина от смъртта на сина ни и за мен означаваше много да я видя отново.

— Тя зарадва ли се на срещата, сър?

— Така ми се струва.

— С нещо показа ли ви, че е склонна отново да се срещне с вас?

— Не — той категорично поклати глава. — Отказа ми заради съпруга си. — Тези думи доста контрастираха с показанията на Малкълм за любовното му гнездо с Бригите. — Тя бе много твърда.

— Вие ядосахте ли се?

— Не, просто съжалявах. Единственото, което ме занимаваше тогава, бе миналото. Онова, което имахме някога, и затова исках отново да я видя.

— Тя каза ли ви за сина си?

— Не, и аз бях шокиран, когато го видях на следващия ден. Бях доста махмурлия от предишната вечер и все още се чувствах направо пиян, ядосах се, че не ми е казала за него предния ден. Той беше много сладко момченце. Наговорих й куп глупости от сорта, че не го заслужавала. Мисля, че в пиянското си опиянение съм имал предвид повече себе си, но всъщност се държах крайно лошо.

— Заплашвахте ли я?

— Може би — призна си той честно.

— Реални ли бяха заплахите ви?

— Не.

— Обадохте ли й се, повторихте ли заплахите, преди това бяхте ли й се обаждали?

— Не.

— Заплашвали ли сте досега в живота си някого физически и осъществявали ли сте заплахата си?

— Никога.

— А този път беше ли по-различно? Изпълнихте ли заплахите си, господин Делони? — Гласът на Том се извисяваше все по-високо и силно в съдебната зала.

— Не, не съм ги изпълнил. Никога не бих наранил нея или момчето.

— Отвлекли ли сте Тиодор Уитман Патерсън, сина на семейство Патерсън, от дома му вечерта на единайсети декември миналата

година, наемали ли сте, влизали ли сте в заговор с някой, който да извърши похищението?

— Не съм, сър.

— Знаете ли къде е момчето?

— Не... съжалявам, не знам... Бих искал...

— Седмица по-късно бяха ли намерени в дома ви пижамата и играчката на детето?

— Да.

— Имате ли представа как са попаднали там?

— Изобщо не.

— Как според вас те са се озовали там, господин Делони?

— Не знам. Мисля, че е възможно да са подхвърлени.

— Защо смятате, че някой би го направил?

— За да се хвърли вината за престъплението върху мен, това смятам за единствена причина.

— Имате ли представа кой е способен на това?

— Не.

— Имате ли врагове, някой, който да иска да ви навреди?

— Не... може би единствено генерал Франко... — Отново всички се усмихнаха.

— Комунист ли сте, господин Делони?

— Не — той се усмихна. — Републиканец съм или поне бях. Всъщност по-точно би било да се каже, че съм свободен дух.

— Членувате ли в Комунистическата партия?

— Не.

— Изпитвате ли лоши чувства към госпожа Делони... сега госпожа Патерсън, задето ви е напуснала? Или към господин Патерсън, задето ѝ е съпруг?

Чарлс го погледна мъжки през залата и му се искаше да го заплюе, ала се овладя и се обърна към защитника и съдията.

— От това, което чух в тази зала, той не я заслужава. Но аз не изпитвам лоши чувства към него или към Мариел. Тя е страдала достатъчно в живота си. Тя заслужава нещо по-добро от нас, заслужава да получи отново детето си. — В очите ѝ имаше сълзи, докато го слушаше. Беше благороден мъж, винаги е бил такъв. Сега, след като го чу, Мариел вече не вярваше той да е взел Теди. А Том Армър се молеше съдебните заседатели да мислят по същия начин като нея.

— Виновен ли сте в престъплението, в което ви обвиняват, господин Делони? Помислете внимателно и си припомнете, че сте положили клетва. Участвали ли сте по някакъв начин в отвличането на въпросното дете?

Чарлс го погледна сериозно и бавно поклати глава.

— Кълна се, че нямам нищо общо с това.

После Том Армър се обърна към обвинението.

— Свидетелят е на ваше разположение, господин Палмър.

Обвинителят се опита да го съсипе, да го накара да признае, че лъже, да го обрисова в още по-лоша светлина, задето е ударил Мариел след смъртта на детето им. Но вече всичко се знаеше, повече тайни нямаше и Чарлс се придържаше стриктно към казаното преди това. Той продължаваше да твърди, че изобщо не е свързан с отвличането, че няма представа как пижамата се е оказала в мазето на неговия дом. Нямаше веществени доказателства, че детето е било там — кожа, нокти, други дрехи, никакъв белег, че Теди е бил в близост до Чарлс Делони.

Неговото свидетелстване продължи изтощително цели два дни, но загадката на похищението не бе разкрита. Чарлс се държа твърдо докрай. Той не бе виновен. Същественният въпрос бе дали успя да убеди заседателите в невинността си.

Този ден Малкълм напусна сам съдебната зала, а Мариел се отби в черквата на път за вкъщи. Искаше да се помоли за благоприятен изход на процеса, какъвто и да е, и също за момченцето си. Великден дойде и отмина, другите деца събираха великденски яйца и играеха с малки пиленца, а в дома ѝ стаята на Теди все още бе празна. Сърцето ѝ се късаше, когато отиваше там, а тя си намираше повод да го прави всеки ден, за да види нещо, да вземе нещо, да сгъне някои дрешки. Госпожица Грифин отдавна бе напуснала, още пребиваваше при сестра си в Ню Джърси, а икономката събщи неотдавна на Мариел, че скоро госпожица Грифин щяла да започне работа в Палм Бийч, да се грижи за друго бебе. „Блазе ѝ, помисли си Мариел... колко хубаво, че ще е отново с бебе.“ За нея обаче не съществуваха други бебета, единственото, което тя искаше, бе малкият Теди. Сърцето я болеше, когато се замислеше за копринената му косичка, твърдата бузка, сладките устнички, които я целуваха, а сега него го нямаше... изчезнал бе... може би завинаги. Тя се опитваше да приеме този факт ден след

ден, ала мисълта за него правеше дори предателството на Малкълм незначително.

Мариел коленичи до олтара на черквата „Сейнт Винсът Ферър“ и остана там продължително. В един момент при нея дойде Джон Тейлър. Всеки ден я придружаваше до съда, но не бе могъл да направи почти нищо за откриването на Теди. Откакто бяха намерили пижамата и плюшеното му мече в дома на Чарлс Делони, случаят нямаше развитие.

На следващия ден в съда щяха да произнасят заключителните си речи защитата и обвинението и Тейлър се чувстваше съвсем безпомощен. Той се замисли, че Делони се представи добре на свидетелското място през последните два дни и дори за миг го накара да се усъмни във вината му, макар Джон Тейлър да продължаваше да го смята за виновен.

Той нежно докосна Мариел по ръката. Напоследък тя бе отслабнала, изглеждаше бледа, но рядко страдаше от ужасяващото главоболие.

— Готова ли си да тръгваме? — Тя въздъхна и после кимна. Понякога ѝ се искаше да остане тук, на колене, завинаги, и да се моли Господ да ѝ върне Теди. Молеше се за това от месеци.

По пътя към къщи Мариел мълча. Журналистите продължаваха да се тълпят на вратата ѝ, но Тейлър винаги успяваше да ги измами и да я въведе през кухнята. Мисълта, че процесът скоро ще свърши, му се виждаше странна. Полицията продължаваше да праща дежурни в къщата, а от ФБР правеха проверки от време на време, но не откриваха никакви следи, никой не се обаждаше, дори нямаше налудничави позвънявания в полунощ. Нямаше причина да се стои повече у семейство Патерсън. Всичко свършваше. Оставаше само да се види какво ще решат съдебните заседатели за Чарлс Делони. Тейлър се зачуди дали този въпрос я тревожи. Знаеше, че тя все още има отношение към Чарлс, може би по-силно, отколкото признаваше.

— Искаш ли да те оставя сама? — попита я той тихо, когато влязоха в къщата, а тя го погледна с благодарност и кимна. Мариел оставаше съвсем самотна в живота. Двамата с Малкълм нямаха бъдеще, Теди бе изчезнал... а ако екзекутират Чарлс, на света не ще има никой, който да я обича. Когато понякога ѝ минаваше тази мисъл, чак дъхът ѝ спираше и Тейлър знаеше, че тя преживява труден момент.

Той докосна нежно ръката ѝ, а после бузата ѝ. — Не се отчайвай... Някой път се оказва, че положението не е толкова лошо, колкото изглежда. — Ала и двамата знаеха, че този път нещата се развиват много зле. Той я проследи с поглед как тя бавно се изкачи по стълбите със сведена глава и изведнъж се разтревожи. Ами ако направи някоя глупост както преди години? Зачуди се дали да не остане, или да я последва горе, но един от полицаите му каза, че Малкълм е там, затова Тейлър само му поръча да я наглежда и се върна в кабинета си.

Мариел се качи в стаята на Теди. Седна на люлеещия се стол и затвори очи. Навън бе сумрачно, на небето се виждаха няколко звезди, които тя зърна през завесите на спалнята на Теди. Мислеше си за приспивните стихчета, които декламираха, за песните, които му бе пяла последната нощ, когато го сложи да си легне, и по бузите ѝ бавно се затъркаляха сълзи, но в този момент чу шум, обърна се и видя съпруга си.

— Какво правиш тук? — студено я попита той.

— Дойдох тук, за да съм по-близо до Теди.

— Няма да ти помогне — отбеляза Малкълм злобно. — Той е мъртъв благодарение на бившия ти съпруг.

— Защо си толкова жесток? — дръзна да го попита тя този път. — И как можеш да си толкова сигурен, че е мъртъв? Откъде знаеш, че скоро няма да се прибере при нас, вкъщи?

Малкълм Патерсън стоеше и я гледаше смразяващо. От началото на процеса маската му бе паднала. Той бе загубил лустрото си и вече не се и опитваше да се преструва. Възнамеряваше да се разведе с нея.

— Ако се върне, Мариел, той няма да се върне при „нас“ или при теб; защото ти не си подходяща за негова майка. — Точно от това се бе страхувал Том Армър. Той се бе консултирал по случая Вандърбилт и знаеше как преминават подобни процеси. Малкълм действаше според предвижданията на Том. Показанията на бавачката, на прислужницата, телеграмата от клиниката за душевноболни, всичко показваше, че тя е неподходяща... в случай че откриеха детето.

— Кой си ти, че да решаваш това? — попита го тъжно Мариел. — И защо ме мразиш толкова много?

— Не те мразя. Към теб не мога да изпитвам друго, освен презрение. Ти си слаба... Ти допусна този комунист в живота ни, за да открадне и убие сина ни...

— Знаеш, че това не е вярно. — Тя не се помръдна от люлеещия се стол, когато той я приближи.

— Ти си глупачка, Мариел. Глупачка и лъжкиня. — Очите му блестяха от ненавист, но същото изражение имаха и нейните. — Как можеш да очакваш някой да те уважава?

— А Бригите? — попита го тя кротко. — Толкова по-добра ли е от мен? — Още я болеше от обидата. Сега осъзна, че през всичките тези години той методично я е дискредитирал. Но защо? Защо я мразеше? — Заради себе си ли го правеше или заради Бригите?

— Бригите няма нищо общо с това. Просто ние с теб не трябваше да се женим.

— И защо тогава го направихме? — Мариел вече не знаеше. Вече не разбираше нищо, което бе свързано с него.

— Може би, ако бях срещнал Бригите преди теб, нямаше да се оженим. Но аз срещнах първо теб. А и толкова много исках да имам деца. — След два безплодни брака Мариел се появи в отговор на молитвите му. Тя беше толкова млада, така безпомощна. На него му харесваше, че е сама на света. Тя щеше да е изцяло под негов контрол и на него това му изнасяше. В интерес на истината той дори не обърна внимание на историята със санаториума за душевноболни. Този факт просто щеше да му послужи, за да я направи по-зависима от него.

— Искаше да имаш деца ли? Да имаш син?

— Може би. — Беше я използвал. Тя му бе послужила като инструмент, чрез който бе получил жадуваното дете. Но имаше и още нещо, тя се досещаше, а и той също независимо дали го признаваше или не. В самото начало за кратко време бе сигурна, че я обичаше. А после... после се бе появила Бригите. Сега Мариел го разбра.

— И какво ще правиш сега? Ще се ожениш за Бригите и ще имаш още деца? — Той не й каза, че Бригите не може да има деца, но между тях съществуваше истинска страст.

— Онова, което ще правя, не е твоя работа, Мариел.

— Аз ще се махна отгук веднага щом свърши процесът — каза тя спокойно. Възнамеряваше обаче да вземе нещата на Теди... Трябваше да ги вземе със себе си... в случай че той се върне... За пръв път от години насам тя се чувстваше така обърквана, както в клиниката във Вилар... Същата странна болка в главата й пречеше да мисли и да взима решения... Можеше да мисли единствено за Теди.

— Къде ще се преместиш? — Погледът му сякаш отнемаше енергията ѝ.

— Няма значение. Ще дам адреса си на ФБР, за да могат да ме открият... в случай... когато го намерят.

Погледна я осъдително. Мариел отново полудяваше. Малкълм го виждаше. Но изобщо не му минаваше през ум, че именно той я тласка към това.

— Няма да го намерят, Мариел. Разбираш ли?

— Ще се настаня в хотел. — Тя не обърна внимание на въпроса му, гледаше настрани, а Малкълм я разглеждаше. Вече беше уточнил с адвокатата си каква издръжка да ѝ отпусне. Щеше да си плати откупа, а Мариел вероятно щеше да свърши дните си в болнично заведение. След като Теди бе изчезнал, ако ексекутират Чарлс и тя проумее, че никога повече няма да види детето си, това сигурно ще я убие.

— Аз заминавам. Ти ще можеш да изнесеш багажа си тогава.

— Къде отиваш? — гласът ѝ бе много слаб, сякаш правеше огромно усилие да се съсредоточи, ръцете ѝ трепереха.

— Не е твоя работа.

Изведнъж, както го слушаше, я обхвана паника. Кой ще се грижи за нея, когато той си отиде?... Кой ще ѝ помага да отглежда Теди? Внезапно тя разбра, че няма нужда от никого. Просто се нуждаеше от време, за да се възстанови след случилото се. Проумя какво става с нея и с всички сили започна да се бори с демоните. Стори свръхчовешко усилие, за да стане спокойно и да слезе долу в стаята си. Той можеше да прави каквото иска, но не и да ѝ отнеме спомените за детето, което бе обичала толкова много, или да ѝ вземе любовта към него. Съзнавайки това, Мариел проумя, че може да оцелее.

Същата вечер ѝ се обади Джон Тейлър. Той се притесняваше за нея. Знаеше какво ѝ коства процесът.

— Добре ли си?

— Да. Денят бе тежък. — А и Малкълм бе много по-груб от друг път. Тя се чувстваше изтощена след разговора с него, но в същото време се радваше да чуе Джон.

— През следващите няколко дни ще е още по-тежко. Заклучителните речи и присъдата ще са убийствено преживяване. Само трябва да се опиташ да си спокойна, Мариел. — А той щеше да е редом с нея.

— Знам... Добре съм... Джон, имаш ли някакви новини за него?... За Теди?

— Не — отвърна той тихо — нямам. — Знаеше, че тя ще започне да се помирява. След четири месеца вече нямаше надежда и той си даваше сметка за това. — Ще ти кажа, ако нещо стане.

— Знам, че ще ми кажеш.

— Мариел... — Джон съзнаваше, че телефоните се подслушват, но толкова му се искаше да ѝ прошепне колко много я обича.

— Знам... Всичко е наред. — Гласът ѝ бе толкова притихнал и тъжен и той почти изпита физическа болка от копнежа да я прегърне. Но тя седеше сама в спалнята си и две самотни сълзи се стичаха по бузите ѝ. Сълзи на изтощение, но и на тъга.

— Трябва да бъдеш силна още няколко дни. Може би когато всичко свърши, ще можем да прекараме малко време заедно. — Той съзнаваше колко голяма нужда има тя да се откъсне от обстановката. Джон се страхуваше Мариел да не рухне отново и тази вечер тя беше на път, но успя да се справи. — Ще се видим утре — нежно рече той.

— Лека нощ — прошепна Мариел, а после затвори телефона. Същата вечер, по времето, когато тя заспиваше, Биа Ритър се обади на Том Армър.

ГЛАВА 14

Откакто се прибра вкъщи късно следобед, Том Армър все изглаждаше заключителната си реч и най-сетне изпита задоволство, защото успя да я направи такава, каквато искаше. Той се протегна, прозина се, прочете я наново цялата, после още веднъж и накрая реши, че е време да си направи сандвич. Апартаментът му имаше вид, сякаш в него бе паднала бомба, а когато отвори хладилника, си спомни, че отдавна е празен. Докато го оглеждаше с гладен поглед, чу, че телефонът му звъни, и се зачуди дали да вдигне слушалката. Сигурно пак беше някой от проклетите журналисти, но можеше и да е нещо важно.

— Да? — отговори той разсеяно. В този момент си мислеше дали си струва да излезе и да си купи нещо, или е по-добре да си легне и да се наспи, за да е отпочинал на сутринта. Отпочинал, но гладен. Бе прескочил и обяда и чуваше как червата му куркат, докато държеше телефонната слушалка и се чудеше кой ли му се обажда по това време. Единствената жена в живота му, която го интересуваеше, малко преди Коледа му съобщи, че се омъжва за друг. Обвини Том, че е женен за работата си, вече се бе уморила да слуша за делата му. Но на трийсет и шест години той бе успял да се наложи като един от най-авторитетните адвокати по криминални дела в града.

— Мога ли да говоря с господин Армър? — Беше женски глас, който той не разпозна, но му се стори приятен.

— Кой смятате, че може да е по това време? Икономът? — После внезапно му мина през ума дали това не е някое странно обаждане, свързано с Чарлс Делони. Не съжаляваше, че се бе заел да представлява интересите му, но от началото на процеса го тормозеха по телефона, пишеха му заплашителни писма... в смисъл как е възможно да защитава този звяр и тъй нататък, и тъй нататък. — Кой се обажда? — попита той смръщен и озадачен. Никой не го бе търсил вкъщи от седмици, месеци, да не говорим за жени с толкова привлекателен глас.

— Биатрис Ритър е. Ти ли си, Том?

— Разбира се. — Вече знаеше коя е тя и я харесваше. Допадна му още когато дойде при него и го помоли да поеме случая на Чарлс. Хареса материалите ѝ за Мариел, за Чарлс, за процеса. Явно бе, че тя е на негова страна.

— Трябва да поговоря с теб. — Гласът ѝ звучеше напрегнат и развълнуван.

— Давай. Сега ти е паднало. — Червата му куркаха, хладилникът му бе празен и до утре сутринта нямаше какво друго да прави.

— Може ли да се срещнем някъде?

Той погледна часовника си и подсвирна. Беше привлекателен мъж, стоеше в кухнята, облечен в бялата риза, с която бе ходил в съда следобед, с панталон и тиранти, и всичко, което бе сложил в стомаха си през последните четиринайсет часа, беше много кафе.

— Почти единайсет часът е. Не можеш ли да почакаш до утре сутринта?

— Не — тя му се стори отчаяна.

— Нещо не е наред ли?

— Трябва да те видя.

— Да не си убила някого?

— Сериозно ти говоря... Моля те... повярвай ми... не мога да чакам до утре сутринта.

— Надявам се, че това е свързано по някакъв начин с клиента ми? — Биатрис бе станала защитник на каузата на Чарлс по причини, които Том не разбираше, но той съзнаваше, че нейните усилия щяха да са от полза за клиента му.

— Да, в много голяма степен.

— И не може да почака?

— Не мисля — звучеше крайно сериозна.

— Искаш ли да дойдеш до апартамента ми? — Повечето момичета не бяха склонни да посещават мъже по това време, но тя не беше обикновено момиче. Тя беше журналистка. Правеше неща, които никой здравомислещ мъж или жена не биха направили, и той се възхищаваше на смелостта ѝ. Тя беше дребна жена с огромен дух. И Том я харесваше. Един ден дори можеха да станат приятели, но не и в момента.

— Ще дойда... — отвърна развълнувана Биатрис. — Само не ми казвай, че живееш в Ню Джърси.

— Как ти се вижда Петдесет и девета улица, между Лексингтън и Трето Авеню? — Той живееше в тиха къща от червено-кафяв камък.

— Бих казала, добре. Аз живея на Четирийсет и седма. Ще хвана такси и съм при теб след пет минути.

— Ще ми направиш ли една услуга?

— Разбира се.

— Може ли да ми купиш един сандвич с говеждо печено? Не съм ял от сутринта.

— С горчица или майонеза?

— И двете. С каквото и да е. Ще изям кесията. Умирам от глад.

— Имаш го.

Двайсет минути по-късно на вратата му се позвъни и когато отвори, срещу него стоеше Биа Ритър в тъмносин панталон и яркосин пуловер. На главата си имаше синя панделка. Подаде му кафява кесия, където имаше бира, кисели краставички и сандвич.

— Ти си светица. — В момента дори не го интересуваше какво ще му каже тя, той ѝ беше благодарен просто защото му бе донесла вечеря. — Искаш ли да си разделим бирата?

— Не, благодаря. — Биа поклати глава и се отпусна на един стол в кухнята. Сякаш бяха стари приятели. Той знаеше, че тя внимателно проследи целия процес и косвено те бяха съюзници в битката.

— Според теб накъде върви делото?

— Не съм сигурна. Съдебните заседатели са неразгадаеми. Понякога ми се струва, че мъжете го харесват повече от жените, понякога... не знам. Поне успя да възвърнеш в значителна степен репутацията на Мариел Патерсън. — Той кимна, все още се притесняваше от факта, че тя е журналистка и посещениято ѝ може да се окаже номер. — Ти направи много за Чарлс Делони.

— Благодаря ти. Днес изглеждаше добре като свидетел, поне аз мисля така.

— И аз — тихо се съгласи тя. Бе успяла да улови погледа му, когато ставаше от свидетелското място, и той ѝ се усмихна, като му направи знак. Чарлс бе трогнат от интереса ѝ и вярата ѝ в него и малко озадачен от ревностната ѝ защита, но я харесваше. Не толкова, колкото

тя него, ала в очите на Биа това бе началото... освен ако... Но то зависеше от Том Армър... и най-вече от съдебните заседатели.

— И така, какво става? Какво те доведе тук в този час със сандвич с говеждо месо? Предполагам, че не си дошла само за да ми кажеш колко се възхищаваш от представянето ми в съдебната зала.

— Не — ухили се тя, — но все пак ти си много добър. По-добър от повечето адвокати, които съм виждала. — Погледът ѝ стана сериозен. Имаше да му каже нещо важно. И двамата знаеха, че времето на Чарлс Делони изтича. На следващия ден адвокатът и обвинителят щяха да държат заключителни речи, а след това всичко бе в ръцете на съдебните заседатели. — Направих много странно нещо — призна му тя и прие една хапка от киселите краставички. — Обадох се на един човек, за когото преди доста време писах материал... Е, както и да е... миналата година. Може би си чувал — Тони Капрони.

— Шефът на мафията от Куинс? — Том Армър изглеждаше озадачен. — Чудни приятелчета имате, госпожице Ритър.

— Бях написала добър материал за него и той го хареса. Каза ми, ако имам нужда от услуга, да му се обадя. И аз му се обадох.

— Обадила си се на Капрони? Защо? — За пореден път смелостта ѝ му направи впечатление. Тони Капрони бе един от най-опасните мъже в Ню Йорк, но и един от най-властните в своята среда.

— Исках да знам дали е чул нещо, дали не познава някой, който познава някой, който... Може би някой от подземния свят, както го наричат, знае кой е отвлякъл детето или... Не знам, просто реших, че си струва.

— И какво? Предполагам, че не ти е казал нищо. ФБР опита същото. Изпробва всички информатори, всичките им контакти в подземния свят и пак не се добраха до нищо.

— Така беше и с Тони, когато му се обадох първия път. — Тя остави краставичката и хвана Том за ръката. — Но той ми позвъни тази вечер. Даде ми името на един тип и телефонния му номер и ми каза да му се обадя.

Том спря да яде и я погледна.

— И знаеше ли нещо?

— Някой... той не знае кой... му е платил петдесет хиляди долара, за да подхвърли мечето и пижамата. Той не иска да свидетелства, но ако му обещаят амнистия, ще го направи. Той е

уплашен, Том. Уплашен е до смърт, но съжалява Чарлс и каза, че ще го направи. Мисли, че детето е живо, и иска да проговори, преди да е станало нещо лошо.

— Мамка му... о, боже... Дай ми номера му. — Тя извади листче от чантата си, а Том вдигна телефона и после я погледна. — Не е нагласена работа, нали? Ако използваш това за вестниците, ще те убия.

— Кълна се. Наистина. — По неизвестна причина той ѝ повярва.

ГЛАВА 15

Точно в десет и петнайсет на следващата сутрин съдия Ейбрахам Морисън потропа с чукчето и призова залата към ред. Том Армър изглеждаше особено елегантен в колосаната бяла риза, тъмносиния костюм и новата вратовръзка. Сутринта бе станал петнайсет минути по-рано, за да льсне обувките си. Когато си струваше, обичаше в края на процеса да изглежда блестящо. Чарлс бе много сериозен, в сив банкерски костюм и вратовръзка, заета от баща му.

— Днес, дами и господа, ще чуем заключителните речи на защитата и обвинението — обясни съдията на заседателите. През последния месец те живееха в хотел „Челси“ и бяха започнали да отслабват. Някои от тях изглеждаха направо излинели.

Когато съдията заговори, Том Армър стана и даде знак, че иска да отиде при него, което направи заедно с Бил Палмър.

— За какво става дума, господин защитник? — попита го смръщено съдията с тих глас.

— Ново доказателство, ваша милост, и малък проблем. Мога ли да ви видя в кабинета ви? — Съдията не беше доволен от подобен развой. Почти бяха на път да приключат, а сега Армър му говореше за ново доказателство. Какво, по дяволите, можеше да означава това?

— Добре, добре. — Той им махна с ръка да го последват, след което останаха в кабинета му до единайсет и трийсет — време, преминало в спор между защитника, обвинителя и съдията. Господин Морисън бе готов да допусне свидетеля в залата, но не искаше да му гарантира помилване. Ако казаното от него, че е подхвърлил пижамата и мечето в дома на Чарлс Делони, бе вярно, това беше престъпление по федералните закони, а и вероятно той знаеше нещо за похитителите, което прикриваше.

— Казвам ви, арестувайте го — настояваше Палмър.

— Не мога да предавам източника си — възрази Армър.

— Ами ако лъже?

— А ако не лъже? Ако той наистина е подхвърлил пижамата и мечето, значи Делони е невинен.

— За бога! Кой е този тип? — почти изкрещя Палмър.

— Няма да кажа, докато не се споразумеем.

Съдията бе покрусен от онова, което чуваше, и сделката, до която стигнаха, не му беше по вкуса.

— Имате четирийсет и осем часа да проверите сведението, да разберете фалшиво ли е или не. Използвайте ФБР, морската пехота, армията. Не давам и пет пари какво ще направите, но се постарайте да ми съобщите нещо повече. Не мога да обещавам нищо на този човек. Проверете, открийте какво става. Но след четирийсет и осем часа по-добре се върнете в съдебната зала с доказателство, защото в противен случай ще ви осъдя за незначитане на съда и ще хвърля осведомителя ви в затвора. Разбрахте ли?

— Да, сър. Благодаря ви. — Том сияеше. Разполагаше с два дни, за да направи чудото, може би приятелят на Биа щеше да му помогне.

— Съгласен ли сте с двудневното отлагане, господин Палмър? — попита съдията.

— Имам ли избор? — Палмър беше ядосан, но отстъпи. Беше се подготвил да нанесе своя удар в заключителната реч.

— Не съвсем — съдията му се усмихна, а Том се засмя.

— Ами тогава трябва да се съглася, нали? Всяко зло за добро. Лично аз мисля, че е номер. Делони е виновен, това гадно комунистическо копеле.

— Не говорете така за моя клиент — сериозно го сгълча Том Армър.

— А вие не адвокатствайте на такива хора.

Тримата мъже се върнаха в съдебната зала и съдията обясни на всички, че се е появила възможност да бъде представено ново доказателство и съдът прекъсва заседанието си за двудневно разследване. Следващото заседание бе насрочено за петък. Той благодари на всички, че са дошли, и съдът бе разпуснат, а Том зашепна на Чарлс и му обясни какво се е случило. Щом отново стана, Армър направи знак на Джон Тейлър.

— Мога ли да ви видя за минутка? Имаме нужда от помощта ви.

— Разбира се. — Официално, както се бяха развили събитията, Джон беше тук, за да помага на обвинението. Но той всъщност бе тук,

за да помага на всички, като открие Теди.

— Може ли да отидем някъде на тихо място за няколко минути?
— Том остави Чарлс, за да го върнат в затвора, и последва Тейлър до един празен кабинет.

— Какво открихте?

— Не съм сигурен. Но мисля, че е нещо добро. — Той му разказа за източника си и за сведенията, които е получил от онзи човек. — Уплашен е до смърт. Взел е парите от някой, който му ги е оставил, и сега се води съучастник или най-малкото попада под ударите на закона. Досието му е претърпано, пуснат е под гаранция и умира от страх да се покаже.

— Поне не е глупак. Кой е? Може би го знам.

— Сигурно. Но трябва да ми гарантирате помилване и тогава ще ви кажа името му.

— Не мога да ви гарантирам нищо друго, Армър, освен че ще получите ритник в задника, ако не ми кажете за какво става дума. Вие не сте тук само за да защитавате сигурността на клиента си. Ние търсим едно четиригодишно дете, което може да е живо, а може и да е мъртво, но ако е живо, се намира в голяма опасност.

— Знам го, по дяволите! Но нищо чудно да изплашите източника ми. Той смята, че момчето е живо. Ала трябва да ми обещаете, че няма да го арестувате.

— Не възнамерявам да го арестувам, а само да разговарям с него. Ако искате, елате с мен. Кой е той? — Армър продължаваше да се притеснява да не навлече неприятности на човека.

— Казва се Луи Полански — колебливо съобщи Том, а в същото време се молеше Тейлър да не го арестува.

— Луи? Луи Любовника? По дяволите, с Луи се знаем от отдавна. Изпратих го в затвора преди петнайсет години, когато аз самият бях хлапе... Спасих му живота. Неговите приятелчета от мафията се опитваха да го убият, а аз му осигурих уютна килия и защита за пет години. Той ме обича. — Джон Тейлър се усмихна.

— Сериозно ли говорите? — Том бе озадачен.

— Той ще разговаря с мен. Кълна се. — Когато Том се обади отново на Луи, той чакаше на телефона и се съгласи да се срещне с Том Армър и Джон Тейлър.

Видяха се в един часа в италиански ресторант в Гринич Вилидж, който се управляваше от мафиот и беше контрабандно питейно заведение от години, което Тейлър добре познаваше, но за Том Армър бе ново. Човекът, с когото се срещнаха, беше нисък и много пълен, плешив и се потеше обилно. Докато разказваше какво е сторил, той се тресеше от нерви, ала очевидно му бе приятно да се види с Джон Тейлър.

— Никога нямаше да го направя. Това е лудост. Но парите бяха толкова много и ми се стори, че задачата е проста. — Така и беше. До този момент.

Тейлър погледна Том.

— Кой, по дяволите, би му платил толкова много, че да натопи Делони? Някой има зъб на твоя клиент.

— И аз бих искал да зная кой — отвърна кисело Том.

— Казват, че детето е живо, но не знам къде е, нито кой го е взел — прошепна Луи и погледна през рамо.

— Какво ги кара да мислят така? Можеш ли да разбереш? — Изведнъж Тейлър стана строго делови.

— Ще питам. Но мисля, че някой пази ревностно тайната. Много пари играят и сигурно са наели добри професионалисти, защото никой не продумва. — „Като се изключи Луи, слава богу“, помисли си Джон Тейлър и осъзна, че се моли приятелите на Луи да са прави и Теди да е още жив.

— Имаш ли представа къде е? Някакъв намек? Някакъв ключ? Нещо, за което да се заловим?

— Може би вече е извън страната. — Те бяха мислили върху този вариант. Но от месеци проверяваха активно пристанищата и летищата и дори по границите с Канада и Мексико. Доскоро контролираха всичко много изкъсо. Смятаха, че или Теди е мъртъв, или никой не се е опитал да го изведе от страната. Ала изведнъж на Джон му мина нещо през ум. Контролът върху пристанищата бе отслабен преди една седмица. Струваше си да претърсят още веднъж. Той погледна Луи с интерес.

— Ти ми даде идея, Луи. Обичам те.

— Така ли? И какво ще направиш за мен? Слушай... ще върна парите... Похарчил съм само десет хиляди. Мога да върна другите

четирийсет. Дай ги на ФБР, Господи, дай ги на съдията. Но, по дяволите, не искам да вляза в затвора заради една детска пижама.

— Знаеш ли какво? — Тейлър го погледна сериозно. — Ако попаднем на нещо, ще склуча споразумение с теб за съдействие при откриването на детето. Ако не го намерим, може много да загазиш. Но аз ще направя каквото мога. Стой и чакай да те потърся.

— Да... уведоми ме... — Луи Любовника погледна нервно Том, а Джон Тейлър отиде да се обади по телефона.

— Благодаря ви, че разговаряхте с нас — тихо рече Том. — Това може да спаси живота на клиента ми.

— Да — усмихна се нервно Луи, — а на мен може да ми струва живота. Но... е, не обичам, когато закачат деца. Повдига ми се. Знаете какво имам предвид. Като случая Линдбърг. Тогава бях в пандиза, излежавах присъда за банков обир. Повдигаше ми се, такива типове... да убият дете.

— Мислите ли, че могат да го убият? — на Том му прилоша от тази възможност не само заради клиента му. По време на процеса Мариел бе спечелила симпатиите му и той не можеше да понесе мисълта, че тя ще трябва да преживее подобен ужас. Особено след като разбра, че е загубила и другите си деца, и при съпруг като Малкълм.

— Трудно е да се каже — отвърна сериозно Луи. — Понякога, когато са намесени много пари, може да стане. А се говори, че тук имала пръст голяма клечка.

— Иска ми се да знам кой го е направил — той беше сигурен, че не е Чарлс Делони. И преди му вярваше, ала сега вече нямаше съмнение. Но след като бе извършено толкова професионално, Том се съмняваше, че те някога ще открият похитителя. Или че ще намерят бедния Теди.

Когато Джон Тейлър се върна от телефона, им се стори мрачен.

— Какво става? — попита го Том.

— Не знам, може би сме на лъжлива следа, но през следващите няколко дни ще обърнем пристанището. Човек никога не знае какво може да открие там. Разбрах, че трябва да претърсим десет товарни и шест пътнически кораба. Това означава, че ще бъдем много заети. А ти, Луи, направи своето и разбери каквото можеш. — Ако не друго, поне щяха да вземат от него показания, че е подхвърлил мечето и

пижамата. Но Тейлър знаеше, че може да не е толкова лесно да гарантира сигурността на Луи. — Ще ти се обадя.

— Благодаря за обяда. — Луи погледна и двамата, не съжеляваше, че е дошъл. Ако намереха детето, може би щеше да си струва. Поне веднъж в живота си човек трябва да направи нещо, което сметне за полезно, независимо какво ще му коства.

Когато излязоха от ресторанта, Тейлър реши да се обади на Мариел вкъщи, но се отби в една телефонна кабина, за да не го чуе някой.

— Здравей. Аз съм. — Той знаеше, че тя е познала гласа му. — Хайде да се срещнем в оная черква, в която бяхме вчера, да кажем... след двайсет минути?

— Добре. — Стори му се изненадана. На срещата дойде сама. Измъкна се през задната врата и се сля с тълпата по улицата без някой да я забележи. На главата си имаше шал, облечена бе във вълнен жакет, носеше тъмни очила.

— Нещо не е наред ли? — Тя му се стори притеснена, а той ѝ се усмихна, за да я окуражи.

— Не, но през следващите няколко дни ще бъда много зает. Ако не ме виждаш, не се притеснявай.

— Има ли нещо общо с онова ново доказателство, за което споменах в съда тази сутрин? — Изглеждаше стресната. Беше го виждала буквално всеки ден от нощта на отвличането насам. Той беше единствената ѝ опора.

— Да, има.

— А има ли... има ли нещо общо с Теди? — ... Намерили ли са го... или по-лошо, да не са намерили тялото му? Ала тя не посмя да го попита.

— Не мога да кажа с какво има общо, но ще правим проверки. Не се притеснявай, ще ти се обадя, ако нещо се разбере — увери я той. Не желаше да събужда у нея напразни надежди, не беше честно. — Искам обаче първо да ти задам един въпрос във връзка с нещо, което колегите ми откриха случайно тази сутрин. — Тъкмо това разкритие, както и идеята, подхвърлена от Луи Любовника, го бяха подтикнали да си помисли за пристанището. Тези два факта разклатиха една камбанка в съзнанието му. Първоначално Тейлър сметна, че или колегите му

грешат, или Мариел не му е казала нещо. — Планирате ли със съпруга ти пътуване през следващите две седмици?

— С Малкълм? Та той почти не ми говори от седмици насам и миналата вечер ми съобщи, че ще се разведе с мен. — Но тя не изглеждаше разстроена. Като се има предвид какво бе преживяла, понесе вестта доста спокойно.

— Добро момче. Значи ти няма да пътуваш с него? — От самото начало му се стори невъзможно, ала бе длъжен да провери.

— Не. Защо? — Мариел бе озадачена.

— Не мислиш ли, че Малкълм е планирал малък меден месец, за да се опита да поправи нещата?

— Във всеки случай не и с мен. Той ме предупреди, че адвокатът му ще ми се обади.

— Кога стана това?

— Миналата вечер, след като ходихме с теб в черквата.

— После изведнъж тя се сети нещо, което Малкълм й бе казал в стаята на Теди. — Каза ми, че заминава. Това ли имаш предвид?

— Може би. — Тейлър не й спомена, че госпожа и господин Патерсън имат резервирани места на кораба „Европа“. Той допускаше, че Малкълм взима Бригите и възнамерява да я представи за своя жена. И преди го беше правил, на корабите хората се държаха дискретно. Хубаво малко пътуване, което бе планирал за развлечение, докато Мариел очаква обаждане от адвоката му. Какъв мръсник. — И аз се учудих. Предположих, че е грешка.

— Помисли си, че възнамерявам да избягам отгук? — Тя се усмихна, но дори сега очите й бяха тъжни. Толкова много бе преживяла през последните четири месеца. Джон искаше да я прегърне, ала нито му беше мястото, нито времето, а той беше и зает.

— Не си въобразявайте, че можете да заминете, без ФБР да е по петите ви, госпожо Патерсън.

— Това звучи доста трогателно. — Тя се усмихна, когато излязоха от черквата. — Кога ще те видя пак?

— Щом се освободя. Ще дойда у вас или ще ти се обадя. Най-малкото ще те видя в съда в петък сутринта. — Той нежно й се усмихна и я прегърна през рамо. — Пази се. — Даваше си сметка, че когато не е зает, всеки миг се притеснява за нея. Изпрати я почти до дома й, а после се оттегли и я проследи с поглед как прекоси тичешком

улицата до къщата на Патерсън. След това Тейлър взе такси и отиде в службата.

През следващите два дни Мариел не се чу с никого. Малкълм замина за Вашингтон да се срещне с германския посланик и Бригите го придружи. Том Армър бе зает да доизкусурява заключителната си реч и да успокоява Чарлс. След като Том му бе разказал нещичко за Луи, Чарлс силно се вълнуваше какво ще стане. Том не му беше изложил фактите докрай, защото познаваше буйната натура на Чарлс, но вече му бе съобщил, че Луи е подхвърлил пижамата и плюшеното мече в дома му. Чарлс не знаеше също, че Луи може да откаже да свидетелства, ако ФБР не му гарантира помилване и закрила.

— Но това доказва невинността ми — почти изкрещя той на Том.

— Знам. Само че този тип доброволно трябва да реши да се яви в съда.

— Как се казва? — Все едно това имаше някакво значение, но Том Армър се усмихна.

— Луи Любовника.

— Страхотно. Само той ми липсваше.

— Слушай, приятелю, ако Луи е подхвърлил тази пижама и иска да свидетелства в съда за това, точно той е човекът, който ти липсва.

— Как, по дяволите, го намери? — Пред него просветваше надежда, но той знаеше, че още не е в безопасност. Много неща трябваше да се случат преди да бъде освободен, и ако Луи Устата или както там му викаха, изчезнеше, Чарлс беше загубен и той го съзнаваше.

— Всъщност една твоя приятелка или почитателка — няма значение, ми се обади късно вечерта.

— Коя? — Чарлс бе заинтригуван.

— Биатрис Ритър — безучастно му съобщи Том.

— Страхотно момиче, а? Какъв дух! — в следващия миг Чарлс се натъжи. — Понякога ми напомня за Мариел, като млада. Тогава тя беше същата фъртуна, така енергична, забавна и палава. Сигурно след това животът я е променил. — Изглеждаше опечален. — Или може би аз. — Сега Мариел бе толкова сериозна, красива и мила, така хрисима. И въпреки това у нея бе останало нещо, което беше готово пак да се смее, да се забавлява, отново да изпитва щастие. Том Армър го забеляза, когато разговаря с нея. — Мислиш ли, че тя ще се възстанови

от всичко това? — попита Чарлс, сякаш Том я познаваше, но все едно — Чарлс трябваше да признае, че защитникът му има добър нюх към хората.

— Мисля, че да. Не смятам, че отново ще се превърне в безгрижното момиче от своята младост, което ти описа преди малко, но малцина не се променят, когато приближат трийсетте. Тя ще преодолее случилото се, ала няма да го забрави. Ще продължи да живее, защото е силна. — После Том въздъхна, защото Мариел заслужаваше нещо по-добро от това, което бе получила.

— Как така успяваш да си вечно доволен от живота? — Чарлс се опита да го провокира. През последните четири месеца бяха станали приятели, Чарлс уважаваше Том, а Том го харесваше.

— Може би просто съм глупак. — Но той също бе преживял трагедия. Разказа на Чарлс още когато Делони сподели с него случилото се с Андре. Преди десет години Том бе изгубил жена си и дъщеричката си в автомобилна катастрофа, малко след като се бе дипломирал като юрист. Странно, ала точно същата година Чарлс бе изгубил Андре. Том не се беше женил след това. Засега бе изцяло погълнат от работата си и смяташе, че един ден ще го направи, когато има време... когато престане да защитава безумци като Чарлс Делони... когато се почувства достатъчно силен отново да обича... Но за Том Армър този момент още не бе дошъл.

В продължение на два дни Том се опитваше да предпази Чарлс да не полудее, а Чарлс непрекъснато го питаше дали има новини от Джон Тейлър. Но той не се обаждаше. Самият Том нямаше търпение да се чуе с него, бе се осмелил да позвъни веднъж и имаше късмет да го завари в службата. Тейлър му се стори изтощен.

— Господи, човече, знаеш ли какво е да се претършуват шестнайсет кораба? Разпердушинихме цялото шибано пристанище, какво искаш да кажеш с това „побързайте“? — Бяха отправили молба за сътрудничество до пристанищните власти в Ню Джърси, ала на тях им бе по-лесно. В момента там имаше на док само танкери. Но Манхатън беше истинска лудница и всички чужди кораби негодуваха, че ги претърсват, докато не разбраха за какво става въпрос. Тогава взеха да проявяват по-голяма склонност да сътрудничат, но пак не бяха

крайно любезни. Новината за отвличането на Теди бе остаряла и въпреки че процесът не бе завършил, хората бяха започнали да забравят и престанаха да коментират. А цялостното претърсване, с всичките му изисквания, носеше хиляди неудобства. Провериха дори пътническият кораб „Европа“, с който Малкълм по-късно щеше да отплава, но той беше чист. Германците бяха много ядосани, че ги претърсват. — Казах ви. Ще се обадя, ако открием нещо. Не бях идвал в службата от миналата нощ и дойдох само да си взема душ, защото повече не мога да се търпя. Имате ли някакви оплаквания, господин Армър? — Тейлър бе рязък, ала Том знаеше, че това не е плод на лошо отношение, а просто защото е уморен.

— Нямам оплаквания, само дето клиентът ми е изнервен.

— Кажете му да държи фронта. Правим всичко възможно. Мога ли да ви помоля за една услуга? — Той се поколеба, но накрая се реши.

— Разбира се. Давайте. За какво става дума? Да се обадя на Луи Любовника? — Том се усмихна, а Тейлър се изсмя.

— Не. На Мариел Патерсън. Сигурно се е побъркала и се чуди какво става. Не съм ѝ казал, че Луи е получил петдесет хилядарки да подхвърли пижамата. Само ѝ съобщих, че имаме нова следа. Не исках да я вълнувам излишно.

— Разбира се. Какво да ѝ кажа?

— Не знам... — Тейлър се поколеба и Том се замисли какъв ли е интересът му към нея, но си рече, че не бива да е мнителен. — Само се уверете, че е добре. Патерсън ѝ създаде такива преживявания. Той се развежда с нея, разбрахте ли?

— Мръсник. — Том бе отвратен, но не се изненада от новината.

— И аз това казвам. Той няма представа какъв късметлия е. Ала на мен ми се струва, че те двамата с малката швабска госпожичка ще си получат заслуженото. Под русата си коса тя прилича на твърда бисквита.

— Мога ли да ви цитирам, специален агент Тейлър? — Том се засмя, а Тейлър уморено се изкиска в отговор.

— Винаги, господин адвокат.

— Трябва обаче да признаете, че малката швабка изглеждаше хубавичка на свидетелското място. — И двамата се изсмяха, а Тейлър се върна към задълженията си и за кой ли път реорганизира работата

на подчинените си. Вече бяха проверили дванайсет кораба и до следващата сутрин им оставаха още четири.

Том се свърза с Мариел, както бе обещал на Тейлър.

— Да не би да става нещо особено, господин Армър? — Мариел му се стори много притеснена. — Продължавам да мисля, че те може би имат някаква информация за... за... — Тя се страхуваше да го изрече. — Все още се боя да не намерят тялото на Теди. Предполагам, че би трябвало да знаем, ако... Нямам представа кое е по-лошо — да не знаеш или да знаеш, че вече всичко е свършило. — И едното, и другото прозвуча ужасно на Том. Той още помнеше момента, когато научи за жена си и за детето. Беше непоносимо. Но тук нещата продължаваха много дълго, може би щеше да е известно облекчение, ако се разбереше, че е мъртъв, вместо да се води изчезнал и никога да не се узнае истината. Детето на Линдбърг бяха намерили след два месеца.

— Надявам се скоро да разполагаме с добри новини за вас.

— Имате ли представа какво правят?

Той не искаше да ѝ каже, че обръщат пристанището с краката нагоре, за да търсят Теди.

— Струва ми се, че работят по едно последно доказателство, преди да приключим. Утре ще свършим.

— Как се чувства Чарлс?

— Всъщност... — Том се облегна назад на стола и се усмихна. Тя имаше приятен глас и на него му бе драго да разговаря с нея. Той хареса у Мариел всичко, което бе видял по време на процеса, но преди не я бе допускарал в мисълта си по друг начин, освен във връзка с клиента си. — Всъщност, да ви кажа истината, той ме подлудява.

— Съвсем в негов стил. — Тя отново стана сериозна. — Много ли е притеснен?

— Нормално за него. Това ново доказателство може да му помогне. Поне така се надяваме. Проверката извършва ФБР. Ако разберем нещо, ще ви се обадим.

— Благодаря ви. — Би трябвало тя да не е на тяхна страна, но май вече страни нямаше. Просто всички търсеха истината... и Теди.

Следващите два дни ѝ се сториха безкрайни — Малкълм го нямаше, а Джон Тейлър помагаше при разследването. Изведнъж Мариел остана съвсем сама, нямаше с кого да поговори, а откакто Малкълм бе заминал, къщата ѝ се струваше необичайно тиха. Вече размишляваше какво ще прави, когато се премести. Нямаше къде да отиде, какво да прави, нямаше семейство, към което да се обърне. В известен смисъл това я притесняваше, но тя не беше толкова уплашена, колкото би била преди години. Той не можеше да я изплаши вече. Отведнъж Малкълм престана да я интересува. Цялото му поведение бе насочено към едно — да я уязви.

На втория ден се обади Биа Ритър, но и тя не каза за какво е разследването. Престори се, че не знае, изобщо не си призна, че тя е дала информацията на Том Армър. Просто се обаждала да я чуе и да види дали няма някакви следи от Теди.

— Не, нищо. Виждахте ли Чарлс?

— Преди няколко дни. Той е много напрегнат, откакто наближи денят на произнасяне на присъдата. — Тя се молеше да не се стига дотам.

Същия ден към полунощ нямаше нищо ново. Бяха останали само два кораба, но единият от тях отказваше да пусне на борда си служителите на ФБР. Беше германски и управата му заяви, че няма да се подчини. Отне им още осем часа, за да получат от съда разрешение за обиск. В десет часа на следващата сутрин, когато съдия Морисън призоваваше публиката в залата към ред, Джон Тейлър претърсваше последния кораб заедно с хора на бреговата охрана, пристанищните власти и ФБР и беше сигурен, че няма да намери нищо. Но ако не друго, той трябваше да го направи заради Мариел. Обади се на Том Армър от дока, малко преди Том да тръгне за съда.

— Е?

— Няма нищо. Празно. Никакъв Теди, никакви допълнителни сведения, никой не говори, никой не знае нищо. Свързахме се с всичките си информатори. Нищо. А Луи Любовника не отговаря на телефона. Мисля, че се е уплашил. Може да ни е зарязал. — Тейлър имаше само лоши новини.

— По дяволите! И какво трябва да направя сега?

— Приключвате случая, както щяхте да сторите преди два дни.

— Но Чарлс Делони не е виновен, човече. Чухте Луи. Някой му е платил петдесет бона, за да подхвърли пижамата.

— Да, знам. Но кой ще го докаже? Вие или аз? По дяволите, това са само приказки.

— Не можете да ми причините това! — Том направо плачеше, ала Тейлър беше твърде уморен, за да се притесни от този факт. Имаше да разпердушини още един кораб, а беше на края на физическите си сили.

— Мамка му, човече, не съм мигнал от два дни и съм претърсил всеки шибан кораб в това пристанище — бе попаднал и на няколко кораба с елегантна мебелировка, но вече всички му изглеждаха едни и същи, — ала не открих нищо. Сигурно вашият човек не го е направил, но не мога да ви осигуря средствата, с които да го отървете, а и не сме намерили детето. Какво повече да ви кажа?

— Ще оспоря процеса — гласът на Том трепереше, толкова разстроен беше. Но същото се отнасяше и за Тейлър. Независимо от силния натиск, който оказаха, никой не проговори.

— Оспорване на процеса въз основа на какво? — попита го уморено Тейлър, а в този момент хората му се качваха на германския кораб, за да го претърсят, ала те вече не вярваха в нищо. Знаеха, че няма да открият детето. Или бе изчезнало и бе толкова добре скрито, че никога нямаше да го намерят, или бе мъртво и го бяха заровили някъде и това щеше да се разбере след години. — Как, по дяволите, ще оспорите процеса? — повтори Тейлър, защото Том мълчеше.

— Не знам... дайте ми време... можете ли да ми подскажете причина да поискам още едно отлагане?

— Нищо не ми идва наум. А ако Луи не се появи скоро, съдията ще ни види сметката.

— Да. Знам.

— След като прегледаме и този кораб, ще ви изпратя бележка в съда по някой от моите хора, но не хранете напразни надежди. — Том вече бе изгубил надежда и се притесняваше как ще съобщи на Чарлс, че Луи Любовника е изчезнал.

— Какво? — изкрещя Чарлс, когато Том му каза.

— Изчезнал е — прошепна ясно Том, докато влизаха в съдебната зала.

— Кучи син. Как тия задници са допуснали това?

— Говори малко по-тихо. — В този момент съдията бе потропал с чукчето. — Той има какво да загуби. Може да влезе в затвора за деянието си. Пуснат е под гаранция, независимо от списъка обвинения, дълъг колкото ръката ми. Постъпва лошо, но не можем да го виним.

— Защо да не можем? Ще ме екзекутират заради това. — Том усети в стомаха си болка от жалост.

— Няма да го допусна — опита се да звучи уверен, но не това го владееше, когато съдията с подозрителен поглед ги подкани заедно с Бил Палмър да се приближат към него.

— Е, господин защитник? Какво става с вашето ново доказателство? Имаме ли свидетел?

— Не, сър, нямаме — отвърна мрачно Том Армър. — ФБР работи по тази следа и по няколко други от два дни, но досега не са стигнали до нищо. — Той беше честен докрай и прокурорът изпита задоволство.

— А вашият информатор? — попита съдията, очевидно недоволен от Том.

— Изчезна, ваша милост. За момента.

— Не мога да повярвам, че загубихте два дни на съда и на данъкоплатците, господин Армър — съдията бързо премина от състояние на неудовлетвореност към гняв.

— Бяхме длъжни да проверим, сър. Дори се надявах да ви помоля за още отлагане. Но...

— Дори не си го мислете, господин защитник. — Той ги погледна и двамата, после им направи знак да се върнат по местата си. Бил Палмър изглеждаше на върха на щастието и хвърли поглед на Малкълм, който седеше като истукан в залата, а до него Мариел — спокойна и притихнала. Те не размениха дума в съда. Съдията отново потропа с чукчето и покани Бил Палмър да произнесе заключителната си реч.

Том Армър не можеше да повярва, че това се случва. Почти държаха ключа в ръцете си — и го загубиха. Чарлс имаше вид, сякаш всеки миг ще се разплаче, а Биа Ритър трескаво се чудеше какво става, но нямаше кой да ѝ каже.

Всички аргументи, които Бил Палмър изтъкна в заключителната си реч, бяха толкова грозни, колкото Чарлс ги беше предвидил. Той припомни на съдебните заседатели всяко лошо нещо, което Чарлс бе

извършил, всяка глупост, всяка слабост, всяка заплаха, всеки пиянски гуляй, всеки незначителен или значителен акт на насилие. Отношението му към Мариел в деня на смъртта на сина им, пораженията, които е нанесъл на един бар в Париж преди години, когато е бил на деветнайсет. Всичко това според Палмър били ранните признаци на липсата на самоконтрол, желанието да си угажда във всичко, склонността към насилие, която в крайна сметка го накарала да отвлече и убие малкия Теди. Поривът му да участва във войната, жаждата му да убива, която го отвела на фронтовете на Първата световна война още петнайсетгодишен... Предпочитанията му към комунизма, заради които отишъл в Испания... и заплахите, отправени в Сентръл парк, осъществени трийсет и шест часа по-късно. И малката червена пижама, намерена в мазето на дома му, като доказателство, че той наистина е отвлякъл Теди. „Този човек е похитител — вилнееше прокурорът из залата, — та той почти със сигурност е убил едно безпомощно дете.“ Когато изрече тези думи, Палмър огледа журито, после съдебната зала, където се чу суетня и кратко тупване. В крайна сметка всичко случило се досега й дойде твърде много. Мариел Патерсън бе припаднала.

ГЛАВА 16

Когато дойде на себе си, чу наоколо какофония от гласове, привиждаше ѝ се неясна светлина, изпитваше чувството за нещо студено и влажно на челото си. Мариел отвори очи и след малко разбра, че се намира в кабинета на съдията. Секретарката му се бе надвесила над нея с влажна кърпа в ръка, бяха повикали лекар, но Мариел настояваше, че вече се чувства добре. Опита се да седне, ала изпита слабост и после видя, че в кабинета са също обвинителят, защитникът и съпругът ѝ. Някой притискаше нещо студено към китките ѝ, а друг ѝ подаваше чаша вода. Беше Биа Ритър. Тя си бе пробила път през тълпата фотографи и буквално се бе покатерила върху тях, за да стигне до Мариел. Именно Биа повика за помощ, когато коленичи до нея на пода, а не Малкълм. Той изглеждаше подразнен и притеснен, но очевидно не изпитваше ни най-малко съчувствие.

— Госпожо Патерсън? — повика я тихо съдията. — Бихте ли искали някой да ви придружи до дома? — Тя поклати гневно глава в знак на отрицание.

Истината беше, че би желала да се прибере, но смяташе, че ще е проява на страх, ако не остане до края. Чувстваше, че го дължи на Чарлс или на Малкълм, или на някой друг. Не беше сигурна на кого, но си мислеше, че е редно да е там. Може би просто за да докаже, че не е болнава. Ала сега всички я гледаха със съжаление и на нея ѝ беше неприятно, че е тук.

— Добре съм. Ако нямате нищо против... може би бих останала тук още няколко минути. — Поне докато дойда на себе си.

— Завършихте ли заключителната си реч, господин Палмър? — Съдията огледа кабинета си и зададе въпроса, а Бил Палмър кимна в отговор. Той изобщо не бе очаквал, че това по същество драматично събитие ще съпътства речта му, но във всеки случай най-малкото нямаше да навреди на обвинението. Всъщност той дори бе доволен.

— Да, ваша милост.

— Тогава защо не дадем обедна почивка? Господин Армър може да държи речта си следобед. Съгласен ли сте, господин защитник? — Вече бе единайсет и половина, а и Том, все едно, не искаше да прекъсва речта си, така че това му изнасяше и той се съгласи с угрижено изражение заради Мариел. Тя бе бледа като платно и наистина изглеждаше ужасно. Но и съдията го забеляза. — Мисля, че е добре госпожа Патерсън да си отиде вкъщи и да си почине малко по време на прекъсването — предложи той на висок глас.

— Благодаря ви, ваша милост — прошепна тя, а сърцето на Том вече й беше всецяло отдадено. Биа я потупа съчувствено по ръката.

Малкълм демонстративно я подкрепяше до колата, но когато се прибраха вкъщи, той я остави съвсем сама. Мариел си легна в нейната стая, на тъмно, с мокра кърпа на челото, и се опита да пийне малко чай. Ала вече беше твърде късно. Тя имаше ужасна мигрена. В същото време Мариел съзнаваше, че колкото и зле да се чувства, независимо колко заслепяваща е болката, тя трябва да се върне в съдебната зала в един и половина. Изведнъж я обзе усещането, че не може да събере сили да отиде. Като че ли бе очаквала нещо да стане тази сутрин и най-сетне бе осъзнала, че нищо няма да се случи. Започна да си мисли, че това е някаква ужасна игра... И ако хората от ФБР победят... най-сетне тя ще си върне детето. Някой щеше да признае какво са правили с него или щеше да се извини. Всичко това трябваше да има логичен край, награда за преживяната болка, някакъв логичен завършек, но сега тя осъзна, че няма какво да чака. Нямахше нищо. Само думи и хора, актьори... и лъжци... и накрая някой ще се произнесе за невинност или за вина и те или ще освободят Чарлс, или ще го екзекутират, но все едно — никой нямаше да й върне Теди. Никога. Това никога не е било част от сделката. Докато лежеше, изпитваше чувството, че е заобиколена отвсякъде от гъста мъгла.

— Идваш ли? — В един и петнайсет Малкълм влезе в затъмнената ѝ спалня и я погледна с укор, че лежи. Тя се чувстваше твърде зле, за да помръдне. Дори не можеше да си представи, че ще влезе отново в съдебната зала.

— Не смятам, че ще мога — отвърна Мариел изтощена. Нямахше сили даже да отвори очите си или да седне.

— Недей да се държиш глупаво — сопна ѝ се той. — Длъжна си. Да не искаш да си помислят, че се страхуваш да бъдеш там? — Изрече

думите, сякаш я обвиняваше в смъртен грях. Толкова лошо ли бе да се страхуваш? Вторият смъртен грях. Страхът. Първият бе слабостта. А любовта? И тя ли е грях? Грешна ли беше, задето обичаше Чарлс... и Андре... и тяхното неродено момиченце... или дори Теди? Къде бе мястото на думата „любов“ в речника на Малкълм и съществуваше ли тя там изобщо? Какво имаше там — само отговорности, задължения и дълг? Виеше ѝ се свят. Или той пазеше любовта само за Бригите.

— Ако не дойдеш, Мариел, те ще си помислят, че си в съюз с Делони и не можеш да понесеш как ще го осъдят. Това ли искаш? Или искаш пак да ни изложат във вестниците? Аз пък не искам. Стани, за бога, и се изправи лице в лице с реалността. — Той ѝ крещеше в тъмното и тя усети как цялото ѝ тяло трепери. Но после успя да вземе сила отнякъде, не разбра откъде, седна спокойно и облече роклята си, като продължаваше да трепери, и погледна съпруга си.

— Аз посрещам всички неща от живота си, Малкълм, неща, пред които ти нямаш куража да се изправиш, дори и сега. Затова не ми казвай какво трябва да направя. — Мариел изрече насечено думите, така, както никога не бе дръзвала да му говори, откакто го познаваше. Той бе много зъл към нея след отвлечането на Теди, но тя най-сетне разбра. Вината не бе нито нейна, нито негова, нито дори на Чарлс. Сигурно го бе направил някой напълно ненормален непознат. А който и да го бе направил, всичко свърши. Защо продължаваше да я обвинява?

— Изглеждаш ужасно — каза ѝ той, докато я наблюдаваше как се реши и свива косата си на кок в гардеробната. Тя отиде, изми лицето си и сложи малко червило, но продължаваше да изглежда доста зле, затова сложи тъмни очила и го последва до колата, мислейки си откога не бе виждала Джон Тейлър.

Седна спокойно в лимузината до Малкълм заедно с охраната и полицаите, както винаги, им проправиха път през тълпата до съдебната зала, отмествайки ръце и хора, които искаха да ги докоснат и да им зададат въпроси, опитвайки се да избегнат журналистите, да защитят лицата им от фотографите. А при силното главоболие, което я мъчеше, това бе още по-ужасно. Най-сетне те заеха местата си и тя свали тъмните очила.

За пръв път от началото на процеса съдията закъсня десет минути, Том преглеждаше внимателно бележките си, а Чарлс седеше

със затворени очи, мрачен. Не бе му останала почти никаква надежда въпреки професионализма на Том. Той бе сигурен, че без показанията на информатора за пижамата и мечето ще го обявят за виновен.

Съдията тъкмо бе поканил Том да започне заключителната си реч и той току-що бе станал, когато в съдебната зала влезе Джон Тейлър. Той се спря за миг и погледна съдията, който го познаваше добре, и както обвинителят, така и защитникът се вторачиха в него с голямо очакване. Всички се зачудиха защо обикновено елегантният агент от ФБР беше разчорлен, раздърпан и мръсен. Беше в работен панталон и груб пуловер, целият покрит с машинно масло и мръсотия, и изглеждаше доста странно на фона на съдебната зала, но той се запъти право към Мариел. Всички го следяха с очи и като хвърли извинителен поглед към съдията, Джон ѝ прошепна да тръгне с него. Тя го последва навън безмълвно, без да каже дума на Малкълм. Всички ги наблюдаваха с обърнати глави и оживено шепнеха, а съдията най-накрая потропа с чукчето, за да привлече вниманието на публиката.

— Мога ли да ви припомня, дами и господа — прогърмя гласът му, — че господин Армър ще държи заключителна реч. — Самият Том се върна към онова, което трябваше да прави, и се постара да се съсредоточи и да не мисли защо Джон Тейлър изведе Мариел от съдебната зала. Имаше ужасяващото чувство, че са открили тялото на Теди и той е искал да ѝ го съобщи пръв. Но тогава вероятно щеше да вземе със себе си и Малкълм. Или да не би да бе преценил, че е по-добре да не го прави? Том се насили да съсредоточи отново вниманието си към еднокракия мъж... бившата монахиня... младия музикант... и да им разкаже какъв чудесен човек е Чарлс, как е бил несправедливо обвинен, че обвинението не е успяло да докаже извън всяко съмнение, че той е виновен. Че ако те се обърнат към съвестта си, няма да могат да изпратят този човек на електрическия стол само заради неща, които е изрекъл, но не е вложил нищо в тях, разгорещен, в момент на алкохолно опиянение. Думите му достигаха монотонно до собствените му уши и той продължаваше да се чуди защо Мариел излезе от залата. Всъщност и за него, и за всички останали това бе единствената мисъл. Като че ли само Малкълм продължаваше да наблюдава спокойно хода на процеса.

Когато тя се качи в колата при Джон, го погледна ужасена.

— Какво става? — попита неспокойно. — Какво се случи?

— Искам да ми вярваш. Ще те заведа на едно място. Добре ли си? — Той я оглеждаше обезпокоен. За миг Мариел се олюля — никой не бе казал на Джон, че същата сутрин тя е припаднала.

— Добре съм. Имам много силно главоболие — отново потрепери, но го беше последвала в колата, без да се колебае.

— Съжалявам, че ти причинявам това. Няма да бъде толкова лошо, колкото мислиш, и аз ще направя всичко възможно да го облекча... но трябва да си с мен. — Той запали двигателя и те потеглиха към западната част на града, а Мариел се оглеждаше изплашена.

— Да не би да ме арестуваш? — Беше ли възможно? Да не би да полудяваше? Да не би той да си мислеше, че тя е в тайно споразумение с Чарлс? Малкълм ли му е казал? Окончателното му отмъщение? Колкото по на запад отиваха, толкова по-уплашена изглеждаше.

— Разбира се, че не — той нежно я погали по ръката, а после вдигна едната си вежда и се опита да я развесели. — А трябваше ли?

— Не знам — отвърна Мариел нервно. — Не знам къде отиваме. Не трябваше ли и Малкълм да дойде? — Подобно на Том тя изведнъж се уплаши да не би да я накарат да идентифицира тялото на Теди, а знаеше, че не би издържала подобно изпитание, и сигурно Джон е решил, че проявява любезност, като я отвежда там сама, но в отговор на въпроса ѝ той поклати глава.

— Не, не трябва. Ти ще си добре с мен, Мариел. Повярвай ми. Ще бъдеш добре. Няма да е толкова трудно, колкото си представяш. — Джон я погледна нежно, изпитваше желание да я целуне. Но сега те трябваше да свършат една сериозна работа.

— Не можеш ли да ми кажеш за какво става дума? — Тя почти плачеше. Единственото, което ѝ каза в съда, беше: „Госпожо Патерсън, налага се да ви помоля да дойдете с мен“. Малкълм бе погледнал точно толкова изненадано, колкото и тя.

— Не мога да ти кажа, Мариел, съжалявам. Това е официална процедура. — Но той я погали по ръката и леко изцапа пръстите ѝ.

Тя кимна и се опита да бъде куражлия докато пътуваха в колата, ала главоболието ѝ бе толкова жестоко, че едва издържаше. Джон бърбеше нещо, докато стигнат, но беше очевидно, че е преуморен, а и Мариел забеляза, че е много мръсен, и се зачуди защо ли. А той толкова се беше шашнал, че даже не забелязваше мълчанието ѝ.

Няколко минути по-късно стигнаха до пристанището и Джон подкара право към доковете, където ги очакваха десетина коли на ФБР. Всички я оглеждаха напрегнато, когато тя слизаше от колата, подпомагана от него.

— Неприятно ми е да те докосвам. Толкова съм мръсен — той се усмихна и нежността в очите му ѝ даде сили.

После я качи на борда на един кораб — това бе малък германски кораб, не беше нито особено хубав, нито особено чист, навсякъде миришеше толкова силно на зеле, от което главоболието ѝ се усилваше. Това беше товарен кораб, който возеше и пътници, а капитанът я чакаше в малката трапезария със сериозно изражение. Тейлър я представи, вътре имаше поне петнайсет служители на ФБР и тя не можеше да разбере кого пазят те — нея, капитана или Джон Тейлър. Капитанът бързо пристъпи напред.

— Госпожо Патерсън, много съжалявам. Това ще е ужасно петно за моята страна — поде той сериозно и непохватно се поклони, опитвайки се да ѝ целуне ръка, но при тези негови думи ѝ се зави свят. От казаното тя реши, че са намерили тялото на Теди. Мариел се обърна отчаяна към Джон Тейлър, почти се вкопчи в него, с очи, пълни с молба да ѝ помогне. Той побутна един стол към нея и ѝ помогна да седне, после даде знак на един от хората си да ѝ донесе вода. А когато му подадоха чашата, Тейлър я поднесе към устните ѝ и остави Мариел да се облегне на него, като в същото време тихо ѝ нареждаше подобно майка на болно дете, молеше я да е силна и да му позволи да ѝ помогне. Но тя само поклащаше глава със затворени очи и отново единственото ѝ желание бе да умре. Съзнаваше, че няма да може да издържи.

— Ти си добре, Мариел... ще се справиш... — Чуваше гласа му със затворени очи, после ги отвори. — Още малко. Искам само да погледнеш едни хора... Това е всичко. Само искам да ги видиш и да ми кажеш познаваш ли ги.

— Те мъртви ли са? — тя хленчеше като дете, а той нежно я погали по главата с една ръка, а с другата я докосна по рамото.

— Не, живи са. Няма нищо. Ти само ще трябва да ги погледнеш и да ми кажеш „да“ или „не“.

— Добре. — Мариел не можеше да си поеме дъх, толкова бе уплашена и бе благодарна, че е седнала, защото знаеше, че няма да

издържи, тъй като всички я гледаха. Малко по-късно в стаята влезе един мъж, придружен от двама служители на ФБР. Беше висок, рус и много слаб, с твърди черти и ядосано изражение, опита се да извърне лице от Мариел, но хората от ФБР го блъснаха грубо и той най-сетне се обърна с лице към нея. Стоеше на около метър и половина от нея и тя се дръпна към Джон, а агентите хванаха още по-здравомъж и той не се опита да се освободи.

— Познаваш ли този човек, Мариел? Виждала ли си го някъде? Погледни го внимателно. — Тя поклати глава и каза, че не го познава. Нямаше представа защо Джон я беше довел тук, а и не смееше да го попита. Допускаше, че всичко това има някаква ужасна връзка с детето ѝ, но ако го бяха убили, тя не искаше да знае.

Отведоха този мъж и след пет минути доведоха друг, който бе тъмнокож, мургав и имаше грозен белег, който преминаваше през цялото му лице и стигаше до брадичката. Той гледаше Мариел, сякаш ей сега щеше да я убие. Каза ѝ нещо на немски с яден и гърлен тон и тя отново се отдръпна към Джон, а той побърза да я успокои.

— Никой няма да ти причини зло, Мариел. Няма да им позволя. — Тя кимна като дете, толкова много ѝ се искаше да знае какво са направили тези хора. После доведоха една жена. Щом влезе, припряно започна да говори нещо на немски на капитана на кораба и той най-накрая ѝ изкрещя да замълчи. Жената се загледа умолително в Мариел, сякаш очакваше от нея помощ.

— Какво каза тя? — попита Мариел.

— Казва, че не е наранила никого — обясни капитанът. После жената отново заговори, а капитанът пак я сряза.

— Кой са тези хора? — поинтересува се най-сетне Мариел.

— Това възнамерявах да разбера първо от теб — отвърна Джон. — Не познаваш ли никого от тях, Мариел, сигурна ли си?

— Напълно. Изобщо не съм ги виждала преди.

— Никога ли не са работили у вас, макар и за кратко... Или при Малкълм?

— Не знам. Никога не съм ги виждала — повтори тя. Беше абсолютно сигурна. Джон кимна безизразно на хората си и даде сигнал тримата германци да бъдат отведени. Когато те излязоха, той кимна отново на подчинените си и после се наведе, за да прошепне нещо настойчиво на Мариел.

— Искам да си много силна... искам да си силна, Мариел... Хвани ръката ми... Ще ти покажем един човек... Искам да ми кажеш дали го познаваш. — В момента, в който той изрече тези думи, тя се уплаши. Нямахте смелостта да погледне мъртвото си дете. Бе видяла Андре удавен, държа го в ръцете си, притискаше го към сърцето си и не можеше да направи отново това... Знаеше си... не бе в състояние. Мариел се разплака; обърна се и се опита да се освободи, когато Джон я подхвана.

— Не мога — ревеше тя и зарови лице в него. — Не мога... Моля те... не ме карай...

— Може да не е той... Трябва да ни помогнеш... моля те... моля те, Мариел... — Той самият беше на път да се разплаче, чувстваше се ужасно, задето ѝ причинява болка. Но детето, което бяха намерили, бе глухонямо и като че ли не ги разбираше. Те не бяха сигурни дали е под влиянието на лекарства или е твърде изплашено, за да говори с тях, или просто не знаеше езика, а капитанът не си спомняше да го е виждал преди, макар че групата бе на борда от няколко дни. Детето не приличаше на сина на семейство Патерсън, ала нещо в очите му привлече вниманието на Джон. Цветът на косата бе различен, момченцето беше по-слабо, отколкото на снимките, които Джон бе видял, и по-голямо, но все пак... той знаеше, че трябва да я попита. Не можеше да пусне кораба да отпътува, без тя да го е видяла. Някакво шесто чувство му казваше, че у тези хора има нещо тъмно. Но Мариел се притискаше в него и отказваше да се извърне. После Джон я отдръпна от себе си и я погледна право в очите.

— Трябва да го направиш, Мариел... заради Теди... — Той я хвана за ръка и бавно я обърна, а тя се вторачи в детето, което бяха довели, и като че ли безкрайно дълго всичко край нея замря. Стана, не откъсваше очи от него, не можеше да повярва на очите си. Косата му бе късо подстригана, беше тъмнокестенява, но в корените бе светлоруса и ако човек се взреше внимателно, щеше да види, че косата му е боядисана.

Докато тя го разглеждаше, той я погледна, неспособен да повярва, че най-сетне е дошла да го спаси. Мариел издаде сърцераздирателен вик и с две големи крачки стигна до него и го притисна силно към себе си. Бавно, като че ли бе забравило този звук, детето започна да плаче. Отначало само скимтеше, но изведнъж нададе

силни викове и се вкопчи в майка си, която мислеше, че го е изгубила завинаги. Капитанът се разплака, сълзи се стичаха по бузите на Джон Тейлър, докато ги наблюдаваше.

Безкрайно дълго Мариел не погледна никого. Всичко, което виждаше, знаеше, усещаше, бе детето в ръцете ѝ — детето, което мислеше, че е изгубила завинаги.

— Скъпи мой... о, обич моя... — Тя го държеше, сякаш никога нямаше да го пусне, и най-накрая капитанът им помогна да слязат от кораба, а тримата германци бяха отведени с белезници на ръцете и окови на краката от служители на ФБР. Капитанът отново ѝ се извини, а Джон го информира, че корабът ще бъде задържан в пристанището, за да е на разположение за по-нататъшни разследвания. Двайсетина души бяха оставени да охраняват кораба, а Джон качи Мариел и Теди в колата. Той трябваше да се върне в съда и да разкаже на съдията случилото се. Но Джон повика и допълнително хора. Знаеше, че за съдебната зала ще им е нужна цяла армия от пазачи.

Той се загледа продължително в детето, което седеше в скута на майка си. Момченцето още не се беше усмихнало, но се бе вкопчило в нея, сякаш се страхуваше да не я изгуби. Джон докосна малките му пръстчета, които държаха нежно нейните.

— Здравей, мъжленце... Отдавна те търсим. — Теди го погледна, без да е сигурен дали да му вярва или не.

— Казаха ми, че си умряла — прошепна той тихичко и погледна майка си. — ... Сложиха ме в кутия... с дупки... и ми даваха бисквитки.

— Чудесни хора са тези шваби — напрегнато отбеляза Джон. — Винаги съм ги обичал. — Предстоеше им да говорят много. От момента на задържането си германците твърдяха, че са били наети от бащата на момчето да го отведат в Германия „на сигурно място“, но не искаха да съобщят кой е този баща. Казваха само, че родителите на детето са германци. Ала един от тях имаше визитка с името на Малкълм и телефонен номер, за който Джон установи, че съвпада с телефона в апартамента на Бригите Зандерс. Джон още не бе информирал Мариел за това. Интересно какво още щяха да научат от германците, когато се разприказват.

— Не знам какво да кажа — прошепна тихичко Мариел на Джон, докато притискаше Теди към себе си, а колата пътуваше бързо към

съдебната зала. — Мислех, че няма да го намерим... и бях толкова изплашена... Реших, че ме водиш там, за да... — Тя дори не можеше да се насили да изрече думите и изведнъж осъзна, че главоболието е изчезнало. Единственото, за което мислеше, бе Теди, прегръщайки го силно в летящата с голяма скорост кола до мъжа, който го бе намерил.

— Знам какво си помисли — каза ѝ той тихо. — Никога не бих ти причинил това... Ако беше така, щях да взема Малкълм. Но аз исках ти да го видиш първа. Казаха, че са наети от родителите на детето.

— Малкълм ще бъде толкова доволен — усмихна се тя. Мариел се радваше за него. Той не заслужаваше да изгуби сина си. Но Джон Тейлър не каза нищо.

Пред съдебната зала го чакаха двайсет души от ФБР и Джон им нареди да обградят Мариел и детето, така че да образуват нещо като клетка от човешки тела, и момченцето започна да се оглежда уплашено. Мариел само го притискаше здраво до себе си и го успокояваше, че всичко ще е наред. „След малко, шепнеше му тя, ще видим татко.“

Когато Джон Тейлър влезе в съдебната зала, заобиколен от хората си, всички замлъкнаха, изглежда разбраха, че ще се случи нещо важно. Съдията ги погледна. А Том Армър спря на половината на изречението. Странната група тръгна напред по пътеката и едва когато стигнаха до съдията, мъжете бавно се отместиха по указание на Тейлър и всички видяха, че в средата, скрита напълно, е Мариел, която държеше малко, мръсно момченце с тъмна коса, а съдията стана и погледна учудено.

— Това ли е?... — попита той Мариел, която се усмихваше през сълзи, а после се обърна към Джон Тейлър. В следващия момент в залата настъпи суматоха и изведнъж някаква жена изкрещя, защото разбра какво е станало, а публиката и представителите на печата се опитаха да ги наобиколят, но полицаите ги задържаха на разстояние. Те бяха предупредени, че в залата идват Мариел и Теди.

— Господи... Това е момчето! — изкрещя някой. — *То е живо. Това е Теди!* — Съдията отново седна и започна енергично да тропаша чукчето си и да вика на полицията да освободи залата. Но онова, което шашна Джон, бе реакцията на Малкълм. Когато видя момчето, той не реагира като Мариел. Стана, после седна отново и се огледа край себе

си, сякаш търсеше някого, и едва тогава скочи рязко напред. Но това беше премислена реакция. Той не се втурна спонтанно да прегърне детето си. Нямаше я онази силна емоция, която Тейлър видя у Мариел, смъртния ужас, че, не дай боже, Теди е мъртъв, сърцераздирателния вик, когато тя разбра, че това е детето ѝ. Човекът, който плачеше, беше Чарлс. Той ги гледаше и се усмихваше на Мариел над главата на детето, а в същото време и двамата плачеха. Чарлс си спомняше един друг случай, един друг ден и се радваше, че този път е различно.

— Благодаря на Господа, той е жив — прошепна Чарлс на Том Армър, който кимна, опитвайки се да се пребори с емоциите си, и се усмихваше през сълзи на клиента си. Том също знаеше какво е да изгубиш дете и беше благодарен, че този път това не се случи. Чарлс сякаш изобщо не мислеше за себе си, той се радваше заради Мариел, че са намерили детето ѝ.

Малкълм изглеждаше извънредно въздържан, когато се приближи към Мариел, Джон и Теди.

— Благодаря ви, че намерихте момчето — изрече той монотонно, почти благочестиво, но очите му бяха сухи и Тейлър забеляза, че Малкълм е ядосан. Той се опита да вземе момченцето от Мариел, ала то не искаше да се откъсне от майка си.

— Казаха ми, че мама е мъртва. — Все още изглеждаше много уплашено.

— Сигурно са били ужасни хора — отвърна Малкълм със странно изражение. В този момент Джон Тейлър поиска Малкълм да отиде с него в кабинета на съдията.

Съдебната зала вече бе опразнена, бяха останали само защитникът, обвинителят, обвиняемият, Мариел, детето, съдебните заседатели и неизброимо количество служители на ФБР. Съдията излезе с Малкълм и Джон Тейлър и тримата отидоха в неговия кабинет. Мариел нямаше представа какво става помежду им, но седна и тихичко заговори с Чарлс и с Том, а в залата цареше спокойствие, каквото тя не беше изпитвала през живота си. Двама от хората на ФБР бяха купили сладолед на Теди и сега той го ближеше щастливо, хванал се здраво за майка си. Сега, като го държеше, Мариел имаше чувството, че никога не го е губила. Последните месеци потънаха в мъглата на кошмара, откъдето бяха изскочили, и нямаше никога да се върнат. Теди беше вкъщи, в безопасност и здрав. След четири месеца с

благословията на Господ и с помощта на Джон Тейлър, а сигурно и на Луи Любовника, Теди бе отново при майка си.

Мина доста време, преди Малкълм, съдията и Джон да се върнат, и когато дойдоха, устните на Малкълм бяха стиснати в права линия. Джон бе получил интересни сведения от управлението. Все още не знаеха доста неща, но вече със сигурност им бе известно, че похитителите, или най-малко тримата души на кораба, са наети от Малкълм. Вече нямаше съмнение. Дори бяха донесли документи, за да покажат, че имат фалшив паспорт за детето и твърдяха, че Малкълм го е осигурил. В него пишело, че момчето се казва Тиодор Зандерс.

— Това е абсурдно — веднага отрече той, след като дойде съобщението. — Някой се опитва да ме замеси в нещо, с което нямам нищо общо. — Изглеждаше ядосан и непрекъснато припомняше на Тейлър с какви връзки разполага.

— Те се позовават на вас, господин Патерсън — тихо рече Джон. — И на никой друг. Имате възможността да ги разпознаете и да се защитите. Ще трябва да поговорим за това. Но ще го направим в моя кабинет. Били са намесени много пари, много хора са съучастници на престъплението, и то по ваша поръчка. Ако не друго, вие ще бъдете обвинен за заговор и насилствена кражба на дете. Изобщо не коментирам какъв граждански иск има право да предяви господин Делони. — Тейлър не беше очарован, още по-малко Малкълм.

Съдията бе поразен. Не можеше да повярва, че човек като Патерсън е в състояние да отвлече собствения си син или да наеме престъпници да го направят. И защо? Но разкритията бяха работа на ФБР. А неговата работа бе да изпрати съдебните заседатели по къщите им и да освободи невинния обвиняем. Поне така изглеждаше. Не му се струваше Делони да е сред похитителите, а и детето бе върнато непокътнато. Това при всички случаи бе стъпка в правилна посока.

— Дами и господа — заговори приповдигнато съдията на много обърканите съдебни заседатели, — очевидно ние сме допуснали една несправедливост. Или по-точно щяхме да я извършим, ако бяхме стигнали по-далеч. Излиза, че Чарлс Делони е невинен, що се отнася до отправените към него обвинения. В очакване на по-нататъшни разследвания аз ще го освободя, а вас ще изпратя по къщите при семействата ви. Ще помолим господин Делони да не напуска града и ще ви съобщим, ако делото бъде прекратено, което смятам, че ще

стане. Благодарим ви за всичко, което направихте тук, за вашата добросъвестност и времето, което отделихте. — Той кимна и заседателите се изправиха, имаха вид на хора, които ще напуснат тичешком съдебната зала. Но всички учтиво се усмихнаха на Мариел, а неколцина дори пожелаха щастие на Чарлс. Една от жените се спря и целуна Теди.

— Освобождавам ви, господин Делони, без гаранция, с убеждението, че няма да напускате Ню Йорк, докато въпросът не се уреди юридически. Ясно ли е?

— Да, сър. — Чарлс имаше вид на човек, от чиито рамене токущо са смъкнали бремето на световните несгоди.

— Ще чакам да ми се обадите, господин Тейлър — рече съдията на Джон, докато неговите хора отвеждаха Малкълм с белезници. Когато излизаше, Малкълм не каза нито дума на Мариел, почти не бе разговарял и с Теди. Джон изостана малко, за да закара Мариел и Теди вкъщи, а Том се усмихна на клиента си.

— Ти си свободен човек. Искаш ли да се прибереш у дома?

— Много бих искал — отвърна той на адвоката си. — Радвам се, че Теди отново е при теб — обърна се Чарлс нежно към Мариел... — Нямахте да понеса да изгубиш и него. Ти не заслужаваш това. — Той я целуна нежно по бузата и двамата продължително се гледаха. — Винаги ще те обичам — каза Чарлс и Мариел кимна, а Теди беше вперил поглед в него. Тя също винаги щеше да го обича, но вече нямаше какво да му даде. Беше му го дала отдавна, а сега всичко, което бе останало у нея, принадлежеше на Теди.

— Хайде, ще те откарам вкъщи — тихо я подкани Джон, прегърна я през рамо и те бавно излязоха от съдебната зала, а Чарлс ги проследи с поглед. Няколко минути по-късно Том го откара до дома му, а Биа Ритър ги чакаше отвън на стълбите пред сградата на съда. Когато видя Мариел да влиза, заобиколена от служители на ФБР, тя разбра, че се е случило нещо невероятно. Докато чакаше да излязат, седеше на стъпалата отпред и плачеше.

— Дълга ви много — й каза Чарлс почти срамежливо. — Само вие с Том ми повярвахте. А известно време ми беше доста трудно. — Тя кимна в знак на благодарност, а той я прегърна силно и топло, после се качи в колата при Том, който го откара до дома му. Възрастният иконом, който работеше в къщата от близо четирийсет години, почти

припадна, когато го видя. Същата вечер вестниците бяха препълнени с материали за откриването на Теди на германския кораб от агенти на ФБР, за които се твърдеше, че били с картечници.

А на следващата сутрин Чарлс Делони окончателно бе освободен. В осем часа съдия Морисън официално прекрати делото на Съединените американски щати срещу Чарлс Делони. Том Армър се обади, за да представи събраните предишната нощ доказателства, и поиска от съдията да подпише заповедта за окончателното снемане на обвиненията от Чарлс Делони. А по това време Джон Тейлър вече имаше достатъчно доказателства, за да съсипе Малкълм. Случаят бе сложен и неговите поддръжници не можеха да повярват, но истината бе, че Малкълм беше наел цвета на подземния свят да отвлече сина му и бе платил цяло състояние на престъпниците. Те бяха получили повече от един милион долара, за да държат момчето скрито, докато обстановката се успокои, а сетне щяха да го изведат от страната. Най-накрая по поръчка на Малкълм бе доведен и екип от германци, които бяха грижливо подбрани и добре обучени, за да възпитат Теди в духа на страната, където Малкълм възнамеряваше да изгради своя дом с Бригите.

Планираше това отдавна, почти веднага след като детето се роди. Тогава вече бе осъзнал, че е направил грешка, като се бе оженил за Мариел, а не за Бригите. Мариел бе изискана, достойна, скромна и мила и в много отношения бе идеалната съпруга. Но той копнееше за Бригите — Бригите, която го вълнуваше, Бригите, с която искаше да живее, само дете не можеха да имат деца.

Отначало идеята се оформи смътно, после започнаха да говорят само за развода. Мариел бе твърде крехка за него, прекалено уплашена, белязана от миналото си. Когато се ожени за нея, на него му допаднаше, че тя няма никакви други контакти, но с течение на времето той започна да усеща това като бреме. Бригите бе всичко, което Мариел не беше — по-рязка, по-твърда, по-взискателна и напълно независима. Поставяше на Малкълм изисквания, които го ужасяваха, особено след като го заплаши, че ще го напусне. Но той отлагаше развода, защото не искаше да се раздели с Теди. Мислеше да съди Мариел за настояничество, ала това бе сложна процедура с несигурен край. Най-сетне на Бригите ѝ хрумна идеята да се преместят в Германия и да вземат момчето със себе си. Тогава Малкълм направи малко по-смел

план — когато бъде доказано, че детето е мъртво, всички ще престанат да го търсят, включително и майка му.

И ако в крайна сметка той се ожени за секретарката си и осинови нейното дете в Германия, кой би разбрал? Кой би се усъмнил? Би било съвсем естествено Малкълм да се опита да намали болката от загубата на собствения си син. И кой би заподозрял, че това наистина е Теди? След като година-две го крият добре в Германия, той ще заприлича на германче. Това беше прост, но гениален план. По този начин Малкълм завинаги щеше да се освободи от Мариел, ала той бе замесил твърде много хора в машинациите си — Чарлс, Мариел, детето, наетите да отвлекат момчето, онези, които го криеха. Много хора бяха преживели страдание, а други тепърва щяха да страдат заради Малкълм. На съдията направо му се повдигна от отвращение, когато чу всичко. А Джон Тейлър изпитваше желание да убие Малкълм.

Планът бе брилянтно обмислен. Малкълм вече бе започнал да прехвърля на части авоарите си в Европа. Това не правеше впечатление на никого, защото той имаше твърде много инвестиции там. Но Малкълм възнамеряваше да се премести в Германия до края на годината заедно с Бригите.

Бригите също бе получила свой пай за съучастничеството си — порядъчната сума от половин милион долара, която бе внесена на нейно име в Берлин. И другите му любимци бяха добре платени. Този план би струвал цяло състояние. Но за Малкълм това нямаше да са напразно похарчени пари. Той искаше да се освободи от Мариел, да има момчето само за себе си, да го отведе в Германия. Бил приключил с живота си в Америка, обичаше да казва Малкълм. Хитлер щял да управлява света, Хитлер — единственият човек, който знаел как да ръководи страната си. Всички негови усилия, интереси, увлечения и дори парите му бяха посветени на Адолф Хитлер. А в неговите очи най-големият подарък, който можеше да направи на детето си, бе да го заведе в Германия.

Това бе невъобразимо мръсна история и за Джон Тейлър, както и за останалите, които бяха замесени в разследването, направо не му се щеше да повярва, че подобно нещо е възможно. Невероятно, но никой, освен Луи Любовника не бе издал нищо. Когато картонената къща започна да се разпада, наетите от Малкълм хора проговориха, за да спасят кожата си. Те нямаха намерение да загазват заради Малкълм.

След няколко дни Джон Тейлър имаше повече доказателства, отколкото му трябваша. Не можеха да обвинят Малкълм в отвличане, защото Теди му беше син. Но те обвиниха онези, които го бяха отвлекли. А Малкълм получи обвинение за заговор, тайно споразумяване в ущърб на трета страна, неподчинение на съдебната власт, съучастничество с известни престъпници и това бе максималното, за което можеха да го съдят.

Чарлс Делони бе замесен в сатанинския план по-късно — подходящият човек, появил се в най-доброто за Малкълм време. Той стана идеалната изкупителна жертва за поемане на вината, след като Патрик бе докладвал на Малкълм за срещата им с Мариел в „Сейнт Патрик“. Нещата не можеха да се подредят по-благоприятно. Само трябваше да плати още петдесет хиляди долара, за да се подхвърлят пижамата и мечето на Теди в дома на Делони, и вината на Чарлс бе потвърдена, а съдбата му — предопределена. Малкълм лесно взе пижамата, тъй като първоначално бе скрил момчето в Ню Джърси. Държа го там четири месеца в очакване пристанищата отново да бъдат отворени. През май двамата с Бригите щяха да отплават на борда на „Европа“ след кораба, където бе скрит Теди, а Мариел щеше да бъде обвинена, че е изложила детето на риск и така е улеснила похитителите му. Малкълм щеше да внуши на всички, че той е потърпевщата страна, и щеше да потърси утеха в прегръдките на преданата госпожица Зандерс. Всичко бе толкова идеално планирано и щеше да се осъществи без спънка, ако Джон Тейлър не бе провалил намеренията им, откривайки Теди в последния момент на малкия германски товарен кораб, който трябваше да отплава след два дни. Тази мисъл караше всички да потръпнат. А в съзнанието на Малкълм това бе достоен план, тъй като Тиодор бе негов син и единственото, което бе желал, бе да отстрани Мариел от сцената и да даде възможност на момчето да стане част от великата германска нация. За Малкълм това би означавало да прекара останалата част от живота си в Германия, но на него подобна перспектива му харесваше. Той обичаше тази страна повече от собствената си.

Ала в момента не можеше да отиде никъде. Беше пуснат под гаранция в очакване на процес в края на юли и двамата с Бригите се криеха от хорските очи в северната част на Ню Йорк.

Тя също бе обвинена за съучастничество, говореше се, че може да бъде депортирана.

Единственото, което Мариел желаше, бе да замине на спокойствие с Теди някъде извън града. Не искаше да вижда Малкълм, нито Бригите, ужасяваше се от още един процес, но трябваше да присъства като свидетел на обвинението. Междувременно смяташе да прекара три месеца във Вермонт, ала преди това трябваше да свърши много други неща, например да се срещне с адвокат във връзка с развода си с Малкълм.

Мариел обясни това на Джон, когато той дойде да си поговорят, преди тя да вземе твърдо решение да отведе Теди на почивка. Джон беше доста зает, но се стараше да минава почти всеки ден. Хората му бяха напуснали дома ѝ, полицията също, бяха си отишли и повече от прислугата. А тя търсеше апартамент за себе си и за Теди.

— Реших, че трябва да поговорим, преди да предприемеш някакви сериозни стъпки. — От процеса насам името му непрекъснато се появяваше на страниците на печата като героя, открил детето на семейство Патерсън. Освен това Джон имаше доста работа по делото срещу Малкълм и Бригите и техните слуги. Бяха замесени общо двайсет и двама души, обвинени в различни неща. — Каква е идеята ти за Вермонт? — Той изглеждаше притеснен и обиден. Не му беше приятна мисълта, че тя може да не е край него, дори само за няколко месеца. Искаше да я задържи до себе си.

— Мислех да поживеем малко на въздух. — Особено след като ѝ предстоеше едномесечен процес. Този път беше подготвена, а и Джон щеше да е с нея. Мариел го погледна изпитателно, когато изрече това. Имаше да му казва доста неща. Но още не им бе дошло времето.

— Наистина ли се преместваш? — Той я гледаше с надежда. В известен смисъл нещата се развиваха по-добре, отколкото си бе представял. Бяха ѝ върнали детето и беше свободна от ангажиментите си към Малкълм. Въпросът бе какво ще прави той. Когато я попита наистина ли се изнася от къщата на Патерсън, Джон я погледна право в очите. Тя бавно кимна в потвърждение. Не съжаляваше, че ще напусне тази къща. Единствените приятни спомени, които имаше оттук, бяха с Теди, а той, все едно, щеше да е с нея.

— Тази къща е на Малкълм. — Очите им се срещнаха, на него му се искаше да ѝ зададе хиляди въпроси. — На нас ни трябва един

малък апартамент — отвърна тя.

— И какво още? Какво очакваш от мен сега? — Трябваше да я попита. Джон знаеше какво иска, но се опасяваше, че няма да може да го получи. Искаше нея. Завинаги.

— Твоето приятелство — ... Любовта ти... живота ти. Ала тя съзнаваше, че няма право да го каже.

— И това ли е всичко? — Очите му бяха тъжни, когато ѝ зададе този въпрос. В продължение на седмица той отлагаше разговора, защото се страхуваше от онова, което би казала в отговор на признанието му колко много я обича. Те си бяха обещали да изчакат до края на процеса и едва тогава да помислят какво искат един от друг. Ето, сега моментът бе настъпил и тя трябваше да вземе решение. Не желаше да става причина за разтрогване на брака му. — Какво искаш от мен, Мариел? — повтори ѝ той. — Какво би ми позволила да ти дам?

— Време. Да се излекувам, да се нарадвам на сина си. Но аз ти дължа повече, Джон... дължа ти всичко... — Тя му се усмихна. Беше му още по-дължна и двамата го знаеха или най-малкото тя. — Дължна съм да не ти отнемам нищо, да не разрушавам онова, което имаш... да не крада дома ти, жена ти, децата ти. Какво ще ти остане, ако ги напуснеш? — Очите ѝ бяха големи, дълбоки и тъжни, докато говореше. Мариел съзнаваше, че е по-разумна от него.

— Ще имам теб и Теди... — отвърна той нежно.

— А също вината, съжалението... и може би един ден ще започнеш да ме ненавиждаш заради това.

— Никога не бих могъл да те ненавиждам.

Малкълм я беше мразил, също и Чарлс за известно време. Тя знаеше какво е, а ценеше Джон Тейлър твърде много, за да си позволи да го изгуби. Обичаше го повече, отколкото той предполагаше, повече, отколкото би му признала.

— Няма да ми позволиш да избягам с теб, нали? — Той я погледна тъжно, докосна ръката ѝ и понечи да я целуне. Ето защо тя искаше да замине, да побегне от него и от обичта си, но не му го каза. Знаеше, че го обича твърде много. Беше невъзможно да е до него и да не станат интимно близки, Мариел го ценеше прекалено, за да се намеси в брака му, да го отнеме от децата му.

Когато той взе ръцете ѝ, тя му прошепна нежно:

— Ти имаш нужда от тях. А и те имат нужда от теб. — Но същото важеше за нея, а освен Теди тя нямаше никой друг.

— Аз се нуждая от теб — възпротиви се Джон веднага. Никога не бе познавал никой като нея и в момент на безразсъдство той си каза, че е в състояние да я накара да избяга с него. Смяташе, че може да я насили, ако реши, но когато я погледна сега, разбра, че не би могъл.

Тя имаше право на онова, което искаше. Време на усамотение, спокойствие, оздравителен период. Може би бе права и за Деби.

— Не искам да те изгубя, Мариел. — Иначе обещанието, което си бяха дали, че тепърва животът е пред тях, отиваше по дяволите.

— Ти не ме губиш. Аз винаги ще съм тук. — Очите ѝ го измъчваха с нежността и мъдростта си.

— А когато вече няма да си тук? Когато отдадеш сърцето си на някой друг? — попита той тъжно, защото по-добре от нея знаеше, че този ден ще дойде някога. Тя го заслужаваше повече от всеки друг, повече от него.

— Ние ще продължим да сме приятели. Казах ти... Никога няма да ме загубиш. — Тя отново се усмихна. — Освен ако ти не искаш. — Целуна го нежно по устните и той я прегърна силно, после двамата дълго разговаряха и накрая, макар да не му се щеше да тръгва, я остави и се прибра къщи, като се чудеше много умна ли е тя или прекалено глупава. Щяха да минат години, преди да разберат. Той ясно съзнаваше, че световите им са твърде различни. Това беше нещо, което Мариел никога не бе признавала, но Джон си даваше ясна сметка за него.

През следващите няколко дни тя му липсваше и понякога се изкушаваше дали да не се обади във връзка с разпитите на Патерсън. Но и Мариел се чувстваше самотна без него. Изпитваше усещането, че няма право да му се обади. Знаеше, че може, ала заради него не го правеше. Беше улисана и в подготовката по заминаването за Върмонт с Теди. Най-сетне бяха наели къща, скрита от човешки поглед, сигурно имаше крави, кокошки и куче. Теди отново заприлича на себе си. Понапълня, придоби вид на здраво, щастливо и чисто дете, кафявата боя почти бе избеляла от косата му, като се изключат няколко петна, но той все още бе неспокоен в съня си и страдаше от ужасни кошмари. Спеше в леглото на Мариел и тя сама се грижеше за него. Единственият от прислугата, който остана, бе Хейвърфорд, а след

няколко дни и той я напускаше окончателно и сега му беше приятно да ѝ помага за Теди.

Когато Чарлс дойде да се сбогува с нея и с Теди, Хейвърфорд се суетеше край Теди, който ядеше сладолед. На следващата сутрин Чарлс заминаваше за Европа.

— Пак в Испания? — попита тя и той я последва в кухнята.

— Не. — Бе мислил отначало да отпътува за Англия, но след всичко случило се знаеше, че не е готов, и затова му се прииска да остане в Париж, преди отново да започне да воюва, този път срещу Хитлер. — Първо ще отидем в Южна Франция за през лятото. — Чарлс се изчерви, сякаш изпитваше неудобство, че ще се отдаде на удоволствия, но и двамата знаеха, че му се пада по право. Нещо в казаното от него изненада Мариел и тя не можа да се въздържа да не го попита, докато в кухнята на семейство Патерсън Теди му предлагаше сладолед от голямата купа. Двамата с момчето бяха станали почти приятели, макар Теди да не можеше да разбере откъде този човек познава майка му.

— Ние? — не се въздържа Мариел. — Взимаш някой приятел със себе си? — Тя беше почти сигурна за кого става въпрос. Беше ги виждала вече заедно и се радваше. Може би те го заслужаваха повече от всеки друг.

— Да, да. — Чарлс се разсмя, защото знаеше, че тя се е досетила. Знаеше колко е умна Мариел и колкото и да бе странно, все още я обичаше.

— Някой, когото познавам? — След като толкова години бяха живели разделени, беше странно отново да се държат така приятелски, освен това тя знаеше, че те никога повече няма да бъдат истински разделени. Изведнъж всичко бе станало толкова различно.

— Взимам Биа в Париж с мен.

— Би трябвало, най-малкото ѝ го дължиш — продължи да го дразни Мариел и той се засмя.

— Тя беше ужасно добра с мен по време на процеса. И още по-добра след това. — Чарлс поседя още малко и Мариел го целуна за сбогом, ала този път това не ѝ причини болка и тя му пожела всичко хубаво. Вече се беше освободила от него. Но продължаваше да го обича.

Човекът, когото не обичаше, бе Малкълм. Страхуваше се какво може да стане след процеса, по който той бе обвиняем. Съзнаваше, че с неговите връзки, дори да си получи заслуженото, то няма да е за дълго, а тя искаше да е колкото може по-далече от него. Не желаше той да е в близост с Теди. Но Джон Тейлър ѝ бе обещал неограничена подкрепа. Мариел съзнаваше, че няма да може да избяга от Малкълм завинаги. В един момент щеше да ѝ се наложи да застане лице в лице с него. Но от ФБР се заклеха, че Малкълм няма никога повече да вземе Теди. Той я бе тормозил толкова дълго, беше се държал с нея така жестоко, беше толкова коравосърдечен с всички ония ужасни неща, които бе направил, че щяха да му откажат право на посещение.

Понякога тя се чудеше би ли могла да обича и да вярва на някой друг, освен на Теди. Той беше всичко, което имаше значение. Той беше и радостта, и животът, и духът, заради когото тя живееше.

В деня, преди да заминат за Върмонт, Мариел опакова останалите си неща. Нямахше търпение да напусне дома на Малкълм. Взимаха целия си багаж. Беше казала на Малкълм, че къщата ще бъде свободна, когато се върне с Бригите. А Мариел имаше голямо желание да отиде на хотел с Теди. За нея тази къща беше свърталище на зли духове и тя не искаше да живее повече в нея.

Беше ѝ трудно да го обясни на Теди. Той не знаеше, че баща му е човекът, който го е отвлякъл. Инстинктивно усещаше, че нещо не е наред, беше чул да се шепне това-онова, но все още бе много малък и не можеше да разбере. Мариел му казваше, че Малкълм е заминал далече за много дълго време и те сигурно няма вече да го видят. Теди бе изненадан, но не и тъжен, изглежда, се чувстваше доволен да е само с майка си.

Вечерта, преди да заминат, на вратата се позвъни и Хейвърфорд ѝ съобщи, че е дошъл Том Армър. Тя се учуди на това посещение. Чарлс вече бе отпътувал и тя не бе виждала Том от процеса. Младият адвокат бе разбрал от Джон Тейлър, че Мариел ще заминава.

Мариел слезе бавно по стълбите да го посрещне. Той изглеждаше млад и хубав, беше му малко неловко. Тя се държа приветливо и сърдечно и го посрещна така, сякаш бяха уговорили посещението.

— Днес в съда разбрах, че заминавате — каза Том с неудобство, а Мариел стисна ръката му и Хейвърфорд побърза да отиде да направи кафе. Той отдавна имаше намерение да дойде да я види, но отлагаше, докато най-сетне събра кураж. Искаше да се сбoguва с нея. Още от края на процеса желаше да ѝ каже нещо, а поради всичко, което се случи, не бе му се отдала възможност. — Във Вермонт ли отивате? — Това бе всичко, което Тейлър му бе казал, но очите му говореха друго и за миг Том се бе замислил как ли трябва да тълкува отношенията между нея и Джон.

Тя кимна с усмивка и те се настаниха в кабинета, където през последните месеци се бяха случили толкова много неща. Мариел се чудеше защо е дошъл. Но бе доволна, че го вижда. Той бе направил добрини на Чарлс, а и тя винаги го бе харесвала. Бе се държал толкова мило с нея, когато я призова за свидетел, и тя винаги бе усещала силата и вродената му доброта.

— Двамата с Теди трябва да заминем — обясни му Мариел, а в този момент Хейвърфорд се появи с кафето и после точно толкова бързо изчезна.

— Как е той сега? — Том се поинтересува за момчето и се огледа. Това бе великолепна къща и той не можеше да се начуди дали Мариел не съжалява, че я напуска. Но тя се усмихна, когато забележа изражението му. А истина бе, че не съжаляваше. Дори нямаше търпение да си тръгне час по-скоро.

— Добре е. Понякога все още има кошмари и не иска да говорим за случилото се.

— Естествено. — И двамата знаеха, че отвличането ще остави у Теди травми завинаги. А и той още нямаше представа, че похищението е измислено от баща му. Мариел се надяваше да не ѝ се налага да му каже дори след години, а Том беше на мнение, че би било излишна проява на благородство от нейна страна, но от впечатлението, което бе придобил за нея на процеса, това не го изненада.

Сега тя му изглеждаше притихнала, много уравновесена и усмирена, погледът ѝ бе сериозен, ала спокоен, стори му се щастлива.

— А вие? — попита я той нежно и я погледна. — Добре ли сте? Боли ли ви главата?

В отговор Мариел се усмихна. Не беше страдала от главоболие от процеса насам. За пръв път от години се чувстваше напълно здрава.

Сякаш бе издържала успешно някакво ужасно изпитание и призраците бяха намерили покой, а тя бе станала много по-силна.

— Добре съм. — Искаше да му благодари за любезността по време на процеса, ала не знаеше как точно да го направи и се опитваше да не забелязва колко хубав изглежда той в бялата риза, блейзъра и червената вратовръзка. Том беше привлекателен мъж и тя почервения, защото отвърна глава и оправи една книга на масата.

— Мариел... — Той знаеше, че първата стъпка трябва да е негова. Не искаше тя да замине, преди да е говорил с нея. — Аз... бих желал да ви се обадя, докато сте във Върмонт... — Мариел го погледна с широко отворени очи, учудена от думите му, и изведнъж ѝ мина мисълта дали той не е станал адвокат на Малкълм. Том разбра страха в очите ѝ и нежно докосна ръката ѝ, за да я успокои. — Не съм сигурен, че се изразих ясно... Май оплесках работата. — Изведнъж той заприлича на притеснено момче и двамата се почувстваха като деца. — Отдавна не съм правил нищо подобно. — Отдавна не беше срещал човек толкова самотен като нея. Тя му напомняше много на покойната му жена. Но в същото време бе и доста по-различна. У Мариел имаше повече почтеност, отколкото у всяка друга жена, която познаваше, повече сила, тя бе по-силна духом, може би по-мила. А през последните десет години не се бе радвала на много късмет. Той се надяваше да промени това положение след завръщането ѝ от Върмонт. — Ще имате ли телефон във Върмонт? — Том все още се запъваше, опитваше се да ѝ говори за бъдещето и изведнъж Мариел се изсмя. Тя сякаш разбра, но ѝ беше трудно да повярва. Той винаги ѝ се бе струвал толкова делови, толкова хладнокръвен, а се оказваше, че под външната му сдържаност бушуват силни чувства.

— Мисля, че ще имаме дериват.

— Добре. Тогава ще създадем емоции на съседите — засмя се Том. — Ще се опитам да събера пикантни новини и ще ви ги съобщя, когато се обадя. — Но и двамата знаеха, че през последните няколко месеца около нея бе имало достатъчно пикантни новини. Тя се надяваше животът ѝ най-сетне да потече нормално и го разглеждаше с интерес, докато бърбеха за предстоящите ѝ преживявания на село. Щеше да остане там само няколко месеца, до процеса срещу Малкълм. А после, когато се върнеше, трябваше да потърси апартамент за себе си и за Теди. Хейвърфорд напускаше на следващия ден, а те потегляха

към приключението си във Върмонт. Животът щеше да е много различен след завръщането им, но тя не съжаляваше.

— Прекалено рано ли ще е, ако... — той най-сетне дръзна, чувстваше се по-непохватен от ученик — ... след като се върнете, аз... ние... — Гласът му почти секна, когато я погледна, не можеше да повярва, че бе толкова трудно. Том мислеше за нея от седмици, така както не бе мислил за никой друг от години, и никога не си бе представял, че ще му се случи нещо подобно, а сега му се струваше невъзможно да ѝ каже. Най-накрая си пое дълбоко дъх и взе ръката ѝ в своята със сериозно изражение. — Мариел... Вие сте изключителна жена и аз бих искал да ви опозная по-отблизо. — Ето. Най-сетне го каза и изпита облекчение. Дори сега да му отговори, че никога повече не желае да го вижда, поне ще знае колко много я харесва. — Възхищавам ви се от първия миг, в който ви видях.

Тя отново се изчерви, чувстваше се странно слаба и много млада, а когато го погледна, той видя в очите ѝ нещо, което почти го накара да се разтопи от щастие.

— Странно е човек да си помисли, че такава голяма болка... такава ужасно нещо може да донесе толкова много радост. — Тя бе благодарна за щастиято, което я бе сполетяло. А когато погледна Том, искаше да каже толкова много неща, но откъм вратата се дочу шум и най-голямото ѝ щастие се появи на прага в синя пижама.

— А, какво правиш тук? — попита тя усмихната, а Теди се втурна в стаята с палав израз.

— Не мога да заспя без теб — той се покатери в скута ѝ и погледна Том с интерес.

— Ами, можеш. Когато излязох от стаята, ти спеше.

— Не, не бях заспал — възрази Теди, а Мариел му представи Том, без да му обяснява откъде го познава. — Преструвах се. — Но когато го каза, щастливо се прозя и собственически се сгуши в майка си.

— Разбрах, че заминавате за Върмонт — непринудено рече Том. Той обичаше децата и след всичко, което преживяха, още повече обичаше това детенце.

— Да — гордо отвърна Теди, — и при нас ще има крави, коне и кокошки. А мама казва, че аз ще яздя пони.

— Когато бях на твоята възраст, съм прекарвал много лета във Върмонт. — Том му се усмихна, а после вдигна глава към майка му. Беше казал всичко, независимо колко непохватно го бе направил, тя ясно бе разбрала намеренията му и те й харесваха. Размениха погледи крадешком, без детето да ги види, и това ги сближи още повече.

— Ти имаше ли пони? — попита Теди, на когото този човек изведнъж се стори интересен. Не беше виждал баща си от дълго време и понякога той му липсваше. А майка му му бе обяснила, че е заминал на дълго, дълго пътешествие. Сигурно бе отишъл някъде в Африка или беше на кораб и те дори не можеха да му се обадят.

— Да, имах пони. А също и крава, която трябваше да доя самичък. Ако дойда във Върмонт, ще ти покажа как става.

— Ще дойдеш ли във Върмонт? — Теди бе сериозно заинтригуван, а в интерес на истината същото можеше да се каже и за майка му.

— Не съм мислил конкретно — той възнамеряваше да почака, докато тя се върне, — но всъщност тази идея не е лоша. — Том погледна Мариел въпросително и двамата размениха усмивки. Беше щастлив, че бе дръзнал да се срещне с нея преди тя да замине. Иначе щеше да се измъчва в продължение на месеци, а сега сигурно щеше да му е по-лесно. — Може би ще дойда през някой от почивните дни. — Той знаеше един хубав хотел близо до мястото, където те отиваха, и изведнъж идеята му се стори много привлекателна, докато наблюдаваше момчето и майката.

— А можеш ли да яздиш кон? — попита го сериозно Теди.

— Да — засмя се Том.

— Ако не можеш, аз ще те науча — великодушно му предложи Теди. Тримата се засмяха и отидоха в кухнята да търсят бисквити за Теди. Хейвърфорд се бе прибрал в стаята си. Трябваше да опакова окончателно багажа си, но Мариел знаеше, че му е мъчно, задето ги напуска. Ала Хейвърфорд не искаше да продължи да работи като служител на Малкълм, а Мариел повече не можеше да си позволи да му дава заплата. Тя бе приела малка сума от Малкълм и това бе всичко, което искаше. Теди щеше да наследи останалото от баща си, когато станеше голям.

Том му сипа чаша мляко, а Мариел намери някакви шоколадови бисквити и тримата дълго, дълго след като времето за лягане на Теди

бе минало, седяха, разговаряха, смееха се и похапваха бисквити. Беше почти единайсет, когато Том си тръгна. Той ѝ помогна да сложи Теди да си легне, а после двамата слязоха долу и тя го изпрати. Том стоеше на входната врата и я гледаше дълго, изпълнен с копнеж.

— Благодаря ти, че ми позволи да прекарам вечерта с теб — каза той и в момента изгаряше от желание да докосне косата, бузите и шията ѝ, но и това щеше да стане скоро и Том го знаеше.

— Радвам се, че дойде. — Тя изобщо не беше очаквала да го види отново и съжаляваше. А сега неговото идване бе открило нова възможност. Все още Джон Тейлър ѝ липсваше, но Мариел бе сигурна, че е взела правилното решение в негово име. Да прекара известно време с Том, беше като неочакван подарък и тя беше благодарна. — Винаги съм искала да ти кажа колко много ти се възхищавах в съда — рече мило, но той не искаше тя повече да мисли за това. Желаше единствената ѝ мисъл да е за Върмонт, за хубавите неща, за лятото, което щеше да прекара с Теди. А когато се върне за процеса срещу Малкълм, той ще е тук и ще ѝ помага. Нямахте да допусне да преживее всичко това сама. Том не искаше тя да има нови трудности. Мариел трябваше да живее в щастие и мир, ако бе способен да ѝ ги осигури.

— Не мисли за това — нежно ѝ каза той. Не можа да се удържи да не протегне ръка и да не я привлече към себе си. — Не мисли вече. — Всичко бе минало. Това се отнасяше и за нея, и за него. Миналото и на двамата беше пълно с много болка и той искаше да затвори плътно вратите зад тях.

— Мисли само за Теди и за понито му. — И двамата се усмихнаха, после очите му станаха сериозни, тя бе толкова близо до него, че усещаше дъха ѝ. — Ще ми липсваш, когато отидеш във Върмонт. — Беше лудост да ѝ каже това. Та те почти не се познаваха, но в същото време като че ли бяха много близки. Той я познаваше по-добре от най-близките си приятели, по-добре от всички други жени, с които бе излизал. Обожаваше всичко, което му бе известно за нея.

— И ти ще ми липсваш — тя му се усмихна, обнадеждана за пръв път от години и напълно спокойна с него. — Ще ти се обадим по деривата.

— Първо аз ще ви се обадя — прошепна Том. Вече беше записал номера. — Карай внимателно. — Тогава я притегли към себе си и тя затвори очи, докато той я целуваше. — Лека нощ, Мариел... ще се

видим скоро... — Погледна я за последно от прага и после си тръгна, а тя затвори вратата, размишлявайки колко странен е животът. Човек никога не знае какво ще му се случи. Сети се за толкова много неща в живота си, които не са били истина... За това, че двамата с Чарлс мислеха, че ще са заедно завинаги, а животът им ще е щастлив и вълнуващ, пълен с много деца... И за това, че Малкълм щеше да се грижи за нея и да я защитава до края на живота ѝ... че нищо лошо не би могло да им се случи, защото той бе толкова почтен и стабилен... А после дойде страхът, че Теди няма никога повече да се върне при нея. Беше грешила във всичко и особено, слава богу, за Теди. Той отново си беше вкъщи. Той беше всичко, което бе истински значимо. Той беше изгряващата звезда на надеждата, за която тя живееше. Но сега имаше още нещо. Другото си беше отишло. Кошмарите бяха минало. Сънищата се бяха изгубили. А Мариел и Теди бяха сами с добрите и лошите спомени и животът бе пред тях. Мъките щяха да ги направят по-силни, тя го знаеше. А времето, прекарано във Върмонт, ще ги направи по-добри... И когато се приберат, те ще започнат съвсем нов живот... Том Армър ще ги чака с цялата си доброта и сърдечност, на която е способен. И може би мечтите им ще станат реалност, а може би няма. Тя се надяваше да се сбъднат, също и той, когато се прибираше към апартамента си. Мариел се надяваше кошмарите никога повече да не се повторят за никого от тях, надяваше се на толкова много неща и повечето бяха свързани с Теди.

На сутринта, когато потеглиха, Хейвърфорд стоеше на прага и им махаше, а тя и Теди се качиха на стария буик на Малкълм. Хейвърфорд познаваше Мариел, откакто бе омъжена за Малкълм, а Теди — откакто бе роден. Сега те тръгваха натам, накъдето животът им бе отредил. Той затвори тихо вратата, потънал в размисли за момчето, и пхна ключа в плик, за да го изпрати на адвокатите. Къщата оставаше празна, семейството го нямаше. Когато слезе по стълбите и спря такси, той се почувства обнадежден за бъдещето им и това го развесели. Точно в този момент Мариел караше по моста, а Том Армър беше на път за съда за нов процес и мислеше за нея и Теди.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.